

Năm tuần trên khinh khí cầu

Tác giả: Jules Verne

Chương 1

Dự án "Vươn lên cao mãi"

Ngày 14 tháng giêng năm 1862, có rất đông người đến dự cuộc họp ở Hội Địa lý Hoàng gia Luân Đôn. Ông chủ tịch thông báo cho các đồng nghiệp một tin quan trọng: Ngài tiến sĩ Samuel Fergusson sắp thực hiện một ý đồ, nếu điều này thành công, nó sẽ gắn kết những khái niệm tàn mạn của khoa nghiên cứu bản đồ châu Phi, bằng cách hoàn chỉnh các khái niệm đó. Ngài chủ tịch nói:

- Tiến sĩ Fergusson sẵn sàng gặp gỡ các ngài.

Ông ấy đang ở phòng bên.

Nhiều tiếng nói đồng thanh:

- Xin mời ông ấy đến.

Ông Fergusson xuất hiện giữa tiếng hoan hô, tiếng hua-ra, tiếng vỗ tay rầm rầm.

Đó là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi.

Chẳng khó khăn gì cũng nhận ngay ra ông là người tính khí nóng nảy, sắc mặt ông hiện ra điều ấy. Điều này cũng không hề làm giảm ánh mắt dịu dàng và thông minh của ông.

Ông ta có sức hấp dẫn lớn, thu hút cảm tình.

- Vươn lên cao mãi! - Ngài tiến sĩ nói.

Đó là từ ngữ người ta mong đợi, từ ngữ trong hoàn cảnh ấy.

Samuel Fergusson là con trai một đại úy thủy quân Anh, và ngay từ lúc còn nhỏ xíu, ông đã theo cha trong nhiều chuyến du hành. Vì có tinh thần khoa học, nên ông luôn luôn tỏ ra khéo léo xuất sắc để giải quyết khó khăn bất cứ ở đâu và trong bất cứ hoàn cảnh nào. Ông chịu đựng được mọi thời tiết, mọi vùng biển, mọi kiểu thức ăn.

Ông có thể ngủ khi cơ thể phải co quắp, ngủ ngay trên mặt đất, nằm vồng và ở

mọi nhiệt độ.

Hôm ấy, trước các thánh giả của Hội Địa lý Hoàng gia Luân Đôn, tiến sĩ Samuel Fergusson đã ngay tức khắc được mọi người ủng hộ dự án mà ông muốn thực hiện.

Sau buổi họp, theo kế hoạch ông đến Câu lạc bộ Du hành để dự tiệc. Ông đem vinh dự đến cho bữa tiệc..Hôm sau buổi họp, trên tờ báo Điện tín hàng ngày có một bài viết thông báo về cuộc du hành bằng khinh khí cầu qua châu Phi của tiến sĩ Sa-muel Fergusson, đi từ đông sang tây. Điểm xuất phát dự kiến là đảo Zandibar. Điểm đến còn chưa xác định rõ. Bài báo kết luận: "Còn nhờ vào ân phước Thượng Đế".

Có đúng vậy không? Một vài tờ báo muốn bác bỏ chuyến thăm dò này, nó có vẻ như điên rồ. Tuy nhiên, không còn có thể nghi ngờ được nữa. Những xưởng máy ở Lyon đã nhận một hợp đồng ketch xù về dệt lụa trơn để làm quả khinh khí cầu và chính phủ Anh quốc đã dành chiếc tàu thủy Resolute cho ông Samuel Fergusson sử dụng.

Lúc đó, tất cả những tờ báo ở Anh và trên thế giới đều có những lời khuyên khích ngài tiến sĩ.

Còn nhiều điều tốt lành hơn nữa. Ở Luân Đôn và khắp nước Anh có những cuộc đánh cược rất lớn.

Có nhiều những kẻ thích phiêu lưu táo bạo đã đến gặp ông xin được tham gia. Ngài Fergus-son trả lời:

- Xin cảm ơn, song tôi chưa cần đến sự giúp đỡ của các bạn.

Ông không nói gì nhiều hơn, nên người ta không biết được vì sao ông từ chối. Vẫn còn nhiều điều tốt hơn nữa. Có rất đông những nhà phát minh, biết những hệ thống máy có thể ứng dụng điều khiển khinh khí cầu, đến gặp ông để trình bày cách điều chỉnh của họ. Song ông cũng từ chối mà không nói rõ lý do tại sao. Ông tuyên bố:

- Tôi sẽ tự lo liệu chuyến du hành này. Tôi muốn không bị quấy rầy nữa.

Và ông đã hoạt động bằng mọi cố gắng của bản thân.

Samuel Fergusson đã kết bạn với ông Dick Kennedy. Hai con người này có tính cách hoàn toàn khác nhau, nhưng họ rất hiểu nhau và đó là điều cốt yếu nhất để cùng sống chung trong chuyến phiêu lưu này.

Dick gốc rễ ở xứ %o-cốt. Ông rất giỏi trong nghề câu cá, lại còn giỏi hơn trong việc bắn súng các bin và sử dụng dao.

Ông quen biết Fergusson ở ấn Độ, khi hai người cùng là lính trong một trung đoàn. Có một niềm đam mê chung đã lập tức gắn kết họ: thú săn bắn. Nhưng một người thích săn hổ, còn người kia săn tìm loài sâu bọ cánh cứng và cánh phần.

Khi trở về Anh, hai người bạn ít gặp nhau, vì Samuel luôn đi đây đi đó.

Sau khi đi thăm Tây Tạng, Samuel Fergusson ở lì ở Anh gần hai năm, không hề hé lộ một lời về một chuyến đi mới.

- Ủ, - Ông Dick tự nhủ. - Ông bạn của ta chắc đã quyết tâm làm kẻ định cư rồi. Cuối cùng, có lẽ ông ấy đã thấy chán những cuộc ra đi và điều ấy cũng chẳng hại gì. Làm kẻ phiêu lưu như ông ta, rất có thể cuộc đời sẽ bị kết thúc, bởi một bộ tộc ăn thịt người nào đó.

Nghĩ như thế tức là không hiểu những tư tưởng rất khó nắm bắt nổi của Samuel. Ông ta đã thức trắng nhiều đêm để làm nhiều phép tính toán rất khó, và thậm chí lao đầu vào làm những thí nghiệm trên những máy móc có thể nói là kỳ lạ. Chắc chắn ông đang nung nấu suy ngẫm điều gì đó quan trọng. Nhưng đó là điều gì?

Dick Kennedy đã hiểu được điều ấy khi đọc bài viết trên báo Điện tín hàng ngày.

- Hoàn toàn điên! ông bạn đã hoàn toàn điên rồi!

Dick kêu to và nắm tay đập mạnh vào đầu mình. Dick nói chuyện đó với bà Alspeth, bà giúp việc cho Dick từ nhiều năm rồi và ông hoàn toàn tin cậy bà. Người đàn bà tốt bụng trả lời:

- Có lẽ đó chỉ là một sự lừa phỉnh.

Nhưng Dick lắc đầu với một vẻ thông hiểu:

- Chắc chắn không phải thế! Đó chính là Fergusson. Hãy tin tôi. Bây giờ ông ta lại muốn đua tranh với lũ chim đại bàng. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để thuyết phục ông ta thôi chuyện đó. Nếu ta cứ để mặc ông hành động, tôi tin rằng đến một ngày nào đó, ông ta sẽ muốn lên cả mặt trăng.

Dick vội vã chuẩn bị hành lý, ra ga, lên chuyến tàu đầu tiên đến Luân Đôn và, sau một đêm hành trình, vừa lo lắng vừa bức tức ông đến nhà bạn.

Fergusson bình thản nói:

- Ồ Dick! Sung sướng được gặp bạn. Mình cứ tưởng cậu vẫn còn đang đi săn.
- Đáng lẽ là thế. - Dick trả lời. - Nhưng tôi phải đến đây để chấm dứt cái trò thật sự điên rồ của ông.

Samuel tỏ ra ngạc nhiên rồi chỉ vào chiếc ghế bành:

- Xin mời ngồi, và hãy giải thích cho tôi xem..- Ông hãy nói cho tôi nghe, báo chí họ nói về ông liệu có phải sự thực không?
- Hoàn toàn đúng sự thực.
- Ông muốn thực hiện chuyến du hành này?
- Đúng. Những chuẩn bị của tôi đang tiến triển... và...

Anh chàng Dick, người xứ %o-cốt bùng nổ tức giận:

- Nếu ông cho tôi xem những thứ đã chuẩn bị ấy, tôi sẽ đập tan chúng thành những mảnh nhỏ.
- Bình tĩnh nào Dick, tôi xin lỗi vì đã không viết thư kể cho ông chuyện này, bởi vì...
- Vì sao? - Dick hỏi lại và sắp sửa quát to.
- Tôi muốn bạn cùng đi với tôi. - Fergusson vừa nói vừa cười.

Dick hét to lên:

- Ồ! Nhưng thật không thể tưởng tượng nổi!

Và nếu tôi từ chối lời đề nghị điên rồ ấy thì sao?

Ông tiến sĩ mỉm cười:

- Chuyện ấy ông hoàn toàn có quyền. Nếu bạn từ chối, tôi sẽ phải ra đi mà không có bạn.
- Đi một mình?
- Chắc chắn phải thế thôi.

- Dự án này có nguy cơ không thành công.

Một chiếc khinh khí cầu! Thật rõ đại!

Tiến sĩ Fergusson nhìn bạn và hỏi bằng một giọng bình tĩnh:

- Rõ đại ư? Tại sao?

- Ông đã quên mất mọi mối hiểm nguy sẽ xảy đến? Mọi mối trở ngại sẽ nảy sinh trong suốt cuộc hành trình.

Fergusson luôn trả lời một cách bình tĩnh:

- Tôi tin rằng những mối hiểm nguy bao giờ cũng tồn tại, và ở khắp mọi nơi. Còn những trở ngại, ông có thể tìm cho tôi một con người nào trong suốt cuộc đời mình mà không phải vượt qua chúng?

Kennedy nhún vai:

- Những gì sẽ đến với ông, chắc chắn sẽ chiến thắng rất khó.

- Mình không sợ cái đói, cái khát, sự mệt nhọc, cơn sốt, loài thú dữ. - Fergusson nói. - ạng đã rất biết điều đó. Vậy thì bạn sợ gì cho tôi? Tôi đã dự phòng tất cả sao cho khinh khí cầu không rơi. Nếu chẳng may chuyện đó xảy ra, lẽ nào lại là một đại bất hạnh? Tôi sẽ lại ở trên mặt đất, trong những điều kiện bình thường của một nhà thám hiểm. Trái lại, nếu khinh khí cầu bay tốt như tôi hy vọng, thì tôi sẽ làm chủ được những yếu tố tự nhiên. Tôi sẽ bay cao lên nếu thấy mình quá nóng, ngược lại nếu thấy mình quá lạnh, tôi sẽ hạ thấp độ cao. Tôi dễ dàng vượt qua những núi, những sông, tôi có thể đi nhanh hoặc chậm, tôi ở phía trên cao châu Phi và tôi trông thấy tấm bản đồ của xứ sở này trải rộng ra dưới mắt mình theo cách dễ chịu nhất.

Kennedy công nhận:

- Chắc chắn sẽ rất dễ chịu nếu tất cả diễn ra như ông mong muốn. Tôi nghĩ rằng ông đã tìm được cách điều khiển quả cầu theo ý muốn?

- Hoàn toàn chưa.

Giọng Kennedy ghen lại:

- Vậy, tức là ông sẽ đi theo sự may rủi, tôi hiểu như vậy có đúng không?

- Chính xác. Tuy nhiên còn có một điểm ngoại trừ: chuyển đi sẽ phải từ phía đông sang phía tây.

- Làm sao ông có thể tin chắc điều đó như vậy?

- Tôi tin vào gió a-liđê, hướng đi của gió này luôn không thay đổi.

Kennedy mở màng nói:

- Vậy là, gió a-liđê...

- Chính phủ Anh không bỏ rơi tôi. - Fer-gusson vẫn tiếp tục nói. - Tôi có một phương tiện giao thông sẵn trong tay. Hơn nữa, đã thỏa thuận là sẽ có ba hoặc bốn chiếc tàu thủy đi qua bờ biển phía tây đúng vào lúc tôi phải đến đó.

Vậy, tối đa trong ba tháng nữa, tôi phải có mặt ở Zanzibar. Từ nơi này, tôi tiến hành bơm phồng khinh khí cầu, và chính lúc đó cuộc phiêu lưu của chúng ta bắt đầu.

Dick tuyên bố:

- Từ từ nào. Chúng ta có nghĩa là gì?

- Ông và tôi. Ông thấy một điều gì không phù hợp với ông?

Dick lắc đầu:

- Một điều ư? ông thực khiêm tốn. Tôi không biết đã có bao nhiêu điều ngăn cản tôi tham gia chuyến du hành này.

- Thật nực cười. Tôi sẽ hạ xuống mặt đất được hoàn toàn theo ý muốn, tôi sẽ không bị mất mát dù là một nguyên tử khí..- Làm sao anh có thể đạt tới sự thành công ấy? - Dick hỏi lại.

- Hãy dành điều bí mật ấy riêng cho tôi, và hãy tin tưởng ở tôi, tôi xin ông đấy. Ông biết rất rõ rằng khẩu hiệu của tôi là "Vươn lên cao mãi". Hãy áp dụng khẩu hiệu đó.

- Tôi còn cần phải hiểu cái từ đó nghĩa là gì. - Dick trả lời. - Nhưng tôi sẽ áp dụng nó.

- Excelsior nghĩa là "Vươn lên cao mãi".

Dick nói:

- Hãy thứ lỗi cho sự dốt nát của tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ học tiếng La tinh.

Vì lý do gì Fergusson đã chọn đảo Zanzibar để khởi hành khinh khí cầu? Bởi vì hòn đảo này nằm ở phía dưới đường xích đạo bốn trăm dặm...

Từ Zanzibar đã có nhiều chuyến du hành xuất phát, chúng vẫn không bao giờ có thể đi tới nguồn cội bí ẩn của sông Nin. Những chuyến du hành mới nhất là của Maizan một người Pháp vào năm 1845, ông đã đến Deje-la-Mhora, tại đây ông bị một tù trưởng tra tấn tàn bạo cho đến chết. Chuyến du hành 1857 là của hai trung úy Burton và Speke, những sĩ quan quân đội xứ Bengale. Những ông này rời khỏi Zanzibar ngày 17 tháng 6 theo hướng tây, họ gặp rất nhiều khó khăn mới đến hồ Tanganyika, đúng vào ngày 14 tháng hai năm 1858.

Hai sĩ quan này, trải qua nhiều thử thách, đã có một cái nhìn tốt về châu Phi, nhưng ông Samuel nhận thấy hai người này đã không vượt quá được hai độ vĩ tuyến nam, cũng không quá được hai mươi chín độ kinh tuyến đông.

Fergusson cũng nghiên cứu rất kỹ chuyến đi xưa hơn một chút, nhưng tương đối tốt của tiến sĩ Barth, thực hiện năm 1849. Ông nhận thấy rằng những nhà thám hiểm này đã phải đương đầu với những cuộc chặn cướp và những hiểm nguy lớn. Mặc dầu vậy, họ đã đạt được việc thăm dò rộng rãi đất Phi châu.

Samuel tự nhủ như nhà hiền triết:

- Bằng cách hợp nhất những cuộc thám hiểm của Buth, của Burton và Speke, tôi hoàn toàn có thể đi khắp vùng châu Phi hơn thêm mười hai độ. Và tôi sẽ dẫn thân làm việc đó.

Samuel Fergusson vô cùng sung sướng vì cuộc thăm dò sắp tới, ông vất vả chạy ngược xuôi, trong một tình thế khốn khổ. Ông chỉ đạo việc xây dựng khinh khí cầu, và đem vào đó những thay đổi mà ông chẳng muốn thổ lộ với bất kỳ ai. Hơn nữa, ông có năng khiếu đa ngôn ngữ, ông dễ dàng chẳng những học tiếng Ả Rập, mà còn học được cả những phương ngữ của những bộ tộc Mandingues có thể rất có ích cho ông.

Ông bạn Dick khổ sở tự nhủ:

- Ta phải ngăn không để ông ta làm chuyện điên rồ như vậy. Ông ta đang lao đầu vào chỗ chết.

Dick chẳng biết làm thế nào. Ông trở nên bứt rứt, khó ngủ, và trong một đêm trằn trọc, ông ngã từ trên giường xuống đất. Đầu bị bươu tọ Ông hôn hờ chìa cho bạn xem, rồi nói:

- Cậu có hiểu sẽ ra sao nếu chúng ta rơi từ khinh khí cầu xuống.

- Tại sao chúng ta lại bị rơi. - Ông tiến sĩ trả lời. - Ông bạn có những ý nghĩ kỳ quặc trong đầu rồi đấy. Chúng ta sẽ ở trên không trung.

Samuel có nét mặt quá tin tưởng vào bản thân đến nỗi anh chàng Dick khốn khổ không dám hé miệng nữa.

Tuy nhiên, vì số phận đã được định đoạt, vì ông phải ở bên cạnh bạn mình trong cuộc du hành điên rồ này, nên Dick đã bí mật sai gửi đến những bộ quần áo đi săn và những khẩu súng Edimbourg tốt nhất của mình.

Ngoài người bạn tận tụy xứ %-cốt Dick Kennedy, tiến sĩ Samuel Fergusson còn có một người giúp việc tên là Joe Anh ta trung thành với chủ ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, trung thành như một con chó, nếu như sự so sánh ấy có thể áp dụng cho con người. Hơn nữa, anh ta rất thông minh và rất tháo vát phục mọi việc mà ngài tiến sĩ làm. Vậy nên, khi Fergusson định đi xuyên ngang châu Phi bằng khinh khí cầu, Joe tỏ ra nhiệt tình hết mức; Và anh ta nghĩ, dù điều ấy Samuel chẳng nói một lời, rằng anh ta sẽ tham dự chuyến du hành.

Đến nỗi, bộ ba ấy có thể tóm lại như sau:

Fergusson: cái đầu.

Kennedy: cánh tay.

Joe: bàn tay.

Do đó nên giữa Joe và Kennedy có những cuộc trò chuyện không dứt, trong đó niềm tin cậy mù quáng và nỗi nghi ngờ luôn va chạm nhau trong một cuộc quyết đấu tuyệt vời. Anh chàng Joe dù luôn lễ độ đối với bạn chủ vẫn chẳng ngần ngại gì trong việc bảo vệ ngài tiến sĩ.

Người này bắt đầu bằng câu nói:

- Thế nào Joe, luôn luôn mạnh khỏe chứ?

- Thưa ngài Kennedy, khỏe hơn bao giờ hết.

Và sẵn sàng lên khinh khí cầu hướng tới mặt trăng cùng với ngài và tiến sĩ.

Kennedy cười ha hả:

- Chú muốn nói Vùng Đất của Mặt Trăng?

Nó còn gần hơn chính mặt trăng. Tuy nhiên, đừng nghi ngờ gì, cuộc thám hiểm này cũng nguy hiểm chẳng kém.

Joe nhún vai:

- Ngoại trừ sự kính trọng mà tôi có nhiệm vụ đối với ngài, thưa ngài Kennedy, còn thì chẳng gì có thể là mối nguy hiểm đối với ngài tiến sĩ.

- Nào Joe, cậu cần suy nghĩ một chút. Cậu đã hình dung ra cuộc du hành trên con tàu này sẽ thế nào chưa? Dù tình bạn của tôi với ông chủ anh, tôi vẫn kiên trì nói rằng: Thật hoàn toàn điên rồ.

- Chẳng hề chi Ông chủ tôi sẽ lên đường như ông đã tính toán trước, và điều này chẳng có gì điên rồ. Ông đã trông thấy quả khinh khí cầu ở xưởng Mitchell chưa?

- Chuyện ấy ư? Tôi sẽ luôn ngăn cản mình đi xem cảnh đó. - Kennedy trả lời bằng cái giọng cục cằn.

Trái lại, Joe chẳng chịu thua:

- Nếu ngài có thể chiêm ngưỡng công việc, thưa ngài Kennedy, ngài sẽ bàng hoàng vì nó. Sự tạo dáng thật tuyệt vời và cái giỏ thì rộng rãi.

Chẳng nghi ngờ gì: chúng ta ngồi trong giỏ sẽ hoàn toàn thoải mái.

- Chúng ta ư? Cậu muốn nói rằng cậu sẽ đi cùng ông tiến sĩ? - Kennedy hỏi dồn dập.

- Có khi nào ngài nghi ngờ điều ấy? - Joe mỉm cười hỏi lại. - Chắc chắn vì ngài chẳng hiểu tôi. Tôi đã đi khắp thế giới cùng tiến sĩ. Lúc này tôi sẽ không bỏ mặc ông ấy. Ông ấy cần tôi và tôi phải ở bên cạnh ông tiến sĩ trong những hoàn cảnh như vậy.

- Hiếm có người như cậu. - Kennedy nói.

Joe trả lời:

- Nhưng, cả ngài cũng vậy, tôi nghĩ thế, vì ngài đã đến đây với chúng tôi.

Kennedy giật mình nói:- Tôi đến đây với hai người, duy nhất là để ngăn ông bạn tôi phạm phải một điều điên rồ như vậy. Tôi sẽ đi tới Zanzibar, nếu cần, nhưng dù sao tôi cũng không bay trên chiếc phi thuyền quỷ quái ấy.

- A! - Joe trả lời. - Trong lúc chờ đợi, ngài sẽ đi cùng chúng tôi tới chỗ cân đo. Tuy nhiên, nếu ngài hơi to béo một chút, người ta cũng không ép ngài phải ăn theo thực đơn giảm calo để làm tiêu lớp mỡ thừa. Về chuyện này, xin ngài yên tâm.

Kennedy thực sự nổi giận:

- Tôi sẽ không để người ta cân đo mình như một kiện hàng tầm thường, thậm chí như một gã giô-kê (người cưỡi ngựa đua). Cái ý kiến kỳ cục ấy là cái gì?

- Đó là điều bắt buộc đối với khinh khí cầu.

- Anh chàng Joe khẳng định. - Cần phải dựa vào những tính toán đã được ông chủ tôi xác lập mới có thể bay lên với khinh khí cầu.

Kennedy, mặt đỏ bừng, hét to lên:

- Tôi tưởng là đang mê. Tôi sẽ không đi cân. Tôi không đi. Tôi sẽ không đi!!!

Đúng lúc đó, Samuel đi tới. Ông đặt tay lên vai bạn, và yêu cầu đi theo mình.

- Ông có thể đội mũ. Samuel dịu dàng nói.

- Cái mũ cũng chả nặng gì thêm:

- Đúng là một thế giới kỳ cục!

Dick vừa lăm bắm vừa đi theo ông tiến sĩ và Joe. Cả hai người này đều vui vẻ nhẹ nhõm.

Người ta cân Dick trên chiếc cân riêng của xưởng Mitchell.

- Bảy mươi sáu kilô - Tiến sĩ nói. - Thế này có thể được.

- Tôi có nặng quá không? - Kennedy hỏi lại, mọi nỗi bức bối đã quên hết, mọi nỗi tức giận cũng tiêu tan.

Joe nói xen vào:

- Không nặng lắm đâu. Trọng lượng hạng nhẹ của tôi sẽ bù trừ cho trọng lượng của ngài.

Quả vậy, anh ta cân được sáu mươi ki lô.

- Còn tôi. - Ông Fergusson nói. - Tốt, tôi cân được sáu mươi bảy. Thật hoàn toàn chuẩn.

Theo tổng trọng lượng của chúng ta, tôi sẽ gắng hết sức làm cân bằng quả khinh khí cầu.

Dick tuyên bố:

- Không nên hiểu như vậy!

Còn Joe anh chàng láu lỉnh kết luận:

- Tôi thấy chuyện này rất tốt..Samuel Fergusson quyết định bơm phòng khinh khí cầu bằng khí hy- đrô Ông nói với Joe:

- Bởi vì loại khí này nhẹ hơn so với không khí là mười bốn lần rưỡi.

Ông tính trong trường hợp tốt nhất nên mang theo hy- đrô dự trữ, bởi vì, đó là biện pháp an toàn. Và để tránh cho khinh khí cầu khi bay lên vào những lớp không khí có thể nổ, nên chỉ cho phép được bơm vào trong hai phần ba chất khí đó.

Tuy nhiên, ông Samuel đã thành công như sau: chỉ bơm vào khinh khí cầu đầy đến một nửa, và đem lại cho nó một dung tích gấp đôi bình thường. Lý tưởng đối với tiến sĩ là có hai quả khinh khí cầu, thì cơ may thành công của ông sẽ tăng lên. Tuy thế, tốt hơn là từ bỏ dự kiến này, vì rằng điều khiển hai quả cầu không đơn giản, trong chừng mực cần phải giữ cho lực bay lên của hai quả bằng nhau.

Khi phân tích thấu đáo khả năng dùng hai khinh khí cầu, Samuel đã thành công trong việc xây dựng một quả độc nhất lại có cái lợi của hai quả, mà không gây ra những bất tiện. Thứ thiết bị Ông làm hầu như là một công việc thiên tài.

Ông quyết định xây dựng hai quả cầu khinh khí nhưng với độ to nhỏ khác nhau, và quả nọ nằm trong quả kia. Như vậy, ông có một quả cầu phía ngoài chứa một quả nhỏ hơn ở bên trong. Dung tích của quả cầu bên trong nhỏ, và nó phải bơi trong chất khí lỏng bao quanh nó. Hơn nữa, Sa-muel còn làm một súp-páp mở thông quả nọ với quả kia, trong trường hợp cần thiết cho phép giao lưu giữa hai quả.

Cái lợi của tất cả chuyện đó ở đâu? Nếu cần phải tháo khí ra khi muốn xuống thấp, ta hoàn toàn có thể tháo khí ở quả cầu nằm ngoài. Còn khí bên trong quả cầu nhỏ vẫn nguyên vẹn. Lại thêm một cơ may để tránh một cuộc tiếp đất bất buộc, đó là trường hợp tai nạn khi vỏ quả cầu lớn bị rách thủng.

Cả hai quả khinh khí cầu đều được làm bằng lụa dệt chéo của Lyon và người ta phủ một lớp nhựa gutta-percha. Chất này không thấm nước, không bị các chất khí hay axit làm hỏng. Hơn thế nữa, để đề phòng cẩn thận, loại lụa này còn được may hai lần ở phần cực trên quả cầu. Người ta cũng cẩn thận như vậy đối với vỏ quả cầu thứ hai, rồi đối với cả những sợi dây treo cái giỏ. Về phần chiếc giỏ, nó có hình tròn, được đan bằng cành liễu, lại được tăng cường bằng một khung sắt nhẹ, nhưng hoàn toàn có sức chịu đựng. Cần ghi nhận rằng phần dưới của chiếc giỏ được tăng cường bằng những lò xo đàn hồi nhằm làm giảm những va chạm không thể tránh.

Phần còn lại bên trong cái giỏ là một tổ chức hoàn hảo, và những thiết bị dành riêng cho cuộc thám hiểm, chúng đều được nghiên cứu và chọn lựa kỹ càng. Samuel tính toán một cách khoa học những gì có thể đem theo như thức ăn, thức uống, ông cũng không quên những vũ khí và đạn dược cần thiết. Ông còn mang theo cả một chiếc lều để che kín phân nửa cái giỏ.

Ông thấy mình đã hoàn toàn sẵn sàng để tiến hành cuộc thám hiểm. Dưới con mắt ông, nó là đỉnh cao trong các cuộc du hành của ông.

Kennedy nhận xét:

- Tôi thấy ông đem theo quá ít tải trọng dẫn.

Fergusson xác định rõ:

- Một trăm ki-lô TÔI nghĩ thế cũng đủ.

- Sao cơ?

- Nhờ vào thiết bị, nó giúp tôi bay qua châu Phi. Tôi rất hi vọng không phải dùng đến nó.

Chắc chắn, có thể xảy ra điều không lường trước được, nhưng tôi căn cứ vào việc thực hiện của mình, và tôi nghĩ rằng mọi việc sẽ tiến triển suôn sẻ.

Kennedy châm biếm:

- Nếu ta có thể tin như vậy. Hãy bay lên, hỡi ông bạn điên rồ khốn khổ... và tôi sẽ cầu xin cho linh hồn bạn...

Để trả lời, Fergusson chỉ châm tẩu hút thuốc rồi tự rót một chén trà và hỏi Dick có muốn uống một chén với mình không. Ông bạn xứ %o-cốt nói:

- Sự việc đã đến nước này, thì tôi cũng phải uống với ông những chén trà cuối cùng, trước khi cái trò điên rồ này được thực hiện.

Fergusson mỉm cười:

- Ông bạn, xin mời uống đi. Trà nóng và đặc, đúng khẩu vị ưa thích của ông đấy.

Vô cùng bức bối, Dick uống liền ba chén trà. Thậm chí, cổ họng bị nóng bỏng, nhưng ông chẳng nói ra.

Ông chỉ thở dài, tiếng thở dài sâu thẳm phát ra từ lồng ngực. Và tiếng thở dài ấy cũng nói quá đủ, còn nói nhiều hơn cả một tràng nói dài..

Chương 2

Những chuẩn bị cuối cùng và cuộc xuất hành của tàu Victoria

Ngày 10 tháng hai đến trong niềm vui lớn của Samuel Fergusson. Thực vậy, những chuẩn bị hầu như đã xong, hai quả khinh khí cầu đã hoàn tất, quả nọ lồng trong quả kia.

- Ôi! - Samuel nói. - Điều này làm tôi thật sung sướng!

Sáu ngày sau, tức là ngày 16 tháng hai, chiếc tàu thủy Resolute thả neo ở cảng Greenwich.

Ngày 18 tháng hai, tàu thủy tiếp nhận một cách cẩn thận vào khoang tàu hai quả khinh khí cầu, đồng thời cả neo, dây thừng và đồ ăn uống v.v... Tóm lại, toàn bộ vật liệu cần thiết cho cuộc thám hiểm của tiến sĩ Fergusson. Và buổi tối cùng ngày hôm ấy, tất cả đều đầy đủ. Thuyền trưởng nói với Kennedy và Fergusson:

- Đây là ca-bin của các ngài.

- Chúng thật tuyệt vời - Samuel công nhận.

- Nhưng tôi không ngủ ở đó đâu. - Dick tức giận tuyên bố.

Tuy nhiên, ông ta vẫn có mặt trên tàu với toàn bộ đồ nghề đi sẵn và hai khẩu súng sẵn được trong mọi hoàn cảnh. Ông nhân nhượng nói:

- Súng tốt đây. Với thứ này, tôi có thể dễ dàng ngắm bắn mục tiêu...

Ông mang thêm hai khẩu súng ngắn cũng đều tốt.

Ngày 19 tháng hai, Dick, Joe và Samuel lên tàu Resolute, khoảng năm giờ sáng tàu nhổ neo.

Trong cuộc hành trình, Fergusson giải thích cho các sĩ quan trẻ rằng ông đã hiệu chỉnh khinh khí cầu để đi qua châu Phi khá nhanh, nhưng có thể dừng lại theo ý muốn để tiến hành những ghi chép địa lý cần thiết. Fergusson nói:

- Dù sao, chúng tôi cũng mang theo đủ thức ăn cho khoảng thời gian hai tháng. Tôi tin vào sự khéo léo của ông Dick để có món thịt tươi khi cảm thấy nhu cầu, và tất cả sẽ diễn ra hoàn hảo.

Một sĩ quan trẻ thốt lên:

- Thật may mắn! Tôi rất muốn được ở vào vị trí của ngài Kennedy.- Anh bạn thật dễ thương. - Dick trả lời. -Vị trí của tôi sẽ là của anh, nếu bạn muốn.

Người sĩ quan trẻ nói:

- Tôi nghĩ rằng ngài đang nói đùa?

- Chẳng hề chút nào. - Kennedy trả lời. -Thưa các ngài, tôi xin đảm bảo rằng tôi sẽ không đi cùng ngài tiến sĩ trong chuyến đi này. Tôi vẫn cho rằng đó là điên rồ.

- Vậy thì tại sao ngài lại có mặt trên tàu? -Một sĩ quan khác hỏi lại.

Dick trả lời:

- Sự có mặt của tôi chẳng có ý nghĩa gì khác là muốn ngăn cản ông bạn tôi cho đến phút chót.

- Nhưng mà... - Viên thuyền trưởng nói.

Fergusson ngắt lời, ông bình tĩnh tuyên bố:

- Tôi biết rằng ông Dick sẽ cùng đi. Ông ấy lên tàu với súng, đạn, súng ngắn và thuốc súng.

Vậy, tốt nhất là ông không nói về chuyến thám hiểm này.

Phật ý, tức giận, ngơ ngác, ông Dick trở nên câm như hến cho đến tận Zanzibar.

Tàu Resolute tiến về mũi Hảo Vọng, và nếu như mặt biển hơi chút xao động, thì thời gian trái lại hầu như ngừng trôi.

Ngày 30 tháng ba, thành phố Mũi hiện ra.

Chỉ ít phút sau, tàu thả neo. Người ta nghỉ ở đó một ngày vừa đủ thời gian để lấy than. Sau đó, tàu lại ra biển theo hướng kênh Môđam-bích.

Cuộc nói chuyện trên tàu tiếp diễn về cách điều khiển khinh khí cầu.

Fergusson nói với họ về những khó khăn khi thay đổi độ cao đối với khinh khí cầu:

- Đúng là người ta thường cố gắng để lên cao hay hạ thấp mà không bị mất khí, cũng không bị mất tải trọng dẫn của quả cầu. Một nhà du hành người Pháp, ông Meunier và một người Bỉ, tiến sĩ Van Heck đã thử làm chuyện ấy, nhưng kết quả không đầy đủ.

Mọi người chăm chú nghe, Fergusson nói tiếp:

- Tôi đã định cắt bỏ hoàn toàn tải trọng dẫn, trừ trường hợp bất đắc dĩ. Những khả năng lên cao và hạ thấp của tôi nằm trong việc có thể làm giãn nở hoặc làm co lại chất khí chứa bên trong khinh khí cầu, bằng những nhiệt độ khác nhau. Tôi đạt được kết quả này nhờ một hệ thống mà tôi điều chỉnh, hệ thống đó nằm trong năm cái hòm mà tôi sẽ đem theo để trong giỏ khinh khí cầu. Nhờ vào một bộ phận khéo léo gồm những cái ống và đèn xì. Tôi đã hoàn thành một thứ như máy tỏa nhiệt và tôi có thể điều khiển hoàn hảo đối với nhiệt độ. Tôi càng làm nóng lên, khinh khí cầu càng lên cao. Tôi càng tạo ít nhiệt lượng, khinh khí cầu càng xuống thấp.

Bằng cách tác động như vậy, chẳng gì có thể ngăn cản chúng tôi đỗ lại tiếp đất, khi cảm thấy cần thiết.

- Chắc chắn là hoàn hảo! - Ông thuyền trưởng thốt lên. - Nhưng điều này có nguy cơ gặp huy hiểm.

Fergusson trả lời:

- Không quan trọng. Rồi người ta sẽ thấy!

Tàu Resolute đến Zanzibar ngày 15 tháng tư rất chính xác vào lúc mười một giờ sáng. Ông lãnh sự Anh lập tức lên tàu để nói chuyện với ngài tiến sĩ Fergusson và khẳng định với ông rằng ông ta sẵn sàng giúp đỡ. Ông ta nói:

- Thừa tiến sĩ, nhà của tôi cũng là nhà của ngài.

Trái lại, ông bị vấp đối với dân địa phương.

Thực vậy, khi nhìn thấy khinh khí cầu, những bộ tộc nguyên thủy này tưởng tượng rằng có một người thiên chúa giáo muốn rời bỏ trái đất trên con tàu kỳ lạ, hẳn ta chắc chắn phải có những ý đồ thù nghịch đối với tôn giáo của họ. Họ thảo luận với nhau, khích lệ bằng những tiếng la hét và điệu bộ múa may. Họ tin rằng người da trắng ấy oán giận mặt trời và mặt trăng. Mà hai thiên thể ấy rất được các bộ tộc sùng tín.

- Cần phải chống lại việc này. - Họ tức giận nói. - Người thiên chúa giáo sẽ không được làm điều xấu đối với tôn giáo của chúng ta. Chúng ta phải ngăn cản điều đó.

- Làm gì đây? - Fergusson lo lắng. - Nếu chúng ta xuất hành từ bờ biển châu Phi thì cũng có nguy cơ gặp những rắc rối tương tự.

Ngài lãnh sự bảo:

- Có nhiều hòn đảo. Hãy xuất phát khinh khí cầu từ đó. Rồi để những thủy thủ vũ trang ở đó và các ông chẳng còn phải sợ gì nữa.

Con tàu Resolute lại quay ra biển theo hướng hòn đảo Koumbeni. Ngày 16 tháng tư, khinh khí cầu được đặt ở một khu rừng thưa nằm giữa những khu rừng già. Fergusson thở phào:

- An toàn rồi!

Người ta làm những việc chuẩn bị cần thiết để quả cầu có thể bay lên vào một thời gian thích hợp. Hầu hết công việc tiến hành vào ban đêm..Nhưng ở Zanzibar, sự tức giận đã lan rộng khắp dân da đen. Họ cầu cứu đến các phù thủy và những hiểu biết của họ, với hi vọng các phù thủy có thể trừ tà.

Dù rằng có một bữa tiệc đêm trước ngày xuất phát ở nhà ngài lãnh sự, tức là ngày 17 tháng tư, nhưng Kennedy, Joe và ông tiến sĩ vẫn phải ngủ trên tàu Resolute để tránh mọi cuộc gây rối của các bộ tộc đang bị kích động.

Ngày 18 tháng tư, vào sáu giờ sáng, bộ ba đi về phía đảo Koumbeni, tại đây khinh khí cầu đã sẵn sàng bay lên trời trước sự chứng kiến của viên thuyền trưởng và toàn bộ thủy thủ.

Đã đến lúc chia tay. Thuyền trưởng nói:

- Chúc may mắn.

- Thượng đế che chở cho các bạn!

Joe sung sướng. Anh không đứng nguyên tại chỗ. Anh nóng lòng muốn xuất hành. Anh nhìn thấy Kennedy đang tiến lại gần Samuel, và hỏi ông ta miệng hơi mỉm cười:

- Nào, ông đã quyết định rồi, cùng xuất hành chứ?

- Đúng vậy, bạn ạ.

- Nhưng ít nhất, ông cũng phải công nhận rằng, tôi đã làm hết sức để ngăn ông đi vào cuộc thám hiểm điên rồ này?

- Đúng.

- Vậy là tôi đã thấy lương tâm mình thanh thản. Và bởi tôi không thể thuyết phục được ông từ bỏ, nên tôi cùng đi với ông.

- Tôi không thể mong đợi gì hơn. - Samuel trả lời với một nụ cười vui sướng và ôm lấy Dick.

- Bạn đến với con tàu Victoria là điều tốt lành.

- Hoan hô khinh khí cầu Victoria - Toàn thể thủy thủ hộ tống - Nữ hoàng muôn năm! Nước Anh muôn năm! Hoan hô các nhà thám hiểm!

Bốn khẩu đại bác thủy quân của tàu Resolute nổ vang chào mừng cuộc xuất phát bay lên của tàu Victoria. Lúc này, quả cầu bay lên cao trong một bầu trời hầu như trong vắt, không chuyện gì xảy ra. Nó đạt tới độ cao khoảng hai ngàn mét, và đối với các nhà du hành đó là một khoái trá thật sự. Đảo Zanzibar phô bày toàn bộ vẻ đẹp. Ngắm nhìn những cánh đồng, Dick nói:

- Ta có thể nói đó là những mẫu điển hình về màu sắc đa dạng. Và nhìn xem kia, cây cối mọc lên như những đóa hoa lớn, đó là rừng cây và bụi rậm..Joe nhiệt tình quá mức còn nói quá lên:

- Người dân trên đảo trông giống những con sâu. Chỉ riêng Fergusson chẳng nói gì, ông còn lo kiểm tra những biến đổi khí áp. Mặt trời giúp thêm nhiệt lượng cho đèn xì, và chẳng mấy chốc tàu Victoria đạt cao thêm một ngàn mét.

- Hãy nhìn kia! - Joe kêu lên - Con tàu Resolute nay trông chỉ bé như một con

thuyền.

Dick lặng lẽ, và ông tiến sĩ vẫn luôn luôn chẳng nói một câu gì, anh chàng Joe đành lòng phải tự độc thoại, nhưng anh không thể không nói, và anh phải thốt lên những lời tán thán sung sướng, chỉ có lũ chim tán thưởng anh thôi. Quả khinh khí cầu bay trong hai tiếng, nó đã tới bờ biển. Ông Samuel nghĩ rằng bây giờ đã tới lúc phải hạ thấp gần mặt đất. Ông giảm nhỏ lửa ngọn đèn xì. Quả khinh khí cầu xuống thấp hơn chừng ba trăm mét.

Gió thổi hướng quả cầu đi về phía nam, nhưng ông tiến sĩ cho rằng sự khởi xướng này không theo ý muốn và có tính chất tự nhiên, vì nó sẽ cho phép ông đi theo con đường mà Burton và Speke đã vạch ra.

- Thật hoàn hảo! - Samuel công nhận.

Joe tán thưởng:

- Đúng vậy, nhưng bụng tôi đang đói meo.

Ông Kennedy vừa nói vừa cười:

- Chắc là do bầu trời quá bao la.

Người ta ăn bánh bít-cốt, thịt hộp và vài trái cây tươi do ông thuyền trưởng tàu Resolute biếu, sau đó uống cà phê và mọi người đều cảm thấy phấn chấn.

Vùng đất bay qua tỏ ra đất đai vô cùng màu mỡ. Bộ ba trông thấy những cánh đồng thuốc lá, ngô, lúa mạch và những ruộng đồng bao la. Rất nhiều cừu và dê được nhốt trong những chuồng theo kiểu sàn trên cọc cao, rõ ràng để tránh cho đàn gia súc khỏi những nanh vuốt sắc nhọn của loài báo. Ba nhà du hành như mê mẩn, cỏ cây rục rờ tươi tốt. Trái lại, vẫn không tránh khỏi đám dân cư trong các làng mạc la hét và bắn nhiều mũi tên nhắm thẳng khinh khí cầu, mỗi khi nó bay qua trên đầu nơi họ ở.

Lúc đó giữa trưa, Samuel nhìn thấy một vùng quê đầy những cây dừa, đu đủ, bông, ông xem bản đồ và tuyên bố:

- Chắc chắn chúng ta đang ở phía bên trên vùng Uzaramo.

- Quá nhiều thỏ và chim cay! - Kennedy kêu lên. - Tôi có thể bắn trúng từ trên cao, nhưng vì chúng ta không tiếp đất, nên phí đạn. Thật rủi cho chúng ta, thật may cho chúng nó!

Chẳng mấy chốc, khinh khí cầu ở vào 38 độ kinh tuyến, chính xác là ở bên trên

ngôi làng Tounda Samuel xác định:

- Chính ở chỗ này, Burton và Speke đã lên cơn sốt, và nghĩ rằng họ không thể tiếp tục cuộc thám hiểm.

Những người thổ dân cuống cuống, sợ hãi, chạy khắp ngả khi trông thấy quả cầu Victoria bay trên đầu ngôi làng. Kennedy bảo:

- Tôi rất muốn nhìn thấy họ gần hơn.

Nhưng Samuel khuyên không nên làm điều đó.

- Họ đều trang bị vũ khí, và nếu họ bắn một phát súng, một viên đạn có thể gây ra nhiều thiệt hại cho khinh khí cầu. Chúng ta nhìn họ thoải mái, nhưng phải ở một khoảng cách nhất định.

Như vậy là tốt nhất.

Khinh khí cầu tiếp tục bay: những ngôi làng thưa dần, cây cỏ hiếm dần cho đến khi biến mất.

- Tôi cho rằng đã nhìn thấy những rặng núi đầu tiên của dãy Ourizará - Dick nói.
- Liệu kia có phải là đỉnh núi Duthumi?

Ông đưa ngón tay chỉ về một hướng nhất định. Samuel trả lời rằng đúng.

- Chúng ta sẽ qua đêm ở đó. Trong khi chờ đợi, tôi sẽ cho quả cầu lên cao hơn một chút.

Ông quay một chiếc cần gạt điều khiển cường độ ngọn lửa và khinh khí cầu bay lên cao hơn.

Samuel đã tính toán đúng, vì khoảng mười tám giờ rưỡi, quả cầu Victoria đến trước ngọn núi mà nó sẽ hạ cánh vào lúc hai mươi giờ.

- Tuyệt vời! - Joe thốt lên.

Và Kennedy trả lời như một tiếng vang:

- Tuyệt vời!

Ba người ăn bữa chiều. Cả ba đều rất ngon miệng. Sau đó ông tiến sĩ vừa hút tẩu thuốc lá, vừa điểm lại tình hình.

Người ta nhận thấy rằng, đường đi đang hướng về phía nam. Hướng đi ấy làm ông tiến sĩ hài lòng. Ông muốn, với chừng mực có thể, nhận ra được dấu vết của những người đi trước.

Từng người thay phiên nhau gác đêm bên ngọn lửa trại, để chăm sóc an toàn cho hai người kia đang bình yên ngủ..

Chương 3

Cuộc săn bị rút ngắn

Đêm trôi qua trong yên tĩnh hoàn toàn.

Nhưng khi tỉnh dậy, Dick than phiền:

- Tôi mệt lắm và bị sốt.

Thời tiết trở nên ảm đạm, và bầu trời báo hiệu sắp mưa.

- Đúng vậy. - Tiến sĩ đồng ý khi nhìn những đám mây. - Chúng ta đang ở trên một xứ sở có mưa thường xuyên. Chỉ trừ khoảng mười lăm ngày vào tháng giêng. Phải công nhận rằng vùng Zungomero mưa rơi liên tục.

- Vui thật! - Joe reo lên.

Và bỗng nhiên, mưa rơi ào ào không thể tưởng tượng nổi, biến những con đường thành những dòng sông bùn lầy, và mùi hydro suyn-phua bốc lên từ những bụi rậm và dây leo.

- Mùi này khó chịu quá! - Joe vừa nói vừa bịt mũi. - Cứ như thể nhiều xác chết đang thối rữa.

- Đúng như đại úy Burton đã ghi nhận. - Tiến sĩ Fergusson trả lời.

- Cần phải đi khỏi đây thật nhanh. - Joe nói.

- Ngài Kennedy không khỏe.

- Đó là do khí hậu. - Ông Fergusson tuyên bố. - Ở đây thực sự rất độc hại.

Tiến sĩ và Joe bắt tay làm việc để đưa khinh khí cầu lên đường thật nhanh, chẳng mấy chốc quả cầu Victoria đã tiếp tục bay với nhiều may mắn, bởi vì một trận gió khá mạnh bỗng nổi dậy.

Người ta thấy xuất hiện vài cái lều, và vùng đất mới tỏ ra lành mạnh hơn vùng trước. Ở châu Phi, thường thấy có những vùng khí hậu rõ ràng tốt lành nằm sát kề ngay bên cạnh một vùng khí hậu độc hại.

Trong lúc ấy, ông Dick khốn khổ hoàn toàn không để ý đến điều đó, bởi vì ông đang sốt, ông luôn run rẩy. Giữa hai đợt sốt, ông nói:

- Này, ông bạn Samuel thân mến, chỉ có những cơn sốt thế này là tôi mới nểm trái. Nhưng hãy tin ở tôi, tôi vẫn là người phụ tá của bạn..- Không nghiêm trọng đâu. - Tiến sĩ nói. -Anh sẽ khỏi ngay thôi mà.

- A! Anh có thuốc tiên sao? - Kennedy hỏi lại bằng một giọng yếu ớt.

- Vâng, tôi sẽ vượt cao lên khỏi vùng khí hậu độc hại này. Và ngay khi chúng ta tiếp xúc với không khí trong lành và mặt trời, ông sẽ cảm thấy hồi sinh ngay, chắc chắn như vậy.

- Đó là một phương thuốc tự nhiên. - Joe công nhận.

- Quả khinh khí cầu này là một thiên đường.

- Dick tuyên bố. Ông bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn.

- Sắp khỏe hẳn rồi. - Ngài tiến sĩ vừa mỉm cười vừa nói - Dù sao, cũng sẽ đến kết quả như vậy.

Bây giờ, khinh khí cầu đã đạt tới độ cao khá lớn, những đám mây mưa đang nằm phía bên dưới nó. Nhiệt độ mát mẻ, và bằng mắt thường ta không thể nhìn rõ mặt đất. Chẳng năm mươi km về phía tây, đỉnh núi Rubeho lấp lánh.

Gió thổi nhanh khinh khí cầu, và chẳng du khách nào khó chịu do tốc độ của nó, bởi vì không cảm thấy một chút gì xóc nảy.

Sau đó ba giờ, Dick thú nhận mình dễ chịu hơn hẳn. Ông nói:

- Này, cái thứ này tốt hơn mọi thứ thuốc trên đời.

Vào mười giờ sáng, quả cầu lại bay gần mặt đất. Tiến sĩ bảo:

- Tôi phải tìm ra một luồng gió nào đó để đẩy chúng ta đi về hướng đông - bắc.

Ông thao tác hạ quả cầu xuống chừng sáu trăm mét. Một khung cảnh mấp mô hiện ra, cần phải tránh những đỉnh núi sắc nhọn nhô lên ở nhiều nơi.

- Coi chừng! - Kennedy cảnh báo.

- Đừng lo - Samuel trấn an.

Kính khí cầu vẫn tiếp tục lộ trình trên không, đi đến phía trước đỉnh Rubeho.

- Rubeho có nghĩa là: lối đi của gió. - Samuel nói. - Chúng ta sẽ bay lên cao tới khoảng năm ngàn mét, để tránh những đỉnh núi đặc biệt nguy hiểm.

Đến độ cao này, ba người cảm thấy hơi kỳ lạ. Quả cầu bị cuốn vào một luồng khí quyển đặc biệt nhanh và bay trên những ngọn núi trần cỗi phủ tuyết từng mảng..- Tôi sẽ vẽ một bức phác họa về điều này.

- Ông Samuel nói. Và ông bắt đầu làm việc ngay, trong khi tàu Victoria bay dọc theo một vùng đất càng lúc càng xanh hơn, càng rậm rạp hơn.

Cuối cùng quả cầu nhẹ nhàng đổ xuống nơi đó.

- Thật hoàn hảo. - Ngài tiến sĩ vui vẻ nói.

- Chúng ta chỉ còn công việc là đến người bán thịt địa phương để tìm thịt tươi. Trong trường hợp này, anh bạn Dick và Joe, mong các bạn vác súng đi và đem về cho tôi một con linh dương dùng cho bữa ăn.

- Trong thời gian ấy, tôi nghĩ rằng ông sẽ ghi chép rõ ràng, quý báu, tất cả những điều mà ông nắm bắt được trong suốt chặng đường đi chứ?

- Đúng vậy. - Fergusson trả lời. - Người ta chẳng thể giấu được ông điều gì. Bây giờ, chúc các bạn đi săn thành công và hãy cẩn thận. Nếu khi nào tôi thấy có điều gì bất thường, tôi sẽ bắn một phát đạn các-bin để báo cho các bạn biết nguy hiểm. Cần phải nhanh chóng lập tức quay trở về chỗ này.

- Đồng ý. - Kennedy nói. - Hẹn lát nữa gặp nhau.

Dick và Joe đi đã hơn nửa tiếng đồng hồ.

Họ vào một khu rừng toàn cây nhựa gôm, mắt chăm chú nhìn, tay đặt vào cò súng, sẵn sàng bắn vào con linh dương đầu tiên trông thấy.

- Ôi! - Joe nói. - Đi thế này làm đôi chân đỡ bị tê mỏi. Chỉ có điều đất toàn đá cứng đi không thoải mái.

Joe chẳng nghe thấy gì, nhưng Dick đã thoáng nghe thấy tiếng móng guốc của chừng một chục con linh dương. Chúng đang dừng chân bên cạnh một vũng

nước. Thực vậy, trên dòng chảy của một con thác vẫn còn sót lại một vài vũng ao. Ta có thể nhìn thấy những con vật đáng yêu này đang uống nước không chút nghi ngờ mỗi hiểm nguy sắp tới gần.

Tuy nhiên, vào một lúc nhất định, một con chắt đánh hơi thấy mùi người, bởi vì nó nhanh chóng ngẩng đầu, và tỏ ra lo lắng.

- Đến lúc rồi. - Kennedy tự nhủ.

Ông bí mật vòng qua vài bụi rậm, đặt súng lên vai và bóp cò. Con vật thuộc loài blawe-bock, ngã gục, trong khi cả đàn còn lại cuống cuống trốn chạy.

Bộ lông của con vật thật tuyệt vời: một màu xanh nhạt ngả sang màu xám, phần bụng và phần phía trong chân màu trắng tinh.

- Hay quá! - Dick nói. - Một phần chúng ta có thịt, phần khác chúng ta được dạ Bộ da mới đẹp làm sao! Tôi sẽ sơ chế nó tốt nhất để có thể bảo quản rồi mang về. Thật đáng giá!

Joe gội nước lạnh vào niềm phấn hứng của ông:

- Ngài Fergusson sẽ chẳng bao giờ chấp nhận mang thêm một tải trọng phụ lên khinh khí cầu.

- Ừ, đúng thật vậy. - Dick trả lời.

- Còn tôi, sẽ lo liệu phần thịt. - Joe nói. - Rồi ngài sẽ thấy.

Và anh chàng nhanh nhẹn cắt những miếng thịt, chọn lọc dành làm thức ăn. Rồi, bỗng nhiên anh chợt nảy ra ý nghĩ:

- Ngộ nhỡ chúng ta không tìm lại được khinh khí cầu thì sao?

- Tôi chẳng thấy vì bất cứ lý do nào.

- Chẳng ai biết được. Nếu cái mỏ neo bị tuột ra, quả cầu sẽ có thể bay đi.

- Nay, chẳng gì ngăn cản được Samuel quay lại tìm chúng ta.

- Nếu gió lại mạnh hơn khả năng tác động của bạn ngài thì sao, thưa ngài? Và chúng ta sẽ làm gì?

- Trời ơi, Joe, thôi đi. Cậu kỳ cục quá đấy.

- Kennedy nói.

Chính cái phút giây mà sự nghi ngờ bắt đầu len lỏi vào đầu óc Kennedy, thì chợt nghe thấy một phát súng các-bin, nó có nghĩa một mối hiểm nguy đã xảy tới.

Kennedy tái mặt đi, nói:

- Tôi nhận ra tiếng súng. Đó là sự báo hiệu một hiểm nguy.

- Nào, nhanh lên! - Joe kêu to.

Thịt đeo sau lưng, hai nhà thợ săn vội vã chạy về phía khinh khí cầu. Những bụi cây quá rậm rạp, họ chẳng thể nhìn thấy quả cầu.

- Thật rầy rà với đám cây cối. - Kennedy bảo.

- Vâng, thật là... - Joe bắt đầu nói.

Anh không thể nói hơn, một phát súng thứ hai lại nổ vang.

- Mau lên! - Kennedy ra lệnh. - Samuel đang gặp phiền phức. Đã đến lúc phải đến ứng cứu.

Cuối cùng, họ đến nơi, và thấy ông tiến sĩ đang chống cự hết sức với sự tấn công của một lũ điên rồ đang múa may và hò hét vang trời.

Kennedy nhận xét:

- Chúng khoảng chừng ba mươi đứa..Anh chàng Joe khốn khổ, mặt tái mét như xác chết, nói rằng:

- Dù sao, ngài tiến sĩ cũng không thể thoát nạn nếu chúng ta không giúp đỡ.

Kennedy ngấm và bắn. Lập tức một cơ thể to lớn ngã gục, tuy nhiên vẫn bám treo lơ lửng trên một cành cây.

- Nhưng đó là cái gì vậy? - Kennedy ngạc nhiên hỏi.

Hai nhà thợ săn vội vã chạy tới, và thấy đằng trước mặt, không phải những người da đen, mà là những con khỉ đặc biệt hung hăng: lũ khỉ đầu chó. - Tôi hiểu rồi. - Kennedy nói. - Cái kẻ mà tôi giết vẫn bám chắc vào cành cây được là nhờ cái đuôi. Bắn nhanh lên.

Những phát súng của Joe và Dick đã thẳng được bầy thú hung hăng, và vài phút

sau, quả cầu Victoria lại có thể bay lên và tiếp tục hành trình đi về phía đông, nó được đẩy đi nhờ một ngọn gió khá dịu dàng.

- Này, - Tiến sĩ Fergusson nói. - Đây là một cuộc tấn công tầm cỡ. Lũ vật bản thiu! Các bạn đã đến kịp thời.

Kennedy bảo:

- Từ xa, chúng tôi lầm tưởng lũ khỉ với một đoàn người.

- Dù thế nào chăng nữa, - Fergusson tiếp. - cuộc tấn công này của đàn khỉ cũng có thể gây ra những hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu như mỏ neo bị tuột ra...

Nhưng, những cái bụng đã kêu đói, và những lát bíp-tếch linh dương được tẩm cà phê đặc và nóng sốt thật ngon tuyệt.

Khoảng mười sáu giờ, khinh khí cầu Victoria lên đến độ cao một ngàn năm trăm mét. Fergusson buộc phải chạy đèn xì liên tục để có độ nở khí đầy đủ.

Lúc mười chín giờ, quả cầu bay trên vùng bồn đất Kanyemé. Fergusson muốn tiếp đất, nhưng gió đã lặng, và con tàu Victoria đứng im lìm.

- Chúng ta buộc phải qua đêm trong giỏ khinh khí cầu, và trong không trung. - Samuel nói. - Như thế cũng không tồi.

Đêm thật đẹp, hân vận, nhưng lạnh so với nhiệt độ ban ngày. Nhiệt kế cho thấy khoảng cách nhiệt độ là 14 độ C.

Tuy nhiên, các con thú vẫn ra khỏi hang ổ hoặc nơi ẩn nấp và biểu lộ theo cách tùy từng giống. Vậy nên, lũ ếch kêu ộp oạp, những chú sư tử gầm rống, những con chó rừng sủa ăng ăng điếc tai.

Khi bình minh ló hiện, Fergusson biết rằng trong đêm, gió đã đổi hướng và quả cầu Victoria đi theo hướng đông - bắc đã được gần hai tiếng đồng hồ. Nó bay trên vùng Mabunguru, vùng đất nhiều đá, rải rác đó đây những bộ xương trâu hay xương voi. Joe nhận xét:

- Ôi chao! Thật quá khô cằn!

Tuy nhiên, vào lúc bảy giờ, Samuel trông thấy một trái núi đá tròn, ông vô cùng thỏa mãn:

- Đây là hòn Jihoue-la-Mkoa. - Ông nói. - Chúng ta sẽ dừng chân ở đây một khoảng thời gian. Tôi phải thay nước cần thiết cho đèn xì.

Chúng ta biết móc neo vào đâu bây giờ?

- Trời ơi! - Joe nghi ngờ nói. - Cây cối thật hiếm.

Samuel không chịu thua vì chuyện đó. Ông ra lệnh:

- Joe, hãy thả neo!

Con tàu Victoria từ từ hạ thấp. Những mỏ neo treo lơ lửng. Một chiếc, vì không có cành cây, đã vô tình móc vào một kẽ đá nứt, và quả khinh khí cầu không động đậy nữa. Vì nơi đây ở trên độ cao, nên cần phải hỗ trợ cho khinh khí cầu, (nó có khuynh hướng xuống thấp hơn mặt đất, bởi vì sự cân bằng của nó đã được tính toán ở mức mặt nước biển) hỗ trợ bằng cách làm giãn nở khí. Nếu không có gió, và chỉ trong trường hợp nhất định ấy, ông tiến sĩ mới có thể để cho cái giỏ sát trên mặt đất. Quả cầu sẽ vẫn căng phồng dù đèn xì không hoạt động.

Sau khi xem bản đồ, Samuel chắc chắn rằng sườn phía tây của hòn Jihoue-la-Mkoa có nhiều hồ ao lớn.

- Tôi sẽ đến đó. - Joe nói.

Anh chàng xách một chiếc thùng, đến địa điểm được chỉ dẫn, và tìm thấy ao nước rất dễ dàng. Anh lấy đầy thùng nước và nhận thấy rằng ngôi làng gần đây hoàn toàn không có người ở.

Anh cũng nhận thấy trên đường đi có nhiều bầy voi. Joe suýt rơi vào một cái bẫy trong đó vẫn còn một bộ xương voi mới bị rửa một nửa.

- Ôi chao, - Joe tự nhủ. - Chỉ một tí nữa thôi! Nếu một chân bị gãy, liệu ông tiến sĩ có thể tin tưởng vào sự phục vụ của tôi...

Sau cuộc đi này, anh mang về một quả giống như quả sơn trà Khi đến bên Samuel, anh đưa cho ông xem.

- Đây là quả của cây mbendy - Ông Fergus-son bảo. - Ở đây, cây này mọc dễ dàng..Thùng nước được đưa vào trong giỏ. Ken-nedy, Joe và ông tiến sĩ cũng leo lên. Ngọn lửa đèn xì lại hoạt động, quả cầu lại tiếp tục đường bay. Nó bay trên vùng đất tươi đẹp Unyamwezy.

Joe sửng sốt nhìn những thân cây khổng lồ và những cây xương rồng.

- Không thể tưởng tượng nổi. - Anh chàng kêu lên.

Đến mười bốn giờ, sau bữa ăn trưa trên khinh khí cầu, con tàu Victoria bay là là trên thành phố Kazeh như dự định. Thời tiết đẹp.

- Tuyệt diệu quá! - Fergusson thốt lên. - Chúng ta chỉ mất bốn mươi tám giờ để đi một chặng đường mà Burton và Speke đã phải tiến hành mất đúng bốn tháng rưỡi.

- Không nghi ngờ gì nữa, đó là một thành công. - Kennedy nói.

- Tôi đồng ý. - Joe trả lời.

Và bộ ba cất tiếng cười vang.

Chương 4

Những người con của Mặt Trăng

Cần phải biết rằng Kazeh không hẳn là một thành phố. Thực tế, nó là một tập hợp gồm sáu vùng đất trũng, ở những nơi đó người ta dựng những căn nhà, những túp lều có những mảnh sân nhỏ và vườn.

Chung quanh những vùng trũng rộng lớn, ta thấy những khoảng trống thoải mái dùng làm chợ, và những cánh đồng mọc đầy cây gai dầu, cây cà độc dược và những cây lớn rất đẹp sum suê bóng mát.

Cũng chính những nơi này là điểm gặp nhau của những đoàn buôn bán. Đoàn buôn từ miền nam tới với những chuyến hàng ngà voi và nô lệ, đoàn từ phía tây lại với hàng hóa là bông và đồ thủy tinh dành cho những bộ tộc vùng Hồ Lớn..Những phiên chợ cũng đáng được quan tâm.

Giữa tiếng kêu, tiếng cười, tiếng gọi nhau ồn ào, tiếng trống nhịp nhàng không bao giờ dứt với những âm thanh đều đều, ta còn có thể nghe thấy cả tiếng hát của những người phụ nữ, tiếng lũ trẻ ngáp dài và vang lên tiếng hí của những con la cái hòa vào tiếng kêu của những con lừa.

Tất cả đều không theo một trật tự nào, tất cả đều là sự sống, và tất cả đi kề cận bên nhau trong một thế giới hỗn tạp nhất. Vậy nên, ta thấy những chiếc ngà voi nằm bên cạnh mật ong, rồi mật ong lại nằm cạnh răng cá mập, chúng như sẵn sàng cắn vào những tấm vải mịn màng và sinh động trải ra cách đây chừng vài cm.

Và phiên chợ Ở trong tình trạng như vậy khi quả cầu Victoria xuất hiện trên không trung, trang trọng và hoan hỉ. Tiến sĩ nói với hai người bạn:

- Chúng ta sẽ hạ xuống đây.

Lúc này, kẻ mua, người bán đều kinh ngạc sửng sờ. Những người ả Rập, người da đen ba chân bốn cẳng trốn chạy tìm những nơi ẩn nấp kín nhất, họ sợ điều nguy hiểm xấu nhất xảy ra.

Kennedy nói với một thoáng hài hước kiểu người Anh:

- Tôi tự hỏi, có một ngày nào đó chúng ta sẽ có những cuộc tiếp xúc thương mại hoặc giao tiếp khác. Chúng ta chắc chắn sẽ gây ra một hiệu quả khủng khiếp đối với những bộ tộc.

- Tôi sợ điều đó đã xảy ra. - Samuel nói. - Nhưng đám thổ dân chắc sẽ quay lại chợ.

- Nếu họ không quay lại. - Joe bảo. - Chúng ta sẽ có thể nhẹ nhàng xuống lấy những chiếc gà voi.

Samuel mỉm cười vì câu nói đùa, ông trả lời:

- Dù thế nào chúng ta cũng hạ xuống, nhưng phải cảnh giác. Vậy, phải giữ một khoảng cách nhất định.

Kennedy hỏi:

- Ông muốn nói chuyện với họ sao?

- Nếu điều đó có thể. - Fergusson trả lời. - Tôi nghĩ rằng, trong số cư dân tập hợp tại đây, phải có những người lái buôn ả Rập, họ có học vấn hơn những người da đen, và họ dễ dàng để chúng ta tiếp cận. Hai nhà thám hiểm Burton và Speke nói rằng đã được những người dân trong thành phố tiếp đón niềm nở.

Joe nói như nhà hiền triết:

- Theo tôi: kẻ nào chẳng dám thử, kẻ ấy sẽ chẳng có gì. Chúng ta hãy thử xem sao..- Chúng ta hãy dẫn vào cuộc phiêu lưu, nào!

- Kennedy đùa bỡn.

Quả khí cầu tiếp cận mặt đất, và một chiếc mỏ neo đã bám vào một ngọn cây, gần khu chợ.

Những người lái buôn, những cư dân lại xuất hiện khi nhìn thấy điều gì đã xảy

ra. Họ tỏ ra thận trọng. Có rất nhiều thầy phù thủy, họ là những Waganga họ chẳng lùi bước trước mỗi nguy hiểm xảy đến, họ không sợ hãi, đi thẳng đến trước quả cầu Victoria.

Lúc này, đám đông theo sau họ, những tiếng trống rung lên trong sự Ổn ã đình tại nhức óc.

Những bàn tay chạm vào nhau trước khi giơ cao lên trời.

- Như thế có ý nghĩa gì? - Dick hỏi.

- Tôi nghĩ rằng họ đang cầu khẩn chúng ta.

- Tiến sĩ trả lời. - Và, nếu tôi không lầm, chúng ta sắp trở thành những nhân vật quan trọng, có lẽ thậm chí thành những thần linh.

- Theo tôi, - Joe vui vẻ nói. - như thế tức là không muốn làm tôi phật ý.

Một thầy phù thủy ra hiệu cho đám đông im lặng rồi bắt đầu nói với ba nhà du hành bằng một thứ tiếng mà Samuel hoàn toàn không hiểu.

- Làm thế nào bây giờ? - Samuel tự nhủ.

- Hãy nói bằng tiếng ả Rập - Dick nói khẽ với ông.

- ý kiến hay - Fergusson thì thầm trả lời.

Và ông vâng lệnh ngay tức thì.

Người ta trả lời ông bằng tiếng ả Rập rất dễ dàng.

Ngài tiến sĩ hiểu rằng tàu Victoria hoàn toàn bị coi như từ Mặt Trăng đến. Và ông trả lời với sự trang nghiêm vô cùng rằng nữ thần Mặt Trăng muốn đến thăm họ bằng cách gửi ba con trai của nữ thần. Và rằng đó là một vinh dự lớn lao, bởi vì việc đến thăm những người trái đất cứ một ngàn năm mới xảy ra một lần. Vậy, họ là những kẻ có đặc ân. Ông yêu cầu họ đừng lúng túng, và hãy lợi dụng sự có mặt thần thánh này để nói ra những mong muốn của họ.

Đám dân chúng thốt lên những tiếng kêu hân hoan và khi bình tĩnh trở lại, theo mệnh lệnh của một thầy phù thủy, người ta quyết định rằng đức vua, tức ngài Mwanni, sẽ rất vui mừng mời các ngài con trai của thần Mặt Trăng tới thăm, bởi vì đức vua đang ốm nặng và từ nhiều năm nay vẫn cầu khẩn sự cứu giúp của thiên giới.

Mong muốn của đức vua sắp được chuẩn nhận.

Ông ta nói với ba nhà du hành:- Hãy đến đi, các ngài hãy đến đi. Các ngài có khả năng làm được mọi điều.

Dick hỏi bạn mình:

- Con người đang múa may ấy nói điều gì?

- Nói rằng chúng ta cần đi thăm đức vua của họ đang ốm.

- Đây, - Joe nói. - chúng ta cần phải tỏ ra xứng đáng với cuộc đi thăm bệnh này. Chỉ miễn là ngài phải chữa khỏi cho đức vua, thừa ngài tiến sĩ.

- Thế ông sẽ đi gặp đức vua da đen này chứ?

- Kennedy nghi ngờ hỏi. - Ông không sợ gì sao?

- Theo ý tôi, dù sao đối với họ cũng chẳng sợ gì. Họ hình như khá vui mừng được gặp chúng ta. Có một chút may mắn là tôi sẽ chữa khỏi được cho ông vua can đảm này.

Ông tiến sĩ nhìn đám đông vây quanh cái giỏ của quả cầu, ông giơ hai tay lên và nói với một giọng mạnh mẽ:

- Thần Mặt Trăng thương xót đức vua thân thiết của con dân xứ Unyamwezy, nên đã ra lệnh cho chúng tôi phải chăm sóc cho người khỏi bệnh. Xin hãy chuẩn bị để tiếp đón chúng tôi.

Ông tiến sĩ bắt đầu rời khỏi cái giỏ, dặn lại Dick phải ở nguyên tại chỗ.

- Ta chẳng hiểu nổi điều gì có thể xảy ra. - ạng nói với bạn. - Nên ông phải chuẩn bị sẵn sàng mang chúng tôi đi thật nhanh, trong trường hợp cần thiết. Còn về phần Joe khôn ngoan nhất là anh nên đứng dưới chân thang.

Chiếc thang được tung ra. Ngài tiến sĩ và Joe dùng nó leo xuống mặt đất. Tuy nhiên, Kennedy và Joe thấy lo lắng cho ngài Fergusson.

- Tôi chẳng sợ gì hết. - Samuel khẳng định.

- Những con người này lầm tưởng tôi là con trai của nữ thần Mặt Trăng. Tôi sẽ diễn một cách hoàn hảo vai trò của tôi.

- Cầu mong họ tin vào vai trò ấy thật lâu. -Joe nói. - Tôi đã yên tâm phần nào

rồi.

- Theo tôi, - Ông Samuel bảo. - chúng ta hi vọng rằng Mặt Trăng đích thực đừng mọc quá sớm. Thời gian để chữa lành cho đức vua bằng một vài thứ thuốc tốt, theo tôi, cũng không có chuyện gì to tát.

- Tôi sẽ chăm sóc đến sự giãn nở của chất khí. - Kennedy nói. - Hãy tin ở tôi và hãy trở về nguyên vẹn.

Leo xuống hết thang, Joe ngồi xuống nghiêm nghị và trang trọng như yêu cầu, hai cẳng chân bắt chéo dưới hông, ngồi theo cách người ả.Rập. Và một bộ phận của đám đông bao quanh anh thành một vòng tròn với dáng vẻ kính cẩn.

Người ta chờ đợi ngài tiến sĩ với những tiếng kêu và một sự nóng lòng có thể nhìn thấy. Joe nhận xét điều đó với ông chủ.

- Họ nôn nóng quá mức.

- Tôi sẽ cố sức làm nhanh. - Fergusson nói.

- Đã ba giờ. Cung vua chắc phải ở khá xa Tôi không để phí thời gian.

Ông lên đường, những phù thủy Waganga đi hộ tống, họ ngăn không cho đám đông đến gần ông.

Họ bước chân trên những lối mòn được vạch ra qua đám cỏ cây xanh tốt với đoàn trống dẫn đầu. Họ đến lâu đài nhà vua: một kiến trúc hình vuông phong cách giản dị vô cùng.

Ngai Fergusson được đón tiếp bằng nghi lễ trang trọng xứng với vị trí là con của nữ thần Mặt Trăng. Những người đón tiếp là các cận thần và các bà vợ của đức vua Fergusson nhận thấy những người phụ nữ này khá xinh đẹp và họ tỏ ra rất vui vẻ. Sáu người trong đám họ đứng ở xa có lẽ còn vui sướng hơn, vì họ sẽ phải chịu hình phạt khủng khiếp khi đức vua chết. Thực vậy, khi chôn cất đức vua, những người phụ nữ này sẽ bị chôn sống bên cạnh lăng mộ vua.

Fergusson hỏi:

- Đức vua, ngài ngự Ở đâu?

Người ta chỉ cho ông thấy một chiếc giường gỗ lớn, nơi đức vua nằm. Ông ta trạc bốn mươi tuổi, đang nằm dài trong trạng thái hôn mê Ngài tiến sĩ chẳng khó khăn gì cũng phát hiện ra ngay đó là một kẻ rượu chè nghiện ngập, ông ta đã dần dần đi vì những cuộc chơi bởi trác táng mà ông ta đã tự buông thả lao vào

từ nhiều năm.

- Được. - Fergusson nói. - Tôi đã có thứ thuốc cần thiết rồi.

Ngài tiến sĩ liền cho kẻ say rượu đó uống một liều thuốc bổ cực mạnh. Ông vua lập tức có ngay một tín hiệu tỏ ra còn sống.

Đám cận thần và các bà phi tần của nhà vua đều vui sướng kêu lên khi nhìn thấy cái dấu hiệu phục hồi này. Họ đều quỳ phục xuống trước Fergusson.

- Tốt rồi, tốt rồi! - Fergusson cất lời.

Ông thấy đã chịu đựng quá đủ với cái đám đông ồn ã này. Ông vội vàng quay lại khinh khí cầu. Lúc đó là mười tám giờ, và trong khoảng thời gian này, Joe được coi như một vị thần thực sự, anh đã nhận những lễ vật chỉ dành riêng cho các đấng thần linh: những bông lúa đại mạch và thứ bia độ nặng gọi là pom-bê, thứ bia để lại cho cổ họng anh chàng khốn khổ một hiệu quả tai hại. Joe tưởng như uống phải a-xít. Anh nhăn nhó, và điều này lại được coi là tốt, bởi vì những kẻ sùng bái Joe tưởng rằng anh mỉm cười và đánh giá cao thứ nước uống đó.

Tiếp theo, đám con gái bắt đầu nhảy múa quanh anh. Khi điệu múa kết thúc, anh thốt lên:

- Tuyệt vời! Các người sẽ thấy ta nhảy múa thế nào.

Nói xong, anh bắt đầu nhảy một điệu vũ jíc rất ngông cuồng, cái đó hấp dẫn người dân da đen. Họ bắt chước anh ngay không cần chờ đợi.

Nhưng giữa lúc đó, Joe thấy ông chủ xuất hiện, đi quanh là đám phù thủy và các thủ lĩnh. Những người da đen hình như sẵn sàng làm tất cả, thái độ đi đứng của họ cũng vậy. Tình thế quay ngoắt này có thể từ đâu mà ra vậy. Anh hiểu điều này khi Fergusson đến sát gần, ông như sắp đứt hơi.

- Leo lên nhanh. - Fergusson bảo Joe.

- Có gì xảy ra vậy? - Anh chàng hỏi.

- Mặt Trăng! - Ngài tiến sĩ lẩm bẩm. - Mặt Trăng! Trăng đã mọc và Trăng đang ở trên trời.

Một vầng trăng đỏ, tròn đầy tuyệt vời hiện ra rõ ràng trên bầu trời.

- Bây giờ làm sao, - Joe vừa hỏi vừa khéo léo leo lên như một chú khỉ. - Chúng ta đang ở trong một tình thế xấu?

- Rất xấu. - Ông Fergusson trả lời.

Cắt dây neo cũng khó, vì một người da đen đã dùng hết sức bám chặt vào đó. Hẳn định bắt những kẻ bị bọm trở về mặt đất, những kẻ mà đám đông đã yếu đuối trao gửi một niềm sùng tín tuyệt đối.

- Mặc kệ, - Joe nói. - hẳn sẽ được du hành trong không trung.

Joe vận hành tháo mỏ neo, quả cầu Victoria bay lên.

Người da đen, kinh ngạc, dùng hết sức bám chặt vào sợi dây thừng. Và đám đông, bất lực, nhìn theo một vị phù thủy của họ, dù chẳng muốn, vẫn bay lên trời.

- Thật phi thường! ông ta cũng bay lên. -Người ta nói.

- Điều đó chứng tỏ ông là một phù thủy vĩ đại. - Một vài người phụ nữ đã nói với lên.

Người da đen vẫn bám chặt, và bị kéo lên khỏi mặt đất một khoảng cách khá cao. Hẳn ta không dám nhìn xuống vì sợ chóng mặt..- Đến chỗ nào thuận lợi, chúng ta sẽ thả hẳn.

- Kennedy vừa nói vừa cười. Chúng ta phải công nhận là hẳn bám chắc.

- Và trong suốt thời gian này, uy tín của hẳn ta sẽ tăng lên. - Joe nói.

Quả khinh khí cầu đã lên tới độ cao một ngàn mét, rồi lại hạ thấp xuống cách mặt đất chừng vài mét, tại một nơi hoang vắng, giúp người phù thủy quay lại với thực tiễn đồng thời tiếp xúc với mặt đất.

Vị phù thủy vội lạng lẽ rút lui. Hẳn ba chân bốn cẳng chạy về phía Kazeh.

Con tàu Victoria lại bốc lên cao.

Khinh khí cầu tiếp tục hành trình và ba người trò chuyện với nhau. Tiến sĩ bảo:

- Nay, ta phải nhận rằng niềm vinh quang trên trái đất thường chẳng bao giờ được lâu dài.

- Tiếc thật, - Joe nói lại. - được cả một cư dân sùng bái, điều ấy tôi cũng thấy thích.

- Nhưng vầng trăng thực sẽ chẳng bao giờ muốn người ta chế nhạo nó. - Kennedy nói quá lên.

Bỗng nhiên, thời tiết thay đổi. Bầu trời tối sầm lại, có nhiều đám mây ở hướng bắc. Một luồng gió khá mạnh lái quả cầu Victoria về hướng bắc- đông-bắc. Kinh khí cầu bay trên vùng đồng bằng Mfuto đặc biệt phì nhiêu.

- Thật tuyệt vời! - Kennedy bảo.

- Đúng vậy. - Samuel công nhận. - Chúng ta đang ở trong vùng Mặt Trăng.

- Tại sao xứ này lại mang tên Mặt Trăng nhỉ? - Joe hỏi.

Fergusson trả lời:

- Bởi vì, chắc là mặt trăng chẳng những đã được tôn thờ từ thời thượng cổ, mà còn được tôn thờ từ thời xa hơn nữa. Hãy nhìn xem cây cỏ! Thật là một điều kỳ diệu!

Thực vậy, đất lượn sóng cho ta trông thấy cây cối bao la, những đồng cỏ bát ngát, những rào chắn và những cánh rừng rậm đặc biệt khó vào. Có những khoảng thưa đó là những làng mạc, tất cả phần lớn được bao quanh bằng những hàng rào rậm gai góc, đó là sự bảo vệ tự nhiên và hữu hiệu.

- Tôi thấy một dòng sông. - Joe nói. - Có phải đó là sông Malagazari?

- Đúng. - Kennedy cất lời. - Nếu những kiến thức địa lý của tôi còn giá trị, thì tôi cho rằng đó là dòng sông chính để vào hồ Tanganyika. - Tuyệt vời! - Joe kêu lên. - Các ông có nhìn thấy đàn thú vật đang gặm cỏ không? Chúng thật đẹp, có phải vậy không?

- Đó là những con mồi cho loài sư tử, loài báo. - Fergusson nói - Những con ác thú ấy chắc chắn đang ẩn nấp trong những khu rừng mà ta thấy hiện ra như những bó hoa khổng lồ. Chắc còn có cả voi và linh cẩu.

Như để chứng minh lời nói của ông, ta thấy một khối màu xám đang di chuyển.

-Ồ! Thật là một xứ sở săn bắn tốt nhất! Dick thốt lên. - Tôi rất muốn được sử dụng...

Nhưng Fergusson vội làm dịu sự hào hứng của bạn:

- Không có chuyện ấy đâu. Đêm đến sẽ rất nguy hiểm. Đêm hay có mưa bão. Và ở đây, những cơn giông rất đáng sợ.

- Tại sao vậy? - Joe hỏi.

- Bởi vì mặt đất do sự bố trí tự nhiên tuyệt đối giống như một máy phát điện khổng lồ.

Joe công nhận:

- Đúng là khí nóng trở nên ngọt ngào, và chẳng hề có một thoáng gió.

Dick hỏi:

- Vậy thì tại sao chúng ta không xuống?

- Tốt nhất chúng ta hãy bay lên. - Samuel nói. - Tuy nhiên, tôi sợ rằng chúng ta sẽ đi chệch đường trong khi đang có những luồng khí quyển giao nhau.

Lúc đó, họ trông thấy những con hà mã, cá sấu và những con chó rừng, chúng đặc biệt đáng sợ.

- Chúng chẳng hề run sợ khi tấn công những con sư tử. Nếu ta đứng trước mặt chúng, lập tức chúng ta sẽ biến thành những mảnh thịt. - Fer-gusson nói.

- Thật vui! - Joe kêu lên. - May mắn thay, chúng ta chỉ nhìn chúng từ xa. Nhưng nói cho cùng, tại sao lại phải thay đổi tính cách của chúng! Chúng vốn như thế và chúng sẽ như thế suốt đời.

Lúc này, im lặng bao trùm, và không khí như đặc lại, trở nên ngọt ngào. Chẳng hề còn dù chỉ một tín hiệu sự sống, điều này báo hiệu sự hiện diện của một tai họa sắp xảy ra.

Đã hai mươi một giờ. Quả cầu Victoria đứng bất động phía trên vùng Mséné.

- Tôi không chịu nổi nữa. - Kennedy thú nhận. - Tôi ngạt thở. Tôi nghĩ rằng chúng ta phải hạ xuống. Samuel như lo lắng.

- CƠN GIÔNG BÃO SẴP NỔ RA.

- Chưa chắc. - Joe nói. - Hơn nữa, nếu gió nổi lên, chúng ta sẽ đi chệch đường.

Samuel tiếp tục suy nghĩ và chần chừ tránh né. Dick yêu cầu ông quyết định.

- Nếu không, tôi sẽ chết vì ngạt thở. - Ông thú nhận, nửa đùa, nửa thật.

Ông tiến sĩ cuối cùng cũng tìm được giải pháp ông cho là hợp lý, và đưa ra với hai người bạn:

- Khôn ngoan nhất là giữ cho khinh khí cầu ở trong vùng không quá nguy hiểm, nó nằm ở giữa mặt đất và bầu trời. Như vậy tránh được những nguy hiểm trên mặt đất và cả những nguy hiểm trên trời một cách tốt nhất.

Ông đề nghị Joe và Dick nằm ra và cố gắng ngủ. Joe hỏi:

- Tại sao ông lại phải thức trông coi? Lúc này, ta chẳng gặp nguy cơ gì, bởi vì tàu Victoria đang hoàn toàn đứng im.

- Joe thân mến, anh chẳng cần lo cho tôi. - ạng Samuel nói và thử chớp mắt một chút.

Hai người kia vâng lệnh và bắt đầu ngủ khi những đám mây chùng chất quanh quả cầu biến thành sự đe dọa nhất định.

Một tia chớp xé rách bầu trời, lóe sáng khủng khiếp, tiếp theo là một tiếng sét rền.

- Dậy đi! - Fergusson kêu to - Hãy giúp tôi.

Joe và Dick nhảy xổ đến cạnh tiến sĩ.

- Không có Benjamin Franklin trong chúng ta - Joe còn thử nói đùa. - Cũng chẳng có cột thu lôi trừ danh của ông ta. Vậy ta cần phải hành động như chúng ta có thể.

Ông tiến sĩ khẳng định:

- Cần phải bay lên cao thật nhanh, trước khi gió bắt đầu thổi và mưa rơi.

Lúc đó, một tia chớp thứ hai lóe lên, với một tiếng nổ làm cho kẻ can đảm nhất cũng phải khiếp sợ. Samuel bảo:

- Đây, cần thiết phải qua nhanh vùng trời đặc biệt nguy hiểm này, hi vọng rằng chẳng điều gì tai hại sẽ xảy ra.

- Ông muốn nói, - Dick hỏi. - rằng chúng ta sắp phải vượt qua vùng trời đầy lửa này, với quả khinh khí cầu có thể bắt lửa nhanh như rơm?

Fergusson trả lời:

- Thế là ông đã hoàn toàn hiểu. Anh đừng nên miêu tả vô ích..- Nếu chúng ta hạ thấp xuống, có lẽ là... -Kennedy nói tiếp.

Nhưng tiến sĩ ngắt lời ông ta:

- Chúng ta cũng gặp nguy cơ hết như vậy khi tiếp đất.

Cơn giông bão nổ ra theo nhịp mỗi phút ba mươi lăm tia chớp, điều này là bình thường trong một cơn giông vùng xích đạo. Joe vẫn cố đùa bỡn khi nói rằng anh thích những cơn giông mưa ra sô-cô-la hơn. Gió thổi rất mạnh, nó làm những đám mây bay với tốc độ kỳ lạ và tỏa ra hơi nóng bỏng. Kennedy công nhận:

- Cái quạt gió chạy tốt. Điều này ta không thể phủ nhận.

Ông đứng thẳng cũng khó, bởi vì khinh khí cầu quay tròn và đi từ phải sang trái, nó cố gắng bay cao lên trên cơn giông bão. Samuel nói:

- Cầu xin Thượng đế giúp chúng ta.

Và chắc rằng ở Trên-cao người đã nghe thấy.

Bởi vì, như có phép lạ, tàu Victoria đã vượt qua vùng lửa, và nó đang ở dưới một bầu trời đầy sao, những đám mây bốc lửa nằm ở phía dưới như "tắm thảm trải nền", chúng không thể làm hại họ được nữa.

Fergusson nói:

- Chúng ta hãy ở trên độ cao này. Và tất cả sẽ tốt đẹp.

- Theo ý tôi, - Dick thú nhận. - nếu tôi có thể phát biểu, tôi thích ở đây hơn là ở trong những "đám mây". Phải nói rằng thật hãi hùng.

- Đó là đặc điểm của những cơn giông bão vùng xích đạo. - Fergusson trả lời. - Nhưng cái đó cũng không thiếu phần đẹp để.

- Đồng ý. - Joe công nhận. - Chúng ta đã được chứng kiến một cảnh tượng độc đáo không mất tiền. Còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Ba người cùng cả cười.

Đến sáu giờ, bình minh đã xua tan những đám mây. Vầng mặt trời đã hiện ra, và một luồng gió đã nổi lên, nhưng lần này rất dễ chịu.

Cần phải làm sáng tỏ rằng trong cơn giông bão, quả khinh khí cầu không hề di

chuyển. Lúc này gió quyết định đưa nó đi về hướng tây, theo hướng những quả núi của vùng đất Mặt Trăng.

- Chúng ta đang nằm trong một xứ sở chưa hề có ai thăm dò. - Fergusson nói. - Những ngọn núi này, cho đến nay vẫn chưa ai chạm tới. Ông Burton chưa có thể đi tới, nên ông tưởng rằng ngài Speke nói bịa..- Theo tôi, chúng ta đã nhìn thấy chúng. Dick tuyên bố. - Và những quả núi ấy là có thực, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Joe nghĩ rằng quả cầu Victoria sắp bay qua những quả núi mang những mảng tuyết lấp lánh dưới ánh mặt trời. Còn Fergusson trả lời rằng ông hi vọng có một luồng gió có thể làm chệch hướng quả cầu đi về phía xích đạo.

Một ngọn gió nổi lên đúng ý, nó làm khinh khí cầu đi theo hướng mong muốn. Samuel Fergusson tỏ ra hài lòng vì chuyện này, và Kennedy nhân đó liền hỏi ông liệu khinh khí cầu có đỗ lại không. Fergusson trả lời:

- Chắc chắn là có. Cần phải thay nước, và chúng ta cũng cần cả thịt tươi nữa.

Xứ sở này khá hấp dẫn, và quả cầu như thật sự đang bơi trên một đại dương toàn cỏ, giữa những đàn chim sặc sỡ muôn màu. Bất thành linh tàu Victoria bỗng giạt lên dữ dội.

- Điều gì đã xảy ra - Joe hỏi.

- Theo tôi, - Tiến sĩ trả lời. - chắc là mỏ neo đã mắc vào một hòn đá, mà ta khó nhận ra, ở bên dưới thảm cỏ bát ngát này.

Họ sắp thả thang xuống, khi có một tiếng kêu vang lên từ bên dưới quả cầu. Còn quả cầu, thì bỗng nhiên bắt đầu chuyển động. Dick tuyên bố:

- Hòn đá biết chạy. Hay là tôi lóa mắt đây?

- Không phải. - Fergusson trả lời. - Chúng ta đang chuyển động thật.

- Nhưng đó là chuyện gì? - Joe hơi bối rối hỏi, vì sự kiện không lường trước được này.

- Vì cái này! Vì cái này! - Kennedy vừa kêu lên vừa cười.

Và ông dùng ngón tay quyền thế chỉ vào một con voi. Vừa đúng lúc ấy cái lưng và cái vòi của con vật nhô lên. Mỏ neo đã mắc vào cái vòi của con vật có bộ da dày. Con vật khốn khổ không đánh giá nổi sự tiếp xúc này, đã kêu rít lên.

- Thật khủng khiếp! - Joe thốt lên. - Thật là một cung cách bất ngờ để đi theo cuộc hành trình của chúng ta.

Con voi cố gắng thoát khỏi chiếc mỏ neo, nó tiến bước với tốc độ nhanh, điên cuồng dùng hết sức lực của nó.

- Với hoàn cảnh thế này chúng ta sẽ đi tới đâu? - Ông Fergusson nói, sẵn sàng cắt dây nếu con vật lỏng lên.

- Theo tôi, rồi ta sẽ thấy. - Joe trả lời, khoái trí như một đứa trẻ. - Hoan hô cuộc phiêu lưu.

Cuộc phiêu lưu kéo dài... một giờ rưỡi. Con vật có da dày chạy nhanh, và bề ngoài tỏ ra không hề mệt nhọc. Hình như đất có cỏ rất hợp với nó.

Nhưng đột nhiên, một cánh rừng xuất hiện.

- Chúng ta không thể tiếp tục chạy trong điều kiện thế này. - Fergusson nói. - Quả khinh khí cầu sẽ không qua được.

- Tôi sẽ bắt con vật ngừng lại. - Kennedy hứa. - Các ông sẽ thấy.

Và ông bắn một phát các-bin để bắt con voi ngừng chạy. Con vật lúc này đang chạy hết tốc độ.

Viên đạn nảy thia lia trên đầu nó, nhưng không trúng.

- Trượt rồi! - Dick kêu lên.

Ông bắn tiếp hai phát đạn, trúng vào bên sườn con voi.

Cũng như viên trước, hai viên đạn sau không tác động được tới con vật. Nó tiếp tục điên cuồng chạy.

- Nó sẽ dẫn chúng ta đến chỗ chết! - Joe kêu lên. - Cần phải hành động thật nhanh!

Kennedy thực hiện, ông bắn liên tục mười phát đạn. Lần này, con thú da dày phản ứng, nhảy chồm lên rồi khụy chân xuống, kéo theo cả quả cầu Victoria và các du khách. Cú sốc thật khủng khiếp, và trong một lát, ba người tưởng chừng như tất cả đều đã tan tành. Ông Fergusson ra lệnh:

- Hãy bắn một phát đạn vào tim cho nó chết hẳn, để cho sự đau đớn của nó được kết thúc.

Dick không để cho mệnh lệnh này phải nhắc lại, ông tuân lệnh ngay tức khắc.

Con voi rống lên tiếng rú rít cuối cùng, đổ vật nghiêng xuống, và làm gãy luôn một chiếc ngà.

- Tiếc quá! - Kennedy thở dài. - Giá trị đôi ngà thế là hỏng.

Nhưng ông Fergusson nói lại rằng họ không phải là những kẻ buôn ngà voi bẩn thỉu.

- Chúng ta há chẳng có một mục đích khác sao?

- Họ thận trọng xuống thang, đến mặt đất, trước xác con voi.

- Con vật thật khổng lồ! - Kennedy công nhận.

- Chúng ta sẽ thưởng thức thịt nó một chút.

- Joe nói. - Tôi sẽ chọn giúp các vị những tảng thịt ngon nhất..- Trong thời gian ấy, - Dick tuyên bố. - Tôi sẽ đi xem ở đây có những gì đang trú ngụ.

- Tuy nhiên, phải cẩn thận. - Samuel dặn dò.

- Còn tôi, tôi sẽ kiểm tra con tàu Victoria, và xem nó có thể tiếp tục bay được hay không.

Joe đào một chiếc hố khá sâu, anh chất đầy củi và nhóm lửa ngay tức khắc. Sau đó, anh đến bên con voi, cắt cái vòi và một chiếc chân khổng lồ. Anh cảm thấy hài lòng với thứ thực phẩm ấy, liền quay lại bếp lửa. Joe lau chùi những miếng thịt bằng những cái lá thơm rồi cuốn lại, lẩm bẫm:

- Thế là đã có món để thưởng thức ngon lành rồi.

Joe chờ cho củi cháy hết thành than mới đặt thịt voi vào trong chiếc lò tự nhiên ấy. Rồi anh phủ lên trên thịt một lớp than còn đỏ rực, và trên cùng tất cả, lại nhóm thêm một đồng củi mới. Anh chờ cho củi thành than hết và khẳng định:

- Đã chín tới. Ta có thể chén. Và các ngài có thể khen tôi.

Kennedy trải những chiếc lá to ra trước mặt họ rồi nói:

- Đây là những chiếc đĩa tuyệt vời. Chúng có ưu điểm không bị vỡ.

Ông đã săn được những con gà gô béo nung núc, kiêu hãnh mang về một đùi thịt dê sừng kiếm, con thú này là một loài linh dương.

- Chúng ta có một bữa tiệc tuyệt vời nhất.

- Joe thấy không khó vui vẻ nên thốt lên. - Môi trường chung quanh thì dễ chịu, thậm chí êm bậc nhất. Tại sao chúng ta không ở lại sống tại đây? Tôi cảm thấy mình sẵn sàng dựng một túp lều chắc chắn.

- Ờn đi! - Ngài tiến sĩ nói sau khi đã kiểm tra khinh khí cầu Victoria và đổ đầy nước vào các thùng dự trữ. - Này, cho tôi xin, cậu chó nên mơ mộng nữa.

Và vì Joe hình như hơi thất vọng, nên anh vừa cười vừa nói thêm:

- Chúng ta sẽ ngủ trên mặt đất. Tất cả có vẻ yên tĩnh.

Tuy nhiên, để xua đuổi lũ linh cẩu, lũ chó rừng và các loài dã thú khác, chúng bị thu hút do xác con voi, Joe đã đốt một vòng tròn lửa, ngọn lửa sẽ cháy liên tục suốt đêm. Kennedy thậm chí phải bắn một phát súng để xua đuổi ra xa bọn chó rừng vốn khá bạo dạn. Nhưng nói chung, tất cả đều hoàn hảo và ba người thay phiên nhau ngủ rất ngon..

Chương 5

Cuộc cứu hộ kỳ diệu

Từ năm giờ sáng, bộ ba đã quyết định chuẩn bị tiếp tục bay. Về phần Joe, anh đi tìm đôi gà voi. Quả cầu Victoria bay lên trời.

Khinh khí cầu bay qua những mặt dốc của núi Rubemhé, rồi ngang qua những núi thuộc dãy Karugwah. Khi bay bên trên Kafuro, Fergus-son cuối cùng đã nhìn thấy hồ Oukéréoné, hồ này đã được Speke nhìn thấy ngày 3 tháng tám, năm 1858.

Họ chỉ ở lại đó một ít thời gian, và ngày 23 tháng tư, đúng vào bốn giờ sáng, tàu Victoria rời khỏi vùng hồ nước và bay trong cảnh sương mù âm u theo hướng bắc.

- Thật may! - Samuel kêu lên sung sướng. -Hôm nay chúng ta sẽ được nhìn thấy sông Nin, bởi vì chúng ta đã đi vào phía bán cầu bên kia.

- Vậy là, - Joe nói. - đường xích đạo đi qua chỗ này.

- Đúng.

Joe kêu lên:

- VẬY, xin ngài thứ lỗi, theo tôi đúng nhất là phải ăn mừng sự kiện này, không nên phí thời gian.

- Ý kiến hay đấy! - Samuel vừa trả lời vừa cười. - Chúng ta hãy uống một cốc rượu!

Khinh khí cầu bay đi nhờ gió đẩy, và bây giờ dễ dàng nhìn thấy bờ phía tây, ở chỗ sâu nhất trong vùng là những cao nguyên Uganda và Usoga. Gió gia tăng sức mạnh, rất dễ nhìn thấy nước hồ Nyanza dâng lên thành những lưỡi sóng điên cuồng sủi bọt. Tiến sĩ nói:

- Tôi thấy hồ chắc phải sâu, và do vị trí nằm trên cao của nó, ta không thể nghi ngờ được về sức chứa tự nhiên của những con sông của vùng phía đông châu Phi. Tôi nghĩ một cách chắc chắn rằng sông Nin bắt nguồn từ đó.

- Chúng ta sẽ được thấy. - Kennedy tuyên bố. - Điều ấy sẽ chẳng lâu nữa đâu.

Lúc chín giờ, bờ phía tây tiến đến gần. Ngài Fergusson nhận xét:

- Vùng này là rừng, nhìn bề ngoài như không có người ở. Gió vẫn thổi, điều này giúp cho khinh khí cầu tiến về phía bờ bên kia hồ. Nhiều núi cao xuất hiện, có những đỉnh đặc biệt nhọn. Giữa những quả núi đó là một khe sâu và ngoắt ngoéo, nơi đó có một dòng sông nhỏ cuồn cuộn chảy, được biểu hiện bằng nhiều xoáy nước. Ông Sa-muel kêu lên sung sướng:

- Này, các bạn! Hãy quan sát bằng mắt cũng thấy rằng những chuyện kể của người Ả Rập là có thực.

- Tại sao? ông giải thích đi. - Kennedy mỉm cười, nói.

- Trong những câu chuyện có nhắc tới một dòng sông, qua đó hồ Oukéréoné chuyển nước về phía bắc.

- Điều đó đúng. - Joe công nhận. - Con sông này có thực bởi vì chúng ta đang bay phía trên dòng sông đó.

- Và tốc độ của dòng sông ngang bằng tốc độ của khinh khí cầu. - Kennedy kết thúc.

- Nói theo cách khác, dòng sông này chính là sông Nin. - Joe nói. - Hoàn hồ dòng sông lớn!

- Các vị hãy nhìn những thác, những ghềnh!

- Kennedy kêu lên tán thưởng.

- Điều này xác nhận những câu chuyện kể. - Samuel nói. - Chính là dòng sông Nin. Tôi tin chắc điều đó và tôi sẽ có niềm xác tín về điều đó, nếu luồng gió vẫn tiếp tục thổi với lực mạnh như thế này trong vòng một giờ nữa.

Kinh khí cầu lúc này bay trên những ngôi làng và những cánh đồng được trồng trọt.

Tuy nhiên, các du khách có thể ghi nhận được sự thù địch rõ rệt của những bộ tộc. Họ nhốn nháo khi nhìn thấy quả cầu Victoria bay qua Họ hét lên những tiếng chẳng có chút gì hoan nghênh.

- Tôi sợ rằng chúng ta chỉ gặp điều dữ khi hạ xuống nơi đây. - Kennedy nói rõ ý mình.

- Tuy nhiên, - Samuel bảo. - chúng ta phải thả neo xuống đây.

- Nếu vậy, trong trường hợp này, - Dick trả lời. - cẩn thận hơn là tôi phải cầm chắc khẩu súng trong tay.

Kinh khí cầu hạ thấp độ cao, đi theo dòng sông Nin. Những người thổ dân, khi nhìn thấy quả cầu, đã tỏ ra hung hăng. Và Kennedy buộc phải bắn một phát súng để lập lại trật tự.

- Họ không bị trúng đạn, - Ông nói. - nhưng ít nhất họ sẽ phải giãn ra. Và thật vậy, những người da đen vội tản ra, nhanh chóng bơi vào bờ.

- Tôi trông thấy một hòn đảo. - Fergusson nói. - Tôi nghĩ rằng đó là đảo Benga.

- Điều ấy có thể giúp gì chúng ta - Kennedy lo lắng hỏi. - Trong con mắt ông, nó có gì quan trọng?

- Dĩ nhiên là thế! - Samuel trả lời. - Vì lý do quan trọng là chúng ta sẽ xuống đây.

- Ông bạn thân mến, liệu tôi có thể lưu ý với anh điều này, - Kennedy nói. - rằng sẽ không chỉ có riêng chúng ta ở trên hòn đảo đâu. Hình như tôi trông thấy có người đang tiến về phía chúng ta, và họ chẳng có gì thân thiện, đó là một nhóm vài người da đen. Khoảng gần hai mươi người.

- Khẩu súng của anh sẽ làm họ biết điều. -Fergusson hứa hẹn.

Những người da đen múa may, tiến lại gần, vẻ hung tợn. Một người trong họ phất chiếc mũ làm bằng vỏ cây về phía quả khinh khí cầu và ba người. - Các người sẽ thấy. - Kennedy nói.

Ông táo bạo ngấm bản. Chiếc mũ bay khỏi tay người thổ dân.

Có những tiếng kêu lên khiếp hãi. Nhóm người ấy vội nhảy tùm xuống sông. Họ bơi bằng mọi cách để vào bờ thoát thân. Ở trên bờ có sự ứng cứu. Những mũi tên, những viên đạn nhắm bắn vào khinh khí cầu, và ba người. Samuel nhận xét:

- Họ chẳng làm hại được chúng ta đâu. Mặc cho họ đùa bỡn. Chúng ta chẳng hề bị nguy hiểm.

Thang được thả. Samuel leo xuống, ông yêu cầu Dick đi theo:

- Đi với tôi. Tôi cần một nhân chứng.

- Còn Joe, anh hãy kiểm soát kỹ chung quanh. - Ông Samuel nhắc nhở.

Joe khẳng định:

- Thưa ngài, hãy tin ở tôi. Tôi sẽ đáp ứng tất cả.

Dick và Samuel đi về phía mũi đảo, ở đó có vài tảng đá. Samuel tìm kiếm một lúc. Dick không hỏi, ông lặng lẽ đi theo bạn, ông tin rằng bạn mình biết cái điều ông cần phải làm. Ông càng tin khi tiến sĩ đưa bàn tay chắc khỏe ra nắm lấy cánh tay ông, và nói bằng giọng vui sướng:

- Ông hãy nhìn xem, những chữ này.

- Vâng, tôi thấy chữ A và Đ khắc trên tảng đá mà ông vừa làm lộ rõ. Điều này có nghĩa gì? - Đó là chữ ký của Andréa Debóno, ông ta đã du hành ngược dòng sông Nin, là người đã ngược dòng xa nhất, hơn mọi người khác.

- Tuyệt vời! - Kennedy đồng ý.

Họ vội vã quay về khinh khí cầu, nhanh chóng leo lên giỏ, báo cho Joe biết tin vui. Anh chàng vô cùng hớn hởi khi biết tin này. Và con tàu Victoria lại bay lên đường.

Samuel nhìn đồng hồ kim chỉ nam. Kennedy vội hỏi:

- Hướng nào?

- Bắc- đông-bắc.

- Tôi thấy hình như không phải hướng bắc.

- Đúng vậy, không phải. Tôi lo rằng chúng ta gặp khó khăn để đi tới Gondokoro. Tuy nhiên, ta chẳng nên than phiền. Chúng ta đã tiến hành công việc một cách tốt đẹp rồi.

- Đúng! - Kennedy khẳng định. - Tôi không chối cãi điều đó đâu. Chúng ta đã thành công trong việc liên kết những cuộc thám hiểm vùng phía đông với những cuộc thám hiểm vùng bắc.

Bây giờ, khinh khí cầu bay đi, tách xa khỏi dòng sông. Nó bay về hướng tây-bắc, đi thẳng về đỉnh Logwek.

- Ta nên tránh đỉnh núi đó. - Samuel nói. -Và muốn thế, ta cần phải tìm thấy một luồng gió thuận tiện hơn.

Ông im lặng một lúc trước khi nói:

- Bây giờ, chúng ta đang thực sự đi vào cuộc thám hiểm Phi châu của chúng ta...

- Tuyệt! - Cả Joe và Dick đều cùng nói. -Cuối cùng, cuộc phiêu lưu cũng bắt đầu.

- Cần phải tin chắc rằng các bạn không thiếu can đảm. Liệu tôi có thể tin tưởng vào các bạn được không?

- Được! - Cả hai người hầu như hét lên. - Được!

Samuel cười:

- Với câu trả lời như thế, tôi cảm thấy mình đã sẵn sàng để đương đầu với những hiểm nguy tồi tệ nhất cùng với hai bạn. Mong trời cao kia giúp đỡ chúng ta Tất cả, hãy tiến lên phía trước!

Vào lúc hai mươi hai giờ, khinh khí cầu đến trước Núi - Run rẩy. Nó đi men theo sườn núi.

Họ thả neo, rồi hưởng một bữa ăn thịnh soạn.

Joe bảo:

- Bây giờ mọi người hãy đi ngủ, và một người trong chúng ta sẽ thức để gác. Tôi là người đầu tiên..Đêm trôi đi trong yên tĩnh tuyệt đối. Mọi người đều được ngủ ngon. Bình minh thức dậy trong trẻo.

Gió mùa bắt đầu thổi, và khinh khí cầu không thể tìm thấy một luồng gió thuận lợi để đi theo lộ trình. Quả cầu đu đưa sang phải, sang trái. Nó bay rất tồi. Kennedy nói:

- Tuy nhiên, chúng ta cũng vẫn vượt qua nhiều cánh rừng, nhiều ngôi làng.

- Chắc chắn vậy. - Samuel công nhận. - Và tôi đã thấy nhiều gương mặt người da đen, mắt họ tròn xoe như những viên bi Tôi cho rằng họ kinh ngạc khi nhìn thấy quả cầu bay qua rất gần họ.

- Đúng thế. - Joe công nhận. - Chúng ta không ở độ cao nhiều lắm. Họ có thể tự hỏi con quái vật này sẽ làm điều gì với họ.

Tiếp đó, những chùm cây hé cho thấy có rất nhiều túp lều xếp đặt theo kiểu vòng tròn chung quanh một quảng trường. Ở tâm quảng trường, Joe, Samuel và Kennedy thấy một cây thích-trắng khổng lồ.

- Trời ơi! - Joe thốt lên. - Những bông hoa của loại cây này cũng to lớn đến kinh ngạc!

- Tôi ngờ rằng anh thích hương của chúng.

- Ông Fergusson chế giễu nhẹ nhàng.

- Tại sao? - Joe hỏi lại.

- Anh hãy nhìn cho kỹ và anh sẽ tin. - Kennedy nói.

Joe vâng lời. Đến lượt anh, đôi mắt cũng mở tròn, như mắt những người da đen lúc này.

- Nhưng, đó là... nhưng đó... là những cái đầu...

- Đầu người và vừa mới bị chặt. - Ngài tiến sĩ nói cho hết. - Chúng ta đang thấy trước mặt một cây chiến tranh của bộ tộc ăn thịt người.

Hãy nhìn xem: thân cây phủ kín những xương.

- Đó là một chốn vui! - Joe nói.

Đã bay vượt qua chốn chết chóc đó, Joe lại bắt đầu vui vẻ trở lại. Kennedy nói:

- Ở chỗ kia, tôi thấy cũng chẳng khá hơn.

Trước mắt họ, hiện ra những thân người bị cắn gặm nửa chừng, những chân tay người vương vãi đây đó, bởi vì chúng bị những con ác thú đói khát tha lỏi đi, và những bộ xương người đang bị biến thành cát bụi. Tiến sĩ bảo:

- Tôi cho rằng những xác người này là tù nhân. Người ta để chúng ở những nơi đầy dẫy loài ác thú. Những con thú lập tức đến giết chết họ rồi ăn thịt họ... - Những câu chuyện chết chóc làm cho ta run rẩy. - Joe bảo.

Ngày tiếp tục trôi đi chẳng có chuyện gì khác xảy ra. Gió làm khinh khí cầu chệch hướng đi chút ít, đến nỗi họ phải thả neo móc vào một cây, móc hú họa trong một đêm trời đen kịt.

- Tôi chẳng biết chính xác chúng ta đang ở chỗ nào. - Fergusson nói.

Sau bữa ăn, ông trực ban vào lúc hai mươi một giờ. Đến nửa đêm, Dick thay phiên gác. Sa-muel dặn dò Dick.

- Tôi đề nghị Ông phải chăm chú nghe ngóng.

- Ông sợ điều gì sao?

- Chưa thực sự: nhưng mà...

- Thế sao?

- Hình như tôi nghe thấy những tiếng ồn ào bên dưới chúng ta. Tốt nhất phải cẩn trọng gấp đôi.

- Chuyện đó chẳng thể làm hại chúng ta -Kennedy khẳng định. - Cứ ngủ đi.

Samuel mỉm cười, chăm chú nghe ngóng một lần nữa, rồi nằm dài, ngủ say.

Đêm im lìm, những đám mây bao phủ bầu trời góp phần vào sự tĩnh lặng. Quả khinh khí cầu không động đậy mảy may.

Dick nhìn chân trời, chăm chú đến nỗi hình như ông trông thấy những ánh lửa, nhưng chắc rằng ông đã là nạn nhân của những cảm giác ánh sáng khi mắt ta nhìn vào một chỗ tối đen kịt.

- Chắc chắn là như vậy. - Kennedy tự nhủ.

Đột nhiên, mặt trăng ló hiện giữa hai đám mây, ánh sáng của nó xuyên thủng đêm đen. Dick trông thấy một đám đông người.

- Tôi nghĩ rằng đó là những con khỉ. - Ông tự nhủ.

Tuy nhiên, ông muốn báo ngay cho bạn, ông nhẹ nhàng đặt tay lên vai tiến sĩ.

- Có gì vậy? - Samuel choàng mở mắt và thì thầm hỏi.

- Tôi nghĩ rằng có những con khỉ đầu chó.

- Kennedy trả lời cũng bằng giọng thì thầm.

- Chắc anh nói đúng, nhưng tốt hơn hết chúng ta phải cảnh giác.

- Vì vậy, tôi nghĩ rằng tôi và Joe phải leo từ trên cây xuống đất. - Kennedy nói.

- Đúng thế. Còn tôi, tôi sẽ làm những việc cần thiết để chúng ta có thể lên đường tức khắc, nếu cần. - Ông tiến sĩ trả lời.

Joe tỉnh dậy rất nhanh dù hai người bạn nói thì thào. Anh đề nghị:.- Xuống đi.

- Đồng ý. - Kennedy nói, tay cầm vũ khí.

- Ông chỉ được sử dụng vũ khí khi tuyệt đối cần thiết. - Fergusson dặn dò. - Sẽ không lợi nếu thu hút sự chú ý, chúng ta quá ít người.

Hai người đàn ông trả lời bằng cái gật đầu.

Họ chuyển xuống cây và quan sát. Có một phút im lặng hoàn toàn, sau đó thấy văng lên tiếng động sột soạt ở vỏ cây.

- Ông nghe thấy gì không? - Joe thì thầm hỏi Dick - Có phải là một con rắn.

- Tôi không nghĩ vậy. - Kennedy trả lời. -Tôi cho rằng đó là một con người.

- Tôi có cảm giác hẵn đang leo lên cây. -Joe nói lại.

Kennedy gật đầu đồng ý.

- Anh nói đúng. Anh coi chừng phía anh.

Còn tôi đảm nhiệm phía tôi.

Họ ngồi trên một cành chính của cây bao-báp.

Joe căng mắt nhìn để phân biệt rõ ra những bóng người. Anh báo ngay cho Kennedy.

- Coi chừng, bọn da đen!

Những bóng người thì thầm với nhau. Họ tiến lại phía cây bao-báp. Kennedy bảo Joe:

- Phải hành động thôi, bắn!

Hai người nổ súng cùng một lúc. Nhóm người hét lên, rời khỏi thân cây. Họ chạy trốn ra mọi phía. Tuy nhiên, Kennedy và Joe nhận thấy giữa những tiếng kêu có một tiếng nói bằng tiếng Pháp:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

- Cậu nghe thấy không? - Dick hỏi Joe.

- Chắc chắn rồi. - Joe trả lời. - Người ta đang kêu cứu.

Hai người leo lên giỏ. Tiến sĩ nói:

- Chắc chắn đó là một người Pháp đã sa vào tay bọn sát nhân này. Cần phải cứu người đó.

- Những phát súng của chúng tôi hẳn đã làm người đó yên tâm đôi chút. - Joe khẳng định.

- Chúng ta cần cố gắng hành động khéo léo và cứu người đó thoát khỏi tay những kẻ dã man khi trời bắt đầu sáng. - Fergusson bảo.

- Hoàn toàn có lý. - Kennedy công nhận. -Chỉ còn việc làm thế nào để những kẻ điên khùng ấy giãn xa ra.

- Còn ngay lúc này, - Samuel nói bình tĩnh.

- chúng ta cần biểu lộ thái độ đối với con người bất hạnh.

Ông đưa hai tay lên làm loa và kêu to:.- ạ kê, dù bạn là ai cũng hãy tin tưởng.

Chúng tôi sẽ đến cứu bạn.

- Nếu trời sáng, - Joe nhận xét. - chắc sẽ thuận tiện hơn.

- Cám ơn trời còn tối. - Fergusson trả lời. -Bóng tối giúp chúng ta chuẩn bị mà không bị lộ.

Ông nói thêm:

- Chúng ta sẽ vớt bớt tải trọng dẫn khi đem người đó lên cùng chúng ta.

- Đúng như vậy. - Kennedy nói. - Bây giờ, ông có thể trình bày cho chúng tôi biết kế hoạch?

- Nếu tôi bỏ bớt một số lượng tải trọng dẫn, mà trọng lượng của nó ngang bằng với trọng lượng của người tù binh, thì khinh khí cầu vẫn giữ cân bằng.

- Tôi đang nghe ông đây.

- Nếu tôi muốn bay lên nhanh, lúc đó tôi phải đẩy nhanh số tải trọng dẫn thừa vào đúng lúc, và bọn da đen sẽ nhìn thấy tôi bay lên ngay trước mắt họ.

Kennedy mỉm cười, Joe cũng mỉm cười theo.

- Thật thiên tài. - Joe nói.

- Tốt, xin cảm ơn. Còn bây giờ, ta cần phải đặt những túi trọng lượng dẫn lên trên thành giỏ. Như vậy, chúng sẽ có thể được vớt đi tất cả một lúc.

- Tổ chức thế là hoàn hảo. - Kennedy công nhận. - Ông có quyền được tôi kính phục.

- Joe sẽ phải vớt số tải trọng dẫn, còn ông bạn Dick, ông sẽ mang người tù binh khốn khổ lên. Nhưng ông phải chờ khi tôi ra lệnh mới hành động.

Joe tháo nhổ neo và con tàu Victoria tự do đung đưa, nhưng vẫn tuyệt đối đứng tại chỗ.

Ông tiến sĩ dùng hai sợi dây dẫn của Pin Bun-sen, và hai thỏi than, để tạo ra một tia lửa điện. Khi hai thỏi than sát gần nhau chúng tạo ra một ánh sáng chói lòa, mắt không thể chịu đựng nổi.

- Tuyệt vời! - Joe lẩm bẩm, hai bàn tay nắm lại, ngất ngây.

- Các bạn ơi, tôi nghịch chơi thế này. Nhưng các bạn sẽ thấy. - Fergusson nói.

Ông lại tạo ra luồng ánh sáng chói lòa trên mặt đất, ở một nơi nhất định. Những tiếng la hét khiếp đảm, bật ra cùng lúc với luồng ánh sáng. Và ta có thể nhìn thấy, một chàng trẻ tuổi khốn khổ, trạc ba mươi tuổi, người gầy gò đầy máu làm ta thương hại, anh nằm lẩn dưới chân một chiếc cột. Joe kêu lên:

- Ô! Đó là một nhà truyền giáo!.- Một thầy tu! - Kennedy trả lời như tiếng vang.

- Hãy tin ở tôi, tôi sẽ cứu ông ạ - Fergusson tuyên bố bằng một giọng chắc chắn.

Những căn lều vây quanh chiếc cọc hợp thành một tổng thể trong khu rừng thưa. Đó là nơi cư ngụ của một bộ tộc. Họ khiếp sợ khi nhìn thấy luồng ánh sáng chói của tia hồ quang, và quả khinh khí cầu, quả này như một ngôi sao chổi đã xuất hiện đột ngột đến nơi này.

Khi nghe thấy những tiếng hét khiếp sợ, người tù nhân lấy lại hi vọng, ông ta giờ hai bàn tay gầy guộc về phía ba nhà du hành.

- Ông ta ở trong tình trạng thảm thương. -Tiến sĩ bảo. - Nhưng ông ta còn sống, đó là điều chính. Cần phải hành động nhanh.

- Chúng tôi đã sẵn sàng. - Joe nói.

- Rất tốt. - Fergusson trả lời. - Xin hãy tắt ngọn đèn xì.

Lúc này, tàu Victoria hạ xuống đến mức ngay trên đầu nhà truyền giáo.

Nó bỗng bệnh chùng mười phút, trong khi ông tiến sĩ chia luồng ánh sáng chói lòa về phía đám đông đang la hét. Cuối cùng, luồng ánh sáng đã thẳng, những thổ dân chui vào những căn lều.

Cái giỏ của quả cầu Victoria nằm gần sát mặt đất. Ta có thể tiên đoán rằng người tù binh sẽ được kéo lên giỏ. Joe và Kennedy đã cảm thấy yên tâm, bỗng nhiên một vài người da đen khi tin rằng con mồi của họ sắp sửa thoát khỏi tay họ, nên họ đã quay lại vừa chạy vừa kêu lên những tiếng la hét còn dữ dội hơn lúc trước.

- Lũ to mồm rống lên - Kennedy nói và cầm lấy khẩu súng. - Tôi sẽ làm cho chúng câm họng.

- Tuyệt đối không được! - Tiến sĩ truyền lệnh cho ông.

Bây giờ, khinh khí cầu ở sát cạnh người tù nhân. Đưa ông ta lên giỏ chẳng hề

khó, vì trọng lượng của người thầy tu đặc biệt nhẹ. Kennedy đảm nhận việc đó bằng cách ôm ngang lưng ông ta nhanh nhẹn không thể tả.

- Chúng ta bay đi. - Ông ra lệnh.

Nhưng, ngược lại sự chờ đợi, quả cầu chỉ bay lên mới được vài mét, rồi đứng chững không chuyển động.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Kennedy hỏi.

- Hình như có vật gì đó giữ chúng ta lại. - Joe kêu lên.

Và khi thò đầu khỏi giỏ nhìn xuống, anh ta tức giận kêu to:.- Có một thằng quỷ điên khủng đã bám vào dưới giỏ. Hẳn ngăn cản chúng ta bay lên.

- Còn kia là những tên quỷ khác. - Kennedy nói.

Thực vậy, một đoàn người la hét khủng khiếp đã chạy đến nơi xảy ra sự việc, họ muốn trợ giúp người da đen phiêu lưu kia.

- Hãy ném một két nước ra khỏi giỏ! - Fer-gusson kêu lên. - Đó là cách độc nhất để cứu chúng ta.

Kennedy nhanh chóng thực hiện, và quả khinh khí cầu đã lấy lại được độ nhẹ cần thiết, nó bay lên không trung, mang theo cả gã da đen đang múa may như thằng điên. Trong khi đó những người da đen khác đứng dưới đất tỏ vẻ thất vọng khi nhìn thấy người tù binh da trắng trốn thoát, họ gầm thét như những con thú hoang bị săn đuổi.

Tàu Victoria càng lúc càng lên cao, và gã da đen múa may cuối cùng buông tay rơi xuống đất, tay dang ra, nỗi khiếp sợ hiện trên gương mặt nhăn nhó.

- Thế là kết thúc. - Fergusson nói.

Ông tắt tia lửa hồ quang và lại gần nhà truyền giáo, ông này đang trong tình trạng hôn mê.

- Ông ấy sắp chết sao? - Joe lo lắng hỏi.

- Không, - Samuel khẳng định. - nhưng ông ta rất yếu. Tôi sẽ hết sức chăm sóc cho ông ta.

Tiến sĩ bắt đầu cho ông ta uống thuốc tăng lực, rồi rửa những vết thương và băng bó. Ông thầy tu đã mơ hồ có ý thức, lẩm bẩm:

- Xin cảm ơn. Cảm ơn đã cứu tôi.

Rồi ông kiệt sức, lại nhắm mắt.

- Lúc này, hãy để cho ông ta ngủ. - Fergusson nói. - Ông ta rất cần lấy lại sức.

Quả cầu Victoria tiếp tục bay theo hướng tây-tây- bắc. Tất cả diễn ra lặng lẽ. Fergusson, Kennedy và Joe thay phiên nhau chăm sóc ông cố đạo, ông ta vẫn chưa ra khỏi được giấc ngủ dài.

- Tôi rất muốn ông ta thoát khỏi cơn hôn mê, để có thể cho ăn uống. Nhưng vẫn cần phải chờ đợi.

- Con người này đã đau đớn biết bao! - Joe xúc động nói. - Cần phải cứu sống ông ấy..- Tôi xin trả lời anh điều này, chúng ta sẽ cứu sống ông ta - Tiến sĩ đáp lại. - Thượng đế sẽ giúp ông và Thượng đế sẽ giúp chúng ta.

Suốt ngày, vẫn chẳng hề có sự biến chuyển tốt xảy ra. Đến tối, khinh khí cầu đổ lại ở một nơi yên bình để qua đêm. Người bệnh được mọi người chăm sóc ân cần. Đến sáng, trong khi ba người sắp ăn sáng, thì người thầy tu mở mắt mỉm cười khê khàng, và hình như hít thở sâu bầu không khí mát mẻ lúc bình minh. Fergusson nói:

- Tôi rất vui thấy sức khỏe ông tốt hơn. Đây, chắc chắn một tách cà phê sẽ làm ông dễ chịu hơn.

Nhà truyền giáo vui lòng uống tách cà phê đặc và rất nóng, do Joe pha chế, rồi ông nhắm nháp một chiếc bánh bích-quy.

- Thế là đã tiến một bước đến chỗ khỏi bệnh.

- Fergusson khẳng định. - Chỉ một tuần nữa ông sẽ hoàn toàn khỏe mạnh. Trong lúc chờ đợi, chúng ta sẽ bay.

Tàu Victoria nhổ neo và trôi giạt về hướng tây vào buổi bình minh trong lành.

Cuộc nói chuyện diễn ra giữa ba nhà du hành và ông cố đạo. Ông này đã có thể hỏi tên tuổi của họ.

- Chúng tôi là những người du hành Anh quốc. - Samuel trả lời. - Chúng tôi định vượt ngang châu Phi bằng khinh khí cầu, một phương tiện giao thông như mọi phương tiện khác. Và trời đã run rủi cho chúng tôi gặp ông trong cuộc hành trình.

- Thật tuyệt vời! - Nhà truyền giáo công nhận. - Các ông là những anh hùng. Kỳ diệu thay khoa học!

Ông Kennedy nói:

- Chúng tôi nghĩ rằng ông là một nhà truyền giáo.

- Đúng vậy. - Ông thầy tu trả lời. - Tôi thuộc hội truyền giáo Lazaristes. Tôi nghĩ đời tôi đã hết, nhưng hân là Chúa chẳng muốn như vậy. Các ông từ châu Âu đến, vậy xin hãy nói cho tôi nghe về đất nước tôi, mà tôi đã xa rời hơn năm năm rồi.

Dick Kennedy giật mình, và không thể cầm lòng nói:

- Ông đã sống suốt quãng thời gian dài giữa những con người hoang dã ấy? Làm sao ông có thể chịu đựng nổi?

- Tôi ở đó, theo ý muốn của Chúa. Họ chẳng phải là những người anh em của chúng ta sao?. Chúng ta chẳng lẽ không nên giúp đỡ họ thoát khỏi tình trạng hoang dã mà họ đã chịu đựng do ngu muội? Tôi phải đem đến cho họ những lời nói tốt lành. Tôi phải dạy dỗ họ, đem văn minh đến cho họ. Họ không thể ở mãi trong tình trạng này, nó còn hơn là thú vật. - Này, để có thể làm ông quên đi phần nào nỗi khổ ải của ông, tôi sẽ kể về nước Pháp, bởi vì ông là công dân nước đó.

Và, ngài tiến sĩ đã cố nhớ lại cho thật chính xác, rồi kể những sự kiện lịch sử, chính trị, cả những câu chuyện vặt vãnh đã xảy ra trong vòng năm năm vừa qua.

-Ồ, tôi sung sướng được nghe tất cả những chuyện đó. - Nhà truyền giáo thỉnh thoảng lại thốt lên như vậy, bàn tay gầy guộc nóng bỏng của ông nắm lấy bàn tay ông tiến sĩ.

Chắc là ông thầy tu đã đánh giá quá cao sức lực của mình. Bỗng nhiên, ông cảm thấy mệt rã rời. Phải để cho ông nghỉ ngơi vài giờ đồng hồ và chăm sóc ông. Khi tỉnh lại, nhà truyền giáo cố nói bằng tiếng Anh, nhưng Fergusson tuyên bố rằng ông hiểu hoàn toàn tiếng Pháp, và từ nay cuộc nói chuyện giữa họ sẽ tiến hành bằng ngôn ngữ này.

- Như thế sẽ dễ dàng hơn cho ông. - Tiến sĩ kết thúc như vậy.

Cứ thế, dần dần từng tí một, ba nhà du hành đã biết được câu chuyện của nhà truyền giáo bị xua đuổi như sau: ông ta sinh ra trong một ngôi làng nhỏ

Morbihan xứ Bretagne, và từ lúc còn trẻ, ông đã cảm thấy cần phải trở thành người đại diện của Chúa.

- Không có Người, cuộc sống của tôi sẽ không có ý nghĩa. - Ông nói.

Vậy là ông được thụ phong linh mục. Sau đó ông quyết định làm nhà truyền giáo, sẽ làm tốt công việc mà Chúa Trời đã giao phó cho ông và ông cũng mong muốn xứng đáng với nhiệm vụ ấy.

- Đầu tiên, tôi đến những vùng bãi biển châu Phi Rồi tôi đi sâu đến tận những bộ tộc cư ngụ Ở vùng sông Nin. Điều này không đơn giản. Tôi phải chịu đựng mọi thiếu thốn, hiểm nguy, những điều không thể tưởng tượng được. Nhưng nhờ sự trợ giúp của Chúa Trời, tôi đều thoát hiểm.

- Tôi kính phục cha! - Joe tán thưởng.

- Chẳng có gì đâu. - Nhà truyền giáo đáp lại. - Tôi chỉ thi hành bổn phận của mình. Tôi bị bắt làm tù binh của một bộ tộc đặc biệt độc ác vùng Nyambarra Tôi thực sự phải chịu sự tra tấn, nhưng so sánh với cực hình mà Chúa Trời đã phải chịu đựng phỏng có là gì? Chẳng là gì cả, phải không các bạn. Duy chỉ có điều, tôi là một con người và đôi khi, tôi đã không thể phản. ứng theo hướng như tôi mong muốn. Sự đau đớn thể xác là mạnh nhất.

- Tôi hiểu. - Ông tiến sĩ nói. - Và cũng giống như anh bạn Joe trung thành, tôi cũng vô cùng kính phục ông. Phải chịu đựng mọi sự đau đớn ấy, ông vẫn có sức mạnh để giáo hóa những con người man rợ ấy sao?

- Vâng. - Ông thầy tu trả lời. - Sự cầu nguyện giúp tôi nhiều, và tôi theo đuổi công việc của mình bằng tất cả sức lực, và khả năng mình có.

Tôi đã nói về Chúa Trời, về bài vật giáo không chịu hối cải, tôi đã thành công vì được mọi người nghe. Hơn nữa, phút giây tốt đẹp nhất là lúc những bộ tộc ấy coi tôi như một người điên.

Kennedy sống sờ. Ông nói:

- Niềm tin thật đẹp biết bao, khi ta có niềm tin đến mức độ như vậy.

- Tôi thấy điều ấy tự nhiên, nó gắn liền với bản thân tôi. - Ông thầy tu trả lời khiêm nhường và hiền hậu. - Nhưng, cho đến bây giờ tất cả dù sao cũng vẫn còn giá trị. Tôi truyền đạo trong bộ tộc người Nyam - Nyam, bộ tộc Naphari, và tôi tương đối được chấp nhận.

- Chính vì thế mà những kẻ quái vật ấy hành hạ Ông, như khi chúng tôi đến hay

sao? - Joe đặt câu hỏi.

- Tất cả đều diễn ra gần như tốt đẹp, cho tới khi người chủ làng đột nhiên chết. Người ta đã gán cái chết bất thành linh ấy do sự có mặt của tôi. Và họ cũng muốn tôi phải chết.

- Chúng tôi đã can thiệp hoàn toàn đúng lúc.

- Kennedy nói. - May thay gió đã đẩy khinh khí cầu Victoria đi theo hướng ấy.

- May thay Chúa Trời đã cho tôi niềm vui được gặp các ông, trước khi tôi phải đến trình diện trước Người. - Ông thầy tu đáp lại.

Nhưng Fergusson nhảy lên định nói đùa:

- ý kiến hay! ông thầy không... chúng tôi sẽ đưa ông thoát khỏi bước đường chẳng may này.

Tuy nhiên, tiến sĩ vẫn sợ điều xấu nhất xảy ra, bởi vì ông nhận thấy rằng vị thầy tu trẻ thực sự quá mệt để có thể phản ứng một cách lành mạnh. Đến tối, xuất hiện một luồng sáng lớn trên trời.

- Cái gì vậy? - Joe giơ ngón tay chỉ vầng sáng và hỏi..- Một ngọn núi lửa. - Kennedy bảo. - Chúng ta phải đi vòng nếu không muốn bị thui vàng.

Nhà truyền giáo ngăm ngúa, thán phục những bó lửa khổng lồ xuất hiện trong buổi chiều tà:

- Thượng Đế chứng tỏ với chúng ta sự hiện diện của Người, ngay cả trong những sự việc đối với chúng ta tưởng chừng như khủng khiếp.

Quả cầu Victoria đi tránh vùng đặc biệt nóng bỏng, và đến mười giờ, núi lửa chỉ còn là một chấm rực sáng trong đêm tối.

Chương 6

Vàng và sa mạc

Đêm cực kỳ tuyệt vời và ông thầy tu, sau khi đã chiêm ngưỡng bầu trời tinh khiết, liền làm dấu thánh, thở dài và chìm vào giấc ngủ yên bình.

- Tôi sợ rằng đó là giấc ngủ cuối cùng của ông ta trước khi đi xạ - Fergusson nói với hai người bạn. - Ông ấy sẽ không thoát khỏi đâu.

Thực vậy, ông thầy tu trẻ không thực sự tỉnh lại được nữa. Ông ta chết sau khi đã nói được vài lời không thể nghe rõ, và gương mặt ông bừng sáng lên trong cái chết.

- Chúc cho sự bằng an của Chúa đến với ông trong đời sống vĩnh hằng! - Ông tiến sĩ nói và làm dấu thánh lên trán người chết.

Phải cho ông ta một năm mồ. Tàu Victoria lúc này bay trên một vùng gồm những tảng đá núi lửa và những thung lũng lờm chờm..- Chúng ta phải hạ xuống đây, - Kennedy bảo. - để chôn cất tử tế cho ông ta.

- Chắc chắn là thế! - Fergusson trả lời. -Nhưng chúng ta cần chú ý tới trọng tải dẫn đã được vút đi khi chúng ta tiếp nhận con người khốn khổ này. Vì thế chúng ta cũng phải xì ra một số lượng khí, tỷ lệ thuận mới có thể hạ xuống được.

Lúc đó giữa trưa, tiến sĩ quyết định đậu xuống. Ông mở van xả của quả cầu bên ngoài.

Khí hy- đrô được giải thoát, khinh khí cầu nhẹ nhàng xuống thung lũng.

Fergusson bấy giờ đóng van xả lại, lấy đá thay thế trọng lượng của mình, rồi chất đá tối đa sao cho tàu Victoria được cân bằng: không thể bay lên mà cũng không cần thả neo.

Những hòn đá làm tiến sĩ phải tò mò. Ông nhận thấy trong đất có đá thạch anh và đá pofia.

- Xem này, thật kỳ lạ! - Ông nói.

Trong lúc đó, Kennedy và Joe đi tìm một chỗ xứng đáng giữa những tảng đá để chôn cất cho nhà truyền giáo. Cái nóng thật khó chịu, và muốn nhắc những tảng đá lên đòi hỏi phải cố gắng lớn. Hai người mồ hôi nhễ nhại.

Thân xác của con người tử vì đạo được kính cẩn đặt trong một hố sâu.

- Ông nghĩ gì vậy? - Dick hỏi Samuel.

- Nghĩ đến một hiệu quả có chút tầm thường của sự may rủi. Con người thánh thiện này chỉ ước nguyện sống nghèo khổ, lại được các ông chôn cất trong một năm mồ xứng đáng với một vị vua lớn.

Kennedy nhìn bạn hơi lo lắng.

- Có phải mặt trời đá... ? - Ông bắt đầu nói.

- Nhưng mà không. - Samuel ngắt lời ông vừa mỉm cười. - Tôi hiểu lời tôi nói mà. Chất đất này, hay nói chính xác hơn, những tảng đá này và nhất là những tảng dưới chỗ ông thầy tu nằm, tất cả đơn giản là một mỏ vàng.

- Ôi chao! - Joe thốt lên. - Tuyệt quá!

- Nếu các bạn chịu khó tìm một chút. - Fer-gusson khẳng định. - Chẳng mấy chốc các bạn sẽ tìm thấy những vàng cục mà không phải là những cục bé.

- Ôi! Đấng Thượng Đế toàn năng! - Kennedy lẩm bẩm. - Chúng con chờ đợi điều này sao!

Giẫm dưới chân chúng con bao nhiêu là của cải!.- Chúng ta có thể lấy bao nhiêu tùy thích, chẳng ai cản trở chúng ta - Joe nói, anh sung sướng vì sự xoay vần của sự vật.

Nhưng ông tiến sĩ vội làm dịu sự hưng khởi của anh.

- Có chứ, tôi cản ngăn. Chúng ta không thể mang vàng này đi. Tức là kho vàng này sẽ ở nguyên tại chỗ.

- Thế thì ngớ ngẩn quá! - Joe lại kêu lên. - Một kho báu dưới chân chúng ta mà chúng ta bị bó buộc không được động chạm tới. Thật đáng tiếc!

Anh ta thờ dài, thất vọng, như một đứa trẻ đứng trước một đồng đồ chơi, và người ta từ chối mua cho nó một món.

Ông tiến sĩ kéo anh ta về với lý trí:

- Hãy coi chừng cơn sốt vàng, Joe ạ. Đó là một căn bệnh trầm trọng.

- Vâng. - Joe nói. - Tôi đồng ý, và tôi rất hiểu, con người là cát bụi. Nhà truyền giáo nằm ở nơi này đã nhắc nhở tôi rằng chúng ta là khách qua đường trên trái đất này. Tuy nhiên, chỗ vàng này...

- Chúng ta đã có đôi ngà voi. - Kennedy nói.

- Chúng ta không thể có tất cả.

- Một chiếc ngà rưỡi. - Joe đáp lại. - Bởi vì một chiếc đã gãy khi con voi đổ ngã. Ông có vẻ như quên điều ấy.

- Chúng ta có thể lấy vàng làm tài trọng dẫn.

- Tiến sĩ bảo. - Nhưng chúng ta phải vớt chúng đi mỗi khi cần thiết để bay lên cao.

- Vậy thì, tôi sẽ đi tìm vài cục vàng. - Joe trả lời vô cùng tươi tỉnh.

Ông tiến sĩ không nói nửa lời và để mặc cho anh ta làm. Như vậy, lúc này tài trọng dẫn bằng vàng. Nhưng lúc bay lên, tàu Victoria vẫn đứng nguyên tại chỗ.

- Chuyện gì xảy ra nữa đây? - Joe lo lắng.

- Vàng! - Fergusson tuyên bố. - Nó ngăn cản chúng ta bay lên.

Joe tiếc rẻ vớt một ít vàng ra khỏi giỏ. Khinh khí cầu vẫn không nhúc nhích.

- Vớt nữa đi. - Tiến sĩ bảo.

Joe tuân theo, ngao ngán, cuối cùng quả cầu cũng bay lên.

- Cậu vẫn còn nhiều vàng. - Kennedy nói. -Chỗ này cũng là đồng của, nếu như còn giữ được nó đến phút chót cuộc du hành. Cậu sẽ giàu!

- Tuyệt rồi! - Joe tuyên bố, một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt anh..Fergusson quay lại nói với bạn mình:

- Ông thấy không, thứ kim khí quý này có thể làm biến đổi một con người tốt đẹp thành như thế nào! Tôi thấy điều đó thật đau xót.

- Vâng! - Kennedy cất lời. - Cậu Joe của chúng ta đã bị mắc bệnh sốt vàng. Thật khổ.

Joe tránh không đáp lại. Anh ta đang nghĩ tới xứ sở vàng, và thấy mình làm vua nơi đó.

Quả cầu Victoria, vào lúc tối, đã đến cách Zandibar một nghìn bốn trăm dặm.

Khinh khí cầu đậu xuống an toàn, đêm hoàn toàn tĩnh lặng, mọi người thay phiên nhau ngủ say sưa. Trước đó, ba người đã đọc kinh trước khi ngủ để cầu cho linh hồn nhà truyền giáo được an nghỉ. Họ coi ông như một vị thánh.

Sáng sớm hôm sau, họ ăn một bữa lót dạ ngon lành. Joe chuẩn bị bữa ăn đó, lòng phơi phới vì thấy mình đã giàu có. Sau đó khinh khí cầu lại bay lên trong bầu trời trong trẻo.

Gió không thuận lắm. Sau nhiều lần thử, cuối cùng họ bắt được một luồng gió có tầm quan trọng bậc trung thôi.

- Chúng ta đành bằng lòng với nó. - Kennedy khẳng định. - Dù sao, chúng ta vẫn tiến được, đó là điều chính yếu.

Tuy nhiên, sau vài giờ, họ mới thấy rõ, khinh khí cầu đứng im. Gió không thổi nữa.

Fergusson công nhận:

- Này, nếu như từ trước đến giờ, mới chỉ mất ít thời gian chúng ta đã đi được nửa chặng đường, thì tôi phải thú nhận rằng nếu ta cứ tiếp tục đi như cái đà này, có lẽ ta cần phải ngồi vài tháng trong cái giỏ mới đi nốt được đoạn còn lại.

- Và, ta còn cần có nước nữa chứ. - Kennedy bảo.

Joe đảm bảo họ sẽ tìm ra nước:

- Nước có ở khắp nơi.

- Mong là như vậy. - Fergusson nói. Hình như ông không tin như vậy. - Kennedy nói xen vào:

- Có lẽ mang nhiều vàng quá đã ngăn chúng ta đi.

Joe không nhận ra cái giọng đùa cợt của Dick. Anh ta ngăm nhìn đồng vàng thô đáng giá bao nhiêu tiền bạc. Anh chàng trở nên thêm khát.của cái, và anh đã không còn muốn nghe theo tiếng nói của lý trí. Khinh khí cầu bay trên một vùng đất hoang vắng. Những làng mạc trở nên hiếm hoi giữa một vài bụi gai góc.

- Chúng ta không thể quay lại. - Fergusson nói về am hiểu. - Vậy chúng ta phải phó mặc cho ngọn gió, và tùy theo số phận.

Quang cảnh thực sự thay đổi, và lúc này người ta trông thấy những bãi cát trắng. Nhiệt độ tăng cao, nóng gay gắt hơn, trở nên hầu như không thể chịu đựng nổi. Nó còn tăng thêm do độ nóng của chiếc đèn xì.

- Còn lại rất ít nước. - Fergusson nhận xét.

- Chúng ta có nguy cơ, chẳng mấy chốc, sẽ bị khát. Bằng mọi giá cần tìm ra nước, tôi đang tự hỏi không biết tìm ở đâu. Các bạn ạ, tôi cần báo trước: tình hình có thể trở nên trầm trọng.

- Chúng ta sẽ dùng theo khẩu phần. - Dick tuyên bố.
- Vâng, đó là biện pháp tốt. - Joe nói quá lên.
- Chúng ta còn mười ba lít nước. - Fergusson công bố.
- Và ông nghĩ rằng chúng ta sẽ có thể cầm cự? - Kennedy hỏi.
- Theo sự tính toán của tôi. - Samuel nói. - Chúng ta không thể bay quá năm mươi bốn giờ.

Và bởi vì tôi tuyệt đối không muốn bay đêm, vì sợ rằng không trông thấy nguồn suối nhỏ, hoặc những điểm có nước rất nhỏ, vậy chúng ta chỉ còn bay được ba ngày rưỡi. Thế đấy, các bạn đã biết tất cả.

Kennedy nói với vẻ triết lý:

- Như vậy, chúng ta còn ba ngày nữa để suy nghĩ về tương lai chúng ta Từ bây giờ đến lúc đó, tất cả có thể hoàn toàn được giải quyết.

Trong lúc chờ đợi, chúng ta sẽ biết đo lường được nỗi khát của ta Chúng ta có ý chí, cần gì!

- Theo tôi, - Fergusson đáp lại. - Ông bạn có lý. Ta khó chịu phỏng ích gì? Cần chờ đợi.

Tối đến, tàu Victoria thả neo, trên một cao nguyên rộng, độ cao nhỏ. Samuel lấy lại hi vọng khi nghĩ đến chuyện các nhà địa lý khẳng định có một vùng nước rộng nằm ở giữa đất nước này.

- Chúng ta phải tới được chiếc hồ ấy nếu như nó thực sự tồn tại. - Tiến sĩ tự nhủ. - Nhưng thời gian phải ủng hộ chúng ta.
- Một ngọn gió nhỏ cũng sẽ là điều tốt lành, có phải vậy không? - Kennedy hỏi ông. Samuel trả lời bạn bằng một nụ cười, nó có ý nghĩa hơn mọi lời nói trên thế gian này.

Đêm tuyệt vời vì sự bình yên và vì vẻ đẹp của những ngôi sao. Ba kẻ du hành nhận biết đúng giá trị của nó, tất cả sẽ có thể hoàn hảo và chỉ khắc khoải vì sắp tới sẽ thiếu nước.

Giấc ngủ của họ thanh bình, và bình minh chợt xuất hiện với cái nóng đã rừng rực ngay từ những tia sáng đầu tiên.

- Chao ôi! - Joe nói. - Đến chín ra mất!

Người ta dành lòng uống rất ít trà đặc không đường, và tránh ăn. Fergusson ra lệnh xuất phát:

- Lên đường thôi. Năm giờ rồi!

Tàu Victoria bốc lên cao, rồi đứng im. Nó là tù nhân của một bầu không khí nặng nề.

Không thể lên cao hơn nữa, mà lại không tốn phí nước dự trữ trong đèn xì. Lúc này phải hạn chế.

- Xin lỗi. - Ông nói với hai bạn đồng hành.

- Chúng ta không thể làm gì hơn. Hãy im lặng mà chịu đựng cái nóng.

- Như những anh hùng, hoặc như các bậc thánh tử vì đạo. - Joe nói.

- Đó là thứ mùi vị trước khi đến địa ngục.

- Dick trả lời, ông cố gắng mỉm cười, nhưng đôi môi ông khô khốc, giòn tan dưới ảnh hưởng của cái nóng nung người.

Một ngọn gió nhẹ cố đẩy quả khinh khí cầu bay đi. Đến trưa, tàu Victoria cũng nhì nhắng di chuyển được vài km.

- Phải ăn đã. - Joe nói, anh cố gắng tươi tỉnh. - Chúng ta cần có sức.

Kennedy không có can đảm để trả lời anh.

Mồ hôi vã ra như tắm từ đầu đến chân, lúc này ông tự nhủ rằng xứ %o-cốt là đất nước đẹp nhất thế gian.

- Đáng lẽ tôi phải ở lại quê hương. - Ông vừa nghĩ, khuôn mặt xạm lại, vừa lau trán bằng chiếc khăn tay màu trắng nhuộm nhuộm.

Phía bên dưới tàu Victoria, ta có thể nhìn thấy một thiên nhiên căn cỗi khó có thể sống nổi. Một vài bụi cỏ hiện ra thảm hại, tàn mác đó đây, nhường chỗ chủ yếu cho những tảng đá, sỏi và cát. Joe bảo:

- Đó là châu Phi mà ông đã nói chuyện với tôi, phải không? Một châu Phi khô héo, nóng nực và toàn cát. Còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Tiến sĩ cố nỡ một nụ cười nhẹ. Joe mạnh dạn tiếp:- Với tôi, châu Phi nếu toàn cây cối sum suê, cỏ tươi tốt, hoa kỳ lạ, tôi coi đó là sự không bình thường. Trái lại, cái châu Phi mà chúng ta bay qua mới là thật với tôi.

Anh ta phát ra một tiếng cười nhỏ, không có tiếng vang, và không nói nữa.

Kinh khí cầu tiếp tục hành trình với một tốc độ rùa, thật đáng bực. Chiều xuống, nóng kinh khủng, hình như nó đã tung ra toàn bộ cái nóng chứa chất từ ban ngày. Kennedy bảo:

- Hoàn toàn như một chiếc lò hấp.

Vàng mặt trời đi ngủ, để lại sau nó một chân trời rực lửa, thẳng tắp như một nét vạch, do người họa sĩ khổng lồ kẻ bằng chiếc thước dài vô tận.

- Chúng ta hạ xuống. - Fergusson nói.

Đêm đến, đem lại chút mát mẻ tương đối, ba nhà du hành lợi dụng điều này tối đa Và bình minh xuất hiện một cách khó chịu.

- Buổi sáng nào cũng giống hệt như sáng hôm trước. - Tiến sĩ buồn rầu nhận xét. - Thực sự, tôi tự hỏi liệu chúng ta có thoát ra được không.

- Được chứ. - Joe nói. - Ông sẽ thấy. Bao giờ cũng xảy ra những điều như phép lạ, nó đơn giản và thường ngày. Tôi chắc chắn rằng chúng ta sẽ có niềm vui được sống giữa những điều kỳ lạ ấy.

- Dù sao, gió cũng không động đậy, và tôi nghĩ rằng nếu cứ tiếp tục như thế này, chẳng mấy chốc sẽ chẳng còn một sợi gió nhỏ. Lúc đó, chúng ta sẽ trở nên ra sao?

- Bạn hãy phó thác cho số phận và niềm tin.

- Kennedy nói. - Bây giờ, chúng ta chỉ còn biết làm điều ấy.

Tàu Victoria trôi đi được chẳng hay chớ, nó bay trên một vùng đất càng lúc càng khô cằn và buồn thảm. Những đợt lượn sóng cuối cùng của vùng đất biển mất, những bụi cỏ cuối cùng hay những bụi gai nắn cọc cũng phải đầu hàng không điều kiện trước sa mạc tàn nhẫn và uy nghi.

Fergusson hỏi ý kiến hai người bạn. Liệu có cần phải cố gắng quay trở lại, phải bay lên cao để đi nhanh hơn và bay trên vùng đất mới? Họ nghĩ gì về điều đó?

- Tôi sẽ theo ông cho đến chết. - Joe khẳng định bằng một giọng tin tưởng..- Tất

cả điều gì ông sẽ làm cũng sẽ tốt. -Kennedy trả lời. - Và tôi xin ông hãy giữ vững niềm tin. Ông tuyệt đối không phải chịu trách nhiệm gì với điều đã xảy ra. Ai trong chúng ta cũng phải làm như thế thôi.

- Cảm ơn những lời khích lệ. - Samuel nói.

- Các bạn hãy ngủ ngon. Tôi sẽ gác phiên đầu.

Nhưng khi đến lượt ông được nghỉ ngơi một chút, thì mắt ông cứ chong ra, mở to tuyệt vọng nhìn bầu trời chỉ chút những sao.

Sáng hôm sau, bầu trời cũng vẫn trong veo, và bầu khí quyển cũng vẫn bất động.

- Chẳng có gì thay đổi. - Fergusson nhận xét.

- Chúng ta hãy bay lên.

Tàu Victoria bốc khỏi mặt đất, và bay lên độ cao chừng năm trăm mét, rồi nó đi về hướng tây.

- Chúng ta tiến lên ít lắm. - Joe công nhận.

- Nhưng ít nhất chúng ta cũng đang ở giữa sa mạc, và tôi kính phục sự khô cằn này.

- Càng hay - Fergusson nói. - Cậu cứ kính phục tùy thích, tôi không thể ngăn cậu làm điều đó.

Bỗng nhiên, Joe tuyên bố:

- Nếu không nhầm, tôi nghĩ rằng đã trông thấy những dải mây ở phía đông.

- Ờ, - Fergusson nói. - Cậu có lý.

Lúc tám giờ, dải mây lớn thêm lên, nó biến thành một tấm màn dày che kín cả mặt trời rừng rực.

Tuy nhiên, Samuel vẫn không vui. Ông nói:

- Tôi không nghĩ nó cho chúng ta một trận mưa mong muốn, cũng chẳng cho một trận gió cần thiết để đẩy chúng ta đi.

- Theo tôi, - Kennedy cất tiếng. - đám mây không bay đến chỗ chúng ta, tại sao

chúng ta lại không đến với nó để chọc thủng nó?

- Bây giờ ta cũng có thể thử xem, - Tiến sĩ đáp lại. - nhưng tôi không chắc có kết quả.

Chúng ta sẽ bay lên thật cao.

Ông thổi to ngọn lửa đèn xì, sức nóng gia tăng, quả cầu bay lên cao nhờ sự giãn nở chất khí hydro, ở khoảng một ngàn năm trăm mét, tàu Victoria đi vào khối mây mà không thấy một chút gió có lợi cho con tàu tiến lên. Tiến sĩ có ý kiến:

- Theo tôi, sợ rằng chẳng có chút hi vọng.

Lại thêm một niềm thất vọng..Tuy nhiên, họ khuây đi phần nào nhờ có một ảo ảnh. Hiện tượng quang học này sinh ra do không khí loãng ra, nó làm Joe thú vị, nhưng không giải quyết được vấn đề. Còn xa hơn thế nữa, bởi vì không thể chạm tới được dù một đám mây nhỏ. Chắc chắn rằng có mây, nhiều mây, nhưng chúng càng lúc càng bay cao lên bầu trời, và không thể bay theo chúng đến độ cao như vậy. Như vậy, quả cầu Victoria bao giờ cũng bay đi rất chậm, bởi vì gió đã yếu, hình như càng lúc càng mất cường độ dần dần theo thời gian.

Lúc mười sáu giờ, khi Joe nuốt một thứ như nước bọt vào cổ họng khô khốc, anh thốt lên hờn hờ:

- Tôi trông thấy cái gì đó không giống cát.

Fergusson dùng ống nhòm để nhìn cho rõ hơn, ông xác nhận lời nói của Joe:

- Đúng rồi, tôi nhìn thấy hai cây cọ. Vậy, nếu có cọ ắt là phải có nước.

- Hoan hô! - Kennedy reo lên. - Chúng ta được cứu sống rồi.

- Ôi! - Tiến sĩ bảo. - Thú thực, tôi đã sợ hãi. Còn bây giờ, chúng ta chẳng sợ gì nữa.

- Chúng ta hãy uống để ăn mừng sự kiện. -Joe nói. - Chúng ta có thể uống chứ, phải không?

- Rất phải. - Fergusson thốt lên. - Nào, uống đi.

Họ rót nước cho nhau một cách hào phóng, và làm nguội đi cơn khát đã hành hạ họ từ nhiều giờ. Họ cảm thấy sung sướng và nhìn tương lai với cái nhìn may mắn.

- Chưa bao giờ tôi thấy nước uống ngon như thế. - Joe thú nhận.

- Nó ngon hơn tất cả mọi thứ rượu vang trên đời, và tất nhiên hơn cả những thứ rượu nho hảo hạng. - Fergusson vừa mỉm cười vừa nhắc lại.

Lúc đó vào khoảng mười tám giờ, khi khinh khí cầu đổi mặt trước những cây cọ; Chúng yếu ớt vươn lên bầu trời, những cành cọ khô, và thừa thốt.

- Này, - Fergusson bảo. - hai cây này không có vẻ gì là còn sống. Như thế có nghĩa gì?

- Hình như tôi trông thấy một cái giếng. - Joe nói bằng cái giọng rất nhỏ. - Nhưng lại chẳng có vẻ ẩm ướt chung quanh.

- Đó là điều đáng lo ngại. - Kennedy thú nhận, cổ họng ông se lại vì lo lắng.

Họ chăm chú quan sát, trong khi quả khinh khí cầu bắt đầu hạ thấp. Và cảnh tượng hiện ra trước mắt họ thật vô cùng buồn thảm..- Trời ơi! - Kennedy thốt lên. - Đây là cơn ác mộng hay là thực tiễn?

Xa tít, về hướng tây, dễ dàng nhìn thấy những bộ xương trắng trên một con đường rất dài. Ngoài ra, chung quanh cái đã được gọi là cái giếng, thấy những xương và những mảnh xương người, chứng tỏ sự hiện diện của một đoàn người vượt sa mạc, họ đã thử vận may cuối cùng để sống sót trước khi chịu chết thảm khốc.

Những người khỏe mạnh nhất đã đến được giếng, những người khác chết trên đường đi tới, họ quá yếu ớt để có thể thoát khỏi sa mạc.

- Đó là một thực tế trần trụi. - Ông Fergusson nói, mặt ông trắng bệch như hồn ma - Và thực tế đó không đẹp, tôi xin thú thực.

Quả khinh khí cầu tiếp tục xuống gần mặt đất. Kennedy cũng trắng bệch như ông bạn, ông khạc nhổ trước khi ra lệnh:

- Chạy khỏi nơi này thật nhanh!

Nhưng Fergusson kéo ông ta trở về lý trí.

- Chúng ta cần phải qua đêm dưới đất, tốt hơn là nên ở đây. Chúng ta sẽ xem xét kỹ cái giếng xem nó ra sao. May ra có thể phát hiện ra nguồn nước ở dưới sâu, dù nhỏ bé. Nhưng chúng ta không nên đầu hàng. Điều đó thật quá ngốc và không hợp với chúng ta.

- Được, - Kennedy nói. - chúng ta hãy đổ xuống và kiểm tra.

Vừa tới mặt đất, Dick và Joe vội vã xuống đáy giếng bằng chiếc cầu thang gỗ, họ đào đất với nghị lực của sự tuyệt vọng.

- Chẳng có chút dấu vết gì của độ ẩm. - Dick nói với Joe.

Joe trả lời như tiếng vọng:

- Chẳng hi vọng gì tìm thấy nguồn nước.

Chắc nó đã cạn từ nhiều năm rồi.

Họ leo trở lên mặt đất. Fergusson chờ họ gần quả khinh khí cầu. Ông bảo họ:

- Đừng nói gì nữa, tôi đã hiểu rồi. Mọi hi vọng đã hết. Cho tôi biết thêm tin tức gì về cái giếng cũng là vô ích.

Hai người mình mẩy đầy bụi và mồ hôi. Họ cúi đầu buồn bã.

Họ ăn ít, và không trao đổi với nhau câu nào suốt đêm. Ngàn vạn ngôi sao vẫn lấp lánh trên trời. Họ chẳng chú ý gì đến chúng. Họ đã đến bờ bên kia của sự tuyệt vọng tuyệt đối nhất..

Chương 7

Khát

Cần phải nói cho rõ: quả cầu Victoria đã vượt được rất ít km trong ngày hôm trước, và khi trời sáng, tiến sĩ thông báo với hai bạn đồng hành rằng đèn xì chỉ có thể hoạt động được sáu giờ nữa là tối đa.

- Chúng ta phải tìm ra nước trong khoảng thời gian ngắn ấy. - Ông nói với giọng bình tĩnh, lo âu. - Nếu không tìm ra, chỉ có Thượng đế mới biết chúng ta sẽ ra sao.

- Chẳng có nhiều gió, - Joe nhận xét. - nhưng điều đó chẳng nói được gì. Gió có thể nổi lên trong những giờ tới.

Than ôi! Chỉ là hi vọng hão huyền, bởi vì gió chẳng định biểu hiện, và cái nóng thì tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Không thể làm gì được nữa, Joe và Dick nằm dài trên chỗ ngủ của mình, và thử tìm cách quên lãng trong sự nghỉ ngơi bắt buộc.

Tàu Victoria cố gắng hết sức của nó, nghĩa là ông Fergusson trong lúc bột phát cuối cùng, đã cho quả cầu bay lên rất cao, hi vọng cuối cùng sẽ tìm được một luồng gió thuận tiện. Việc đó hoàn toàn thất bại, và hơn nữa, nước cung cấp cho chất khí lại bị tiêu hao, dĩ nhiên đèn xì tắt.

Hiển nhiên là quả pin Bun-sen không hoạt động nữa. Khinh khí cầu thiếu cái cần thiết để đứng trong không trung liền từ từ hạ xuống trên cát, nơi mà nó đậu hôm trước.

Chuyển động của quả cầu gây ra khi đậu xuống mặt đất kéo Joe và Kennedy ra khỏi sự đỡ dẫn mà họ đang chìm đắm vào.

- Chúng ta đổ xuống hả? - Kennedy hỏi. - ạng mở choàng đôi mắt.

- Do điều kiện bắt buộc. - Fergusson đáp lại.

- Chúng ta không còn có thể lơ lửng trong không trung vì thiếu nguyên liệu.

Joe lấy lại được sức mạnh cần thiết để nhảy ra khỏi chỗ nằm. Ông tuyên bố bằng một giọng tin tưởng:

- Không nên nói rằng tôi sẽ chẳng làm gì trong chuyện này. Tôi sẽ lấy một số thức ăn, rồi tôi đi. Cuối cùng, nhất định tôi cũng sẽ tìm được một ngôi làng..- Trong lúc này, - Fergusson bảo. - không nên làm thế. Ông đã không thể làm gì được nữa, và trời thì nóng khủng khiếp. Chúng ta sẽ qua đêm ở đây. Dù sao, ngày mai cũng sẽ còn thời gian hành động.

Cát nóng bỏng và Kennedy ngạt thở.

- Trời nóng như địa ngục. - Ông lẩm bẩm.

- Và đặc biệt khô, tôi biết vậy. - Fergusson nói. - Nhiệt kế chỉ 60 độ.

- Chúng ta sẽ bị thui chín. - Kennedy bảo.

- Tôi nghĩ rằng không. - Fergusson cố mỉm cười. - Cần phải biết rằng, trên nguyên tắc, sau những trận nóng lớn như thế này, chắc chắn sẽ có những cơn giông tiếp theo.

- Tuy nhiên, bầu trời lại trong veo. - Joe nhận xét.

- Chắc thế, nhưng bầu trời có thể đánh lừa chúng ta Bằng chứng là phong vũ biểu đã có khuynh hướng tụt xuống.

- Cầu mong thượng đế nghe thấy lời ông! -Kennedy lẩm bẩm. Mối ông nức nẻ. Tiếng nói nặng nhọc thoát ra.

Sa mạc trải rộng tít tắp, bao la, gây ra lo lắng và hấp dẫn.

- Nếu tôi không bị nóng, bị khát thế này, -Joe tuyên bố. - thì tôi thấy sa mạc thật tuyệt vời.

- Còn bây giờ, - Kennedy trả lời. - tôi đang mắc bệnh say sa mạc, - Tôi nhìn mọi vật thật kỳ quặc, mắt tôi mờ mờ, thực ra tôi thấy như ố.

- Đêm xuống, chuyện ấy sẽ hết. - Fergusson hứa hẹn. Song bản thân ông cũng mắc chứng bệnh bối rối này. Còn riêng Joe, anh không nói gì nữa. Anh cố gắng ngủ.

Cuối cùng, khi đêm xuống, Fergusson đề nghị hai người bạn đồng hành cùng rảo bộ với mình.

- Ồ không, - Joe nói. - Tôi cảm thấy mình không thể bước chân nổi lúc này. Tôi bị nóng bức quá. Tôi chờ thêm lát nữa.

- Còn tôi, tôi đã kiệt sức. - Kennedy cất lời.

- Tôi chẳng còn chút phản ứng.

Fergusson cố năn nỉ hai người bạn, song chẳng ích gì, ông quyết định một mình đi khỏi nơi đó chừng vài mét.

- Tôi cần làm cho đôi chân bớt tê cóng. -ạng tự nhủ.

Lúc đầu, những bước chân ông hơi loạng choạng, do nhà du hành đã nhiều ngày không đi bộ. Nhưng khi dần dần tiến bước, ông tìm lại được sự vững tin, và ông cảm thấy dễ chịu giữa bầu trời đêm lấp lánh những vì sao.

- Mình đã làm đúng, - Ông nghĩ. - đúng vì đã rảo bộ. Mình đã cảm thấy khỏe ra nhiều hơn.

Tiếc rằng Dick và Joe không đi với mình.

Ông tiến lên thêm vài bước, và đột nhiên một cơn chóng mặt bí hiểm đã xâm chiếm toàn bộ con người ông, đầu gối nhún ra, và ông có cảm giác khó chịu, nặng nề như đang cúi xuống một vực thẳm và sắp ngã xuống đấy.

- Tôi... tôi sẽ quay trở lại. - Samuel tự nhủ.

Nhưng, những ý nghĩ của ông không sáng suốt nữa. Ông cảm thấy trống rỗng, như không tồn tại. Ông không còn là một cái chấm nhỏ xíu lạc trong vũ trụ nữa. Ông không còn thân xác, ông chẳng còn là cái gì.

- Tôi... Tôi sẽ kêu cứu. - Ông tiến sĩ còn nghĩ như thế, trước khi ngã xuống bất tỉnh trên nền cát.

Khoảng nửa đêm, ông tỉnh lại. Joe đang ngồi bên cạnh, vỗ nhẹ vào tay, vào mặt ông.

- Ô! Joe - Tiến sĩ nói. - Phép lạ hay sao, anh lại ở đây?

- Nhờ vào bản năng. - chàng trai công nhận.

- Khi tôi thấy lâu quá ông chẳng quay trở lại khinh khí cầu, tôi cho rằng có chuyện gì đó đã xảy ra với ông. Tôi cứ nghĩ ông gặp bọn cướp, chúng đi sục sạo khắp vùng, vào giờ này, và tôi nghĩ chúng rất đông. Thật đại dột dám phiêu lưu như vậy giữa bọn khốn kiếp ấy.

Anh ta cười. Fergusson xúc động. Ông ta cũng cười và cố đứng dậy. Ông dựa vào vai người đầy tớ trung thành, quay trở lại bên quả cầu.

- Rồi tôi sẽ thử đi xem sao. - Joe nói. - Đó là cách độc nhất để chúng ta thoát khỏi chỗ này.

- Điều đó có lẽ chẳng khôn ngoan. - Tiến sĩ bảo. - Vậy nên, chúng ta cứ chờ đã.

- Không thể chờ lâu quá nữa đâu. - Joe cất lời. - Khi mà tôi đã quyết định ra đi, tôi sẽ đi.

Và ngài sẽ chẳng thể giữ tôi được. Từ khi tôi giúp việc ngài, đây sẽ là lần đầu tiên tôi không vâng lời ngài. Và tôi sẽ không chấp nhận bị mắng mỏ. Đây là quyết định quan trọng.

Ông tiến sĩ cảm động vì lòng tốt và sự tận tụy của con người này. Ông cảm ơn anh bằng một nụ cười.

- Joe, - Ông nói. - anh là chàng trai tốt nhất trên trái đất này..- Tôi chẳng bao giờ nghi ngờ điều ấy. - Joe trả lời một cách châm biếm.

Họ đã qua một đêm hầu như yên tĩnh. Fer-gusson mệt lử, đã ngủ liền một mạch ba giờ, đó là điều chưa xảy ra với ông kể từ lúc họ bắt đầu gặp rắc rối. Nhưng

buổi sáng, ông phải nhận rõ:

phong vũ biểu nhúc nhích ít.

- Thủy ngân dù sao cũng đã sụt xuống. -Kennedy nhận xét.

- Chắc chắn thế. - Fergusson trả lời. - Nhưng thời tiết cũng vẫn như cũ, và tôi thật sự không rõ tương lai chúng ta sẽ ra sao.

Ông nhìn người bạn đồng hành và khiếp hãi nhận ra rằng con người khốn khổ ấy đang đau đớn vì cơn khát đã tới cực điểm. Đôi môi sưng vù, lưỡi phồng lên, và gương mặt râu ria xồm xoàm bệch ra bi thảm. Đôi mắt ông bị mặt trời đốt nóng trở nên đỏ ngầu.

- Khôn ngoan nhất, anh hãy nằm xuống. -Tiến sĩ bảo bạn.

Dick không cần phải nhắc lại, và một giây sau đã nằm dài trên nệm. Ông tự cắn hai nắm tay, lẩm bẩm rằng ông muốn uống máu mình.

- Tôi khát quá, khát quá.

Rồi ông lả đi, mê man. Tiến sĩ mừng vì tình trạng ấy. Ông nói với Joe:

- Ít nhất, ông ấy cũng không thấy được nỗi đau khổ nữa.

- Vâng, - Joe nói. - Như thế này có lẽ tốt hơn.

Tuy nhiên, một nửa giờ sau, con người khốn khổ đó rơi vào mê sảng. Ông ta quỳ xuống cát, vục hai bàn tay vào cát, hai tay đẩy cát bưng lên môi, đưa cát vào mồm, rồi nhổ ra và nói:

- Đây là nước mặn, đây là nước mặn.

Còn Fergusson, ông cũng không chịu nổi nữa. Ông cảm thấy bại hoại. Ông nằm dài không muốn cử động. Ông chỉ nghĩ:

- Thôi, ra sao thì ra. Hãy phó mặc vào Thượng Đế, nếu như cả ba chúng con phải chết.

Đột nhiên, Joe như hơi tỉnh ra. Và từ lúc đó anh không ngăn được mình nếu không thỏa mãn cơn khát bằng những giọt nước cuối cùng còn sót lại. Anh ta xô đến cái chai, nhưng Ken-nedy bất thành linh trở nên tức giận, ông ta cầm súng rồi vừa cầu khẩn vừa đe dọa hãy để cho ông ta uống nốt chỗ nước:

- Joe, hãy để cho tôi uống, hay là tôi sẽ hạ gục anh như một con chó. Ông ta chẳng còn biết mình đang nói gì. Joe đưa cho ông ta chỗ nước còn lại. Kennedy thêm khát uống, và cảm thấy hơi dễ chịu.

Lúc đó, Fergusson đang phân tích một tấm bản đồ chi tiết. Ông tìm thấy ở đó những nguồn nước. Bằng một cố gắng cuối cùng, ba người bèn cất bước.

Họ lấy lại được sức mạnh, đồng thời cả niềm hi vọng. Tương đối nhanh, họ đã đi được về nơi có nước. Họ chẳng chú ý tới những vết chân to rải rác khắp nền đất ẩm ướt. Kennedy nói:

- Có nước! Cuối cùng đã có nước!

- Cuối cùng, cuối cùng... ! - Hai người kia cũng đáp lại.

Đột nhiên, họ nghe thấy một tiếng gầm đặc biệt, tiếng gầm của sư tử.

- Nó không ở xa chúng ta đâu. - Fergusson nói. - Nhiều nhất là hai mươi mét.

- Nào. - Kennedy cất lời, ông ta trở nên càng lúc càng hung hăng, nếu không nói là điên rồ. - Rồi nó sẽ thấy rằng tôi chẳng hề sợ gì sư tử đâu.

Tao sẽ chọi với mày!

Ông ta tiến bước, kiên quyết, hung dữ, mắt sáng long lanh hơn mắt của con ác thú. Ông đối mặt với con vật có chiếc bờm đen tuyệt đẹp.

- Tao đến đây. - Kennedy nói.

Con sư tử đực nhảy chồm về phía kẻ đi săn.

Nhưng ông đã nhắm trúng đích và nổ súng một cách hoàn hảo. Con ác thú ngã gục.

Ông nở một nụ cười hết cỡ mà không cảm thấy những vết nứt nẻ trên đôi môi rớm máu.

Ông vội bước xuống những bậc thang ẩm ướt của cái giếng. Ông đứng trước một nguồn nước mát. Ông uống và lau rửa thoải mái. Joe bám theo ông, cũng làm như vậy.

- Bây giờ, chúng ta đi tìm ông tiến sĩ. - Kennedy nói. - Chắc ông ấy chờ chúng ta gần nơi con sư tử chết.

Ông múc đầy chai nước. Joe múc đầy chai khác. Cả hai chuẩn bị rời khỏi giếng. Lúc ấy, họ mới thấy rằng miệng giếng đã bị bịt gần kín.

- Còn gì xảy ra nữa đây? - Joe hỏi.

- Một con sư tử khác. Đơn giản vậy thôi. -Kennedy tuyên bố. - Không, chính xác hơn là một con sư tử cái.

- Nàng sư tử góa chồng, phải vậy không. -Joe châm biếm - chắc nàng muốn chúng ta chia buồn cùng nàng, và muốn báo với chúng ta rằng chúng ta đã làm nàng phải một nách nuôi hai hay ba đứa con mồ côi..- Tôi sẽ làm cho nó phải rời chỗ. - Kennedy quyết định.

Ông nổ súng: con vật gầm lên đau đớn và để hở miệng giếng. Nhưng Joe biết con vật mới bị thương chưa chết. Anh báo trước cho Dick, khi ông này định chui ra.

Ông ta liền cởi chiếc áo vét, treo vào đầu súng, rồi thò nó ra miệng giếng trước mặt con sư tử cái đang nổi điên.

Cùng với tiếng gầm khủng khiếp, con ác thú nhảy chồm vào miếng mồi. Dick rút ra một cách khéo léo. Lúc đó con sư tử cái lặn xuống cầu thang. Joe tưởng như đã bị đè bẹp vì sức nặng của nó khi một phát súng khác nổ vang.

- Ai cứu tôi vậy? - Joe hỏi khi nhìn thấy con sư tử cái đã bị hạ gục.

- Tôi. - Fergusson nói. - Tôi cũng cần phải hoạt động chút ít. Tôi canh xác con sư tử được quá đủ rồi.

Sau khi đã hoàn hồn trở lại, ba nhà du hành đọc kinh tỏ lòng biết ơn vô hạn tới Thượng Đế.

Bộ ba đã nhanh chóng lấy lại sức khỏe và Fergusson đã đi khắp vùng mà họ đang ở. Thật đẹp tuyệt vời. Ngài tiến sĩ khẳng định chắc chắn không có một con người nào sống ở nơi này.

- Chúng ta đang ở thiên đàng. - Joe tuyên bố.

Anh dùng nước không tính đếm, cứ mỗi giờ lại rảy nước lên mặt, lên người, vui sướng vì sự xoay chuyển của sự việc. Fergusson tuyên bố:

- Tôi đề nghị Ở lại đây suốt ngày mai. Như thế cho phép chúng ta, khi ra đi, sẽ tươi tỉnh và sảng khoái.

- Đó là một ý kiến tuyệt vời. - Joe tán thành.

- Riêng tôi, nếu ông muốn, tôi sẽ ở đây suốt đời.

- Chắc chắn thế, - Ông tiến sĩ trả lời. - nhưng đó không phải mục đích của chuyến khảo sát.

Chúng ta phải tiếp tục cuộc du hành.

Vào lúc đi ngủ, tiến sĩ đề nghị Joe nhóm lửa.

- Để xua đuổi lũ dã thú. - Ông xác định.

- Nhưng không có dã thú đâu. - Kennedy thốt lên. - Tôi tin chắc điều đó. Tôi đã đi vòng quanh nơi đây, và quan sát từng bụi cây nhỏ.

- Chỉ đúng cho lúc này. - Samuel bình tĩnh trả lời. - Nhưng lũ thú vật đói sẽ chẳng ngần ngại đi từ xa đến để thỏa mãn mục đích. Chúng ta hãy cảnh giác. Đêm tĩnh lặng. Ngọn lửa chẳng dùng làm gì.

Chẳng hề có một con dã thú.

Suốt cả ngày hôm sau cũng rất dễ chịu. Thời gian trôi qua hơi quá nhanh so với lòng mong muốn của Joe Anh vô cùng muốn ở lại chốn thiên đường này.

Ngày hôm sau nữa, cần phải xuất hành, nhưng vì không có gió nên Joe bó buộc lại phải bỏ bớt thêm số vàng của anh.

Còn Kennedy, ông quẳng đôi ngà voi và tuyên bố chúng chẳng có ích gì.

- Chúng ta suýt chết vì khát. - Fergusson nói.

- Chúng ta không phải trải qua mỗi nguy hiểm chết đói, điều đó chẳng kỳ lạ sao.

- Vậy nên, - Joe khôn ngoan kết luận. - tốt nhất ta nên bỏ lại đó một số của cải chẳng giúp gì chúng ta, nếu như chúng ta chẳng còn ở trên cõi đời này.

- Và hơn nữa, - Fergusson thêm vào và cười.

- hãy tưởng tượng có một kẻ du hành thấy đồng của cải ở đây, anh ta sẽ ngạc nhiên biết bao. Anh ta sẽ viết những văn bản và truyền bá những thông tin sai lạc đối với các nhà bác học. Điều đó thật vô cùng ngộ nghĩnh, có đúng không?

- Vâng, - Joe nói, đến lượt anh ta cũng cười.

- Thực sự là ngộ.

Vậy là người ta chờ đợi một luồng gió nổi lên để ra đi. Fergusson đảm bảo rằng điều đó sẽ phải xảy ra, bởi vì cột thủy ngân bắt đầu tụt xuống đáng kể.

- Chúng ta hãy tin vào phong vũ biểu. - Ông bảo. - Nó không biết nói dối.

Tuy nhiên, suốt cả ngày vẫn rất nóng, và gió chẳng hề muốn thổi. Chỉ đến sáng nó mới xuất hiện.

- Nhanh lên, lên tàu Victoria! - Samuel kêu to.

Bộ ba nhanh nhẹn vào chỗ ngồi. Fergusson đốt đèn xì, quả khinh khí cầu bốc lên cao vui vẻ, trong cơn gió mạnh, hình như được thả ra do một phép quỷ ghê gớm.

- Chào vĩnh biệt vườn thiên đường nhỏ bé. - Joe lẩm bẩm. - Ta sẽ chẳng bao giờ quên người đầu.

Anh thầm lau một giọt nước mắt. Chắc anh luyến tiếc số vàng của cải của anh hay sao?

Nhưng nói cho cùng, cuộc sống là điều đẹp đẽ nhất mà chúng ta có. Anh cố triết lý như vậy để tìm lại sự bình lặng hoàn toàn trong tâm trí và trong trái tim anh. Joe đã đạt được điều đó.

Chương 8

Sự hy sinh của Joe

Ngày 11 tháng năm, tàu Victoria lại tiếp tục hành trình. Ba nhà du hành thán phục trước quả cầu:

- Nó đã chứng minh khả năng của nó. - Joe nói.

- Nó đã không bao giờ phản bội chúng ta.

- Kennedy đề cao thêm lên. - Đó là một dụng cụ đáng tin cậy. Hoan hô ông bạn Samuel của chúng ta!

Gió thổi theo hướng bắc. Đến chín giờ, tàu Victoria bay trên thành phố Mosfeia.

- Ôi chào! - Kennedy bảo. - Thành phố được bảo vệ thật kỳ!

Thực vậy, thành phố này được xây dựng trên một quả đồi nằm kẹp giữa hai quả núi cao. Chẳng dễ dàng gì để vào đó. Khi tàu Victoria bay là trên thành phố, đúng lúc ngài cheik (tù trưởng).tiến vào thành phố theo sau là đoàn hộ tống cưỡi ngựa, đi trước là đoàn nhạc sĩ thổi kèn trom-pét.

- Chúng ta thử đi xem đoàn người này. -Fergusson nói.

Ông điều khiển quả cầu Victoria sao cho nó tiếp cận gần nhất các cư dân. Nhưng khi khinh khí cầu đi xuống về phía họ, những thổ dân sợ hãi đến điên rồ, họ nhanh chóng chạy trốn.

- Theo tôi, - Fergusson công nhận. - họ không có cảm tình với chúng ta.

- Và chúng ta gây cho họ một sự khiếp hãi ghê gớm. - Joe nói tiếp.

- Ít nhất, có một người chờ đợi chúng ta một cách bình tĩnh. - Dick nhận xét. - Đó là ông tù trưởng.

Trên thực tế, con người can đảm đó ngồi trên lưng ngựa, trang bị vũ khí, đang sẵn sàng chiến đấu.

Khinh khí cầu hạ thấp khá gần đủ để Fer-gusson có thể nói và người kia nghe tiếng. Đến một khoảng cách thích hợp, tiến sĩ nói với tù trưởng bằng tiếng ả Rập. Người tù trưởng, nghe thấy tiếng nói đúng là từ trên trời xuống, vội vã chẳng những rời bỏ khẩu súng mút-kê, mà cả xuống ngựa. Khi xuống đất, ông ta quỳ trước con tàu Victoria. Joe nói:

- Thế đấy, lại một lần nữa, chúng ta được xem như các vị thần linh.

Mặt mũi anh chàng nở nang. Kennedy cất lời:

- Cuối cùng, chúng ta sẽ đánh lừa thế giới văn minh. Thà bị coi như những con người bình thường còn tốt hơn.

- Hãy mặc cho sự việc tiến diễn. - Samuel nói lại. - Hơn nữa, chúng ta chẳng có thể làm cho sự việc thay đổi.

- Chắc đã có những người Âu châu khác đã tới nơi đây. - Joe nói.

- Đúng. - Samuel lên tiếng. - Và cũng như chúng ta, họ cũng bị nhầm tưởng là một giống siêu nhân. Chúng ta hãy đóng vai trò này.

- Ai là những người Âu châu đầu tiên? - Joe hỏi.

- Ông sĩ quan Denham. Ông được tiếp đón ở Mosfeia chính tại đây, do ngài quốc vương xứ Mandara Viên sĩ quan này là một người Anh.

Ông chỉ huy đoàn khảo sát ở Bornu từ 1822 đến 1824. Đi cùng ông có đại úy Clapperton và tiến sĩ Oudney.

Joe bị thu hút, anh chờ đoạn tiếp theo. Ken-nedy kể cho anh biết:- Tôi nghĩ rằng họ xuất phát từ Tripoli vào tháng ba, họ đến được Mourzouk, thủ đô của xứ Fezzan.

Fergusson tiếp lời:

- Họ đi theo con đường mà tiến sĩ Barth sau này đi. Ngày 16 tháng hai năm 1823 họ đến gần hồ Tchad ở Kouka.

Ngài sĩ quan tiến hành nhiều cuộc thám sát trong vùng Bornou và Mandaza, rồi đi đến tận những bờ phía đông của hồ Tchad. Thực vậy, trong thời gian ấy, ngày 15 tháng chạp năm 1823, đại úy Clapperton và tiến sĩ Oudney đã tiến vào xứ Soudan, đến tận Sackatou Chính trong thành phố Murmur, ông tiến sĩ kiệt sức và chết.

Khinh khí cầu tiếp tục lộ trình, thành phố Mosfeia đã ở xa Mandara hiện ra trước mắt các nhà du hành. Ba người thán phục hết lời về sự phì nhiêu của xứ này. Trên sông Chari, những chiếc tàu thủy nối đuôi nhau theo dòng nước.

- Thực là đẹp. - Joe tấm tắc.

Đột nhiên, gió bắt đầu yếu đi. Fergusson hơi bức mình về điều đó.

- Tôi hi vọng chúng ta sẽ không gặp phải gió lặng. Điều này không tốt cho công việc của chúng ta.

- Tại sao? - Dick hỏi.

- Bởi vì có những cư dân chẳng dễ dàng chút nào. Theo tôi nghĩ, họ cũng đáng sợ như cái khát hay cái đói, nếu không phải là còn đáng sợ hơn.

- Thật là vui! - Joe nói.

Anh chăm chú nhìn, chợt trông thấy một thành phố, anh nói với hai bạn đồng hành.

- Đó là Kernak. - Tiến sĩ nói. - Chúng ta sẽ có thể vẽ bản đồ chính xác về nó.

- Có lẽ cần phải đến gần. - Kennedy đề nghị.

- Như thế sẽ dễ hơn.

- Tôi sẽ làm điều đó. - Fergusson hứa.

Một nửa giờ sau, tàu Victoria bay là phía trên thành phố. Ba người có thể nhìn rõ những ngôi nhà xếp thẳng hàng, những đường phố khá rộng và một quảng trường, nơi đó người ta bán nô lệ. Có rất đông người ở đây, lúc tàu Victoria xuất hiện. Như thường lệ, đám đông bắt đầu kêu lên vì sợ hãi khi nhìn thấy khinh khí cầu. Họ vừa chỉ trỏ quả cầu vừa run rẩy. Rồi họ trốn chạy, cố tìm nơi trú ẩn.

- Sự tiếp đón không thay đổi. - Dick nói mỉa. - Có thể tin rằng mọi người dân đều thỏa thuận với nhau..Fergusson cười. Ông hạ thấp thêm khinh khí cầu.

- Chúng ta chẳng làm gì được về chuyện đó.

Vì họ chẳng bắn vào chúng ta, nên ta hãy thử đến xem thật gần, và chẳng thành phố này kiến thiết rất đẹp.

Khi nhìn thấy khinh khí cầu đứng im, thì viên quan cai trị vùng Logoum (Kernak là thủ phủ của vùng đất này) bước ra khỏi nhà. Bề ngoài, ông không có vẻ muốn tiếp đón tàu Victoria. Joe bảo:

- Hừ, những chiếc khăn tay đủ màu sắc mà tôi phô trương không có vẻ hấp dẫn được ông ta.

- Những ký sĩ hình như quyết định bắn vào chúng ta khi có chuyện điên rồ nhỏ nhất xảy ra. - Fergusson nói. - Tôi sẽ cố làm cho họ hiểu chúng ta.

Ông bắc tay làm loa và nói bằng tiếng Ả Rập, nhưng tiếng nói của ông bị tiếng nhạc át đi. Đoàn nhạc công của ngài quan cai trị dùng hết sức thổi vào những chiếc sừng trâu, tạo thành một tiếng kêu như từ địa ngục thoát ra.

Dân chúng cũng làm theo, họ ra sức hét rống lên. Joe bảo:

- Theo tôi, họ chẳng mến khách, và chúng ta sẽ sai lầm nếu ép buộc tình bè bạn của họ.

- Chờ đã, - Fergusson nói. - người chỉ huy đã yêu cầu đám đông im lặng.

Thực vậy, không còn tiếng động nữa. Người chỉ huy bắt đầu nói với Fergusson.

- Ông ta nói gì vậy? - Kennedy hỏi.

- Theo tôi, - Fergusson trả lời. - tôi cũng chẳng hiểu gì hết. Thứ tiếng ả Rập của ông ta không thuần nhất, ông ta trộn vào đó thổ ngữ Baghirmi. Tuy nhiên, với những điều bộ mà ông ta mãnh liệt chỉ vào chúng ta, tôi có thể đảm bảo chính xác rằng ông ta yêu cầu chúng ta hãy nhanh chóng rút đi.

- Vậy thì, ta đi thôi. - Joe nói.

- Tôi cũng muốn thế. - Samuel trả lời, giọng bình tĩnh. - Chỉ có điều là gió, nó chẳng muốn nghe chúng ta. Và, các bạn thấy đấy, chúng ta đã hạ thấp.

- Giữa những tiếng hoan hô - Kennedy chế nhạo.

- Hoan hô, chúng ta thật vĩ đại! - Joe cùng chế nhạo theo.

Viên quan chỉ huy, đám đông, những thuộc hạ của ngài chỉ huy bắt đầu hò hét thật to để buộc quả khinh khí cầu phải bay đi thật nhanh.

Họ cho đó là một thứ quái vật..- Những cận thần của ngài chỉ huy, họ to béo quá. - Joe nhận xét, anh ta sửng sốt vì những chiếc bụng phệ của đám người này.

- Đó là cung cách của họ để tôn vinh ngài quốc vương. Bụng của họ càng to, điều đó càng chứng tỏ họ có nhiều tham vọng.

- Dù sao, - Kennedy bảo - bụng phệ cũng không ngăn cản họ múa may.

- Có lẽ, họ sẽ bị mất đi chút mỡ. - Joe chế nhạo.

Tiếng hò hét tăng thêm. Đám đông bắt chước một cách ngốc nghếch mọi dáng điệu của bọn cận thần. Thật chết cười, nếu như lúc đó không ở trong tình hình nghiêm trọng.

- Chúng ta phải quay về với chuyện nghiêm túc. - Kennedy nói. - Ta phải làm cho họ bình tĩnh một chút.

Ông ta bắn một phát súng về phía họ. Phát súng đã làm ngừng lập tức trận mưa tên bắn về phía khinh khí cầu. Tàu Victoria căng phồng, nhờ ông Fergusson điều khiển khéo léo. Nó bay cao lên trời, bỏ mặc đám đông rồ dại và bất lực trên quảng trường.

Kennedy bắn một phát súng thứ hai, trúng vào vũ khí của người thủ lĩnh làm nó gãy tung.

Lúc đó, tất cả đều kinh ngạc. Sự im lặng tuyệt đối lại về với đám đông đang tức giận hò la.

- Ôi chào! - Joe nói. - Đó là những điều nguy hiểm mới mà chúng ta phải chịu đựng. Tất cả những gì ta có thể nói, đó là đoàn thám hiểm chúng ta chẳng thiếu gì những điều bất ngờ.

Đêm đến, vì gió vẫn chưa thổi, nên tàu Vic-toria phải đứng im trong không trung.

- Tôi chẳng trông thấy một đốm lửa nhỏ. -Fergusson bảo. - Điều này làm tôi lo ngại.

- Sự im lặng này cũng đáng lo ngại thật. -Kennedy trả lời.

- Vậy, tôi sẽ phải cảnh giác gấp đôi. - Fer-gusson tuyên bố.

Ông đã không sai lầm.

Đó là lúc nửa đêm, khi ông nhìn thấy những vệt lửa bay về phía khinh khí cầu.

- Điều đó nghĩa là gì? - Samuel bàng hoàng tự hỏi.

Chẳng mấy chốc đã có lời giải đáp.

Hàng ngàn con chim bồ câu, đuôi đeo chất cháy đâm bổ vào khinh khí cầu. Hàng trăm người điên rồ đang thả chim.

- Đúng là một đội quân bay! - Kennedy nhận xét, ông thả sức bắn vào lũ chim..Những con bồ câu hình như coi thường.

Thực ra, một số con bị tử thương, rơi xuống, nhưng cái đám chim dày đặc đã trở thành mối đe dọa khủng khiếp đối với quả khinh khí cầu.

Bất kỳ lúc nào nó cũng có nguy cơ bị bắt lửa.

- Tôi lại ném vàng xuống đây Joe ạ. - Fer-gusson kêu lên. - Đó là cách độc nhất giúp ta thoát hiểm.

Miệng nói tay làm, ông vút khỏi quả cầu một cục vàng tọng Tàu Victoria nhờ đó bay lên cao thêm, nó nằm ngoài tầm tấn công của lũ chim.

Bản thân lũ chim tấn công tích cực vì chúng cũng bị phát điên rồ. Kennedy phải

công nhận:

- Nay, những con người man rợ lắm lúc cũng có những ý tưởng sáng lạng.

Joe vừa trả lời, vừa cười:

- Đó là ý kiến của tôi. ánh sáng vốn lấp lánh trong bóng tối.

- Ôi chao! - Fergusson nói. - Thật là những nét hóm hỉnh! Tôi không còn theo kịp nổi các bạn nữa đâu.

Thời gian trôi qua. Những con chim vẫn còn bay vùn vụt trong bầu trời, nhưng chúng không thể bay tới độ cao của quả cầu, cuối cùng chúng buộc phải bỏ con mồi để hạ xuống thành phố như một trận pháo hoa kỳ lạ. Tiến sĩ tiếp tục nói về những con người dã man.

- Họ vẫn dùng cách này để đốt cháy những ngôi làng. Và họ đã thành công hoàn hảo. Nhưng rõ ràng, lần này, mục tiêu của họ quá cao.

- Ôi! - Joe nói. - Chúng ta bị nóng quá. Rõ ràng là sau cái nóng nực của sa mạc, chúng ta lại được hưởng cái nóng của lửa. Đến ngày nào chúng ta mới thoát ra khỏi cái địa ngục này.

- Tôi hi vọng điều đó. - Fergusson nói. - Chúng ta đang tìm đường thoát ra đây.

Tàu Victoria đứng im phía trên thành phố gần suốt đêm. Thành phố đã trở lại im lặng.

Khoảng ba giờ sáng, một luồng gió nhẹ nổi lên.

Kinh khí cầu bắt đầu di chuyển. Joe đang phiên gác, thở dài nhẹ nhõm, anh cảm ơn Thượng Đế.

Khi quả cầu di chuyển, cả tiến sĩ và Kennedy cùng thức dậy một lúc. Fergusson xem đồng hồ kim chỉ nam.

- Thật may! - Ông reo lên - Chúng ta đi theo hướng bắc - tây - bắc. Và gió có vẻ như muốn giữ nguyên hướng. Tôi cuộc rằng chỉ trong ngày hôm nay chúng ta sẽ nhìn thấy hồ Tchad..- Hồ ấy có đáng xem không? - Dick hỏi.

- Tôi nghĩ rằng đáng. - Tiến sĩ trả lời. - Nó rất rộng lớn.

- Đúng. - Kennedy công nhận. - Cuộc du hành của chúng ta sẽ có khung cảnh nước chứ không chỉ có đất. Điều ấy sẽ đem lại cho ta sự thay đổi.

Fergusson nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Về điểm này, tôi thấy hình như chúng ta chẳng đáng phàn nàn. Cuộc du hành của chúng ta rất hay thay đổi và nhất là nó đã diễn ra trong những điều kiện tốt nhất.

- Samuel ạ, chắc chắn thế. - Kennedy trả lời.

- Chỉ trừ những khó khăn thiếu thốn trên sa mạc, cái khát dữ dội, còn thì ta chẳng gặp một hiểm nguy nào nghiêm trọng. Tàu Victoria đã giúp chúng ta thoát khỏi những trở ngại.

- Tôi công nhận rằng quả cầu Victoria chẳng có thiếu sót gì với chúng ta. Nó đã xử sự như một chiến binh dũng cảm.

Ông xem lịch và nói:

- Hôm nay là ngày 2 tháng năm, và chúng ta đã xuất phát từ ngày 18 tháng tư.

- Chính xác. - Joe trả lời. - Và nếu như tôi biết đếm cho đúng, chúng ta đã bay... hay đã bơi trong không khí được hai mươi năm ngày.

Tuyệt hảo!

Anh ta trở nên rất hóm và thích thú vì chuyện đó.

- Còn mười hôm nữa, chúng ta sẽ tới đích.

- Fergusson nói:

- Tốt quá. - Joe nói. - Liệu có được biết tới chỗ nào không?

- Điều đó chẳng quan trọng. Chúng ta sẽ biết.

Quả cầu bay trên dòng sông Charị. Đồi bờ con sông là những cây lớn rất đẹp, vô vàn những dây leo và những cây nhỏ leo đủ loại. Một vài chú cá sấu nằm thoải mái sưởi nắng hoặc nhanh chóng lặn xuống nước.

- Những chiếc túi sắc đang sưng và những đôi giày đẹp đẽ. - Joe thốt lên.

- Tôi thấy anh lúc nào cũng thêm khát của cái. - Fergusson giễu cợt một cách thân ái. - Anh xứng đáng được đeo những chiếc sắc, những đôi giày vào chân, để chúng trừng trị, ăn thịt một ngón chân của anh.

Joe cười vang và Kennedy cũng cười theo.

Quả cầu bay trên vùng Maffatay, vào lúc chín giờ nó đến bờ nam hồ Tchad..- Đây là thứ biển Caspienne của châu Phi -Fergusson giới thiệu. - Mới chỉ có đoàn thám hiểm của Denham và của Barth đặt chân tới chỗ này với bao khó khăn. Như các bạn thấy, hồ này được bao bọc bởi những đầm lầy toàn bùn, cực kỳ khó khăn khi vượt qua Barth đã suýt bỏ mạng khi mạo hiểm vào đó.

- Tôi nghĩ rằng những đầm lầy này cuối cùng sẽ hòa vào hồ. - Kennedy nói.

- Chính xác, - Fergusson trả lời. - Và đã xảy ra chuyện những thành phố ở trên bờ hồ Tchad đã bị ngập nước. Nạn lụt xảy ra ở Ngornou năm 1858. Ở quảng trường thành phố, những chú hà mã và cá sấu vui đùa khắp nơi, bởi vì chúng đã trở thành cư dân của thành phố.

- Vậy là thành phố đã hoàn toàn chìm ngấm? - Joe hỏi.

- Đúng. - Tiến sĩ trả lời.

- Điều đó chứng tỏ nước ngập tràn và là chúa tể.

- Đúng. - Tiến sĩ trả lời. - Anh đã nói với tôi một điều chân lý mà ai cũng thấy rõ mười mươi.

- Được, - Joe tự ái trả lời. - Tôi không phải bao giờ cũng nói ra được điều hóm hỉnh.

Buổi sáng rực rỡ. Quả cầu hạ xuống gần mặt nước lóng lánh, gần như chạm vào mặt nước.

- Ta sẽ ném thử nước xem sao. - Joe nói.

Anh vục chai xuống, rồi nhấc lên.

- Ôi chao! - Anh nói. - Chẳng phải thứ nước ngon nhất.

- Ta sẽ lấy nước ở nguồn khác. - Kennedy bảo.

Từ lúc bay trên hồ Tchad, quả cầu ở trong luồng gió hướng về phía tây. Một vài đám mây làm dịu nhiệt độ. Ba người thích thú để một làn gió nhẹ vuốt ve khuôn mặt.

- Tất cả đều tuyệt! - Joe nói.

Tâm trạng dễ chịu, Kennedy cất tiếng hát một bài ca xứ %o-cốt. Bỗng nhiên quả cầu Victoria rời hồ Tchad để tiến vào đất liền.

- Thật bực mình. - Tiến sĩ cất lời. - Tôi cứ muốn tiếp tục bay trên hồ.

Nhưng một lúc sau, ông lại vui:

- Nhìn xem kia. - Ông nói với hai người bạn.

- Đây là một thành phố đặc biệt: Đó là Kouka, thủ đô nổi danh của Bornou.

Người ta trông thấy thành phố với thành cao bằng đất sét trắng bao quanh bảo vệ, những ngôi nhà hình hộp và những nhà thờ hồi giáo..Trên những sân và trên những quảng trường, ta dễ dàng trông thấy những cây cọ, cây cao su tỏa rộng bóng mát.

- Đó là những chiếc lọng khổng lồ và tự nhiên - Joe công nhận.

- Hơn nữa, - Tiến sĩ cất lời. - các bạn có nhận thấy rằng thành phố này gồm hai phần tách biệt hẳn nhau. Tóm lại đó là hai thành phố. Hai thành phố này bị ngăn ra bằng một dandal, đó là một đại lộ mà các bạn trông thấy đây những khách bộ hành và kỵ sĩ.

Kennedy và Joe mở to mắt để nhìn, một bên là thành phố nghèo với những túp lều thấp hình nón, và một bên là thành phố nhà giàu gồm những căn nhà cao và hoàn toàn thoáng đãng.

- Kẻ giàu và người nghèo tách biệt nhau rõ rệt. - Kennedy thốt lên.

Họ còn muốn bay thêm trên thành phố một lúc nữa, nhưng không thể được vì một luồng gió ngược lại thổi vào khinh khí cầu, và kéo nó về hồ Tchad.

- Tôi không nghĩ rằng mình lại trở về hồ nhanh đến như thế. - Fergusson nhận xét vừa mỉm cười.

- Nhiều đảo quá! - Joe reo lên.

Fergusson đáp lại:

- Đảo rất nhiều, trên đó trú ngụ toàn bọn kẻ cướp khát máu, đó là những người Biđdiomaths.

Tóm lại, họ sẵn sàng đón tiếp chúng ta một cách ác độc. Các bạn hãy nhìn xem.

Những người man rợ đó xuất hiện, tay cầm cung tên. Chẳng mấy chốc, những mũi tên, những hòn đá phóng lên như mưa nhằm vào khinh khí cầu lúc này ở độ cao khá thấp.

- Hãy vượt qua họ thật nhanh. - Fergusson ra lệnh.

Chỉ một chớp mắt quả cầu đã vượt qua, những kẻ man rợ Ở lại trên đảo, họ tức giận vì không bắn trúng mục tiêu.

- Ôi! - Joe nói. - Lại thoát khỏi một mối hiểm nguy nữa.

- Sẽ lại có một nguy nan khác. - Kennedy thốt lên. - Tôi trông thấy nhiều con chim lớn đang bay về phía chúng ta.

Ông ta nói đúng. Một đàn chim, thân thể to lớn đang đe dọa tiến về phía tàu Victoria.

- Ít nhất có mười hai con. - Fergusson nói.

- Mười bốn con. - Joe trả lời. - Rất dễ dàng đếm chúng.

- Tôi thích chúng phải ở cách xa chúng ta.

- Samuel nói..- Chúng có ác không?

- Theo tôi, đó là loài chim diều có râu. Mỏ của chúng rất khỏe.

- Khẩu súng của tôi có lẽ giải quyết được. -Kennedy bảo.

- Tôi không chắc như vậy. - Samuel trả lời.

- Về mặt tự nhiên, chúng được trang bị rất ghê gớm: mỏ, móng vuốt, cánh to.

Lúc này, đàn chim bao vây quanh quả khinh khí cầu đe dọa. Tiến sĩ quyết định tăng độ cao.

Ông làm giãn nở khí hy- đrô, quả cầu bay lên cao thật nhanh... theo sau là đàn chim hung hăng và bền bỉ.

- Chúng thật khó chịu. - Dick tuyên bố. -Tôi sẽ nổ súng nhằm vào cánh chúng cốt sao làm dịu bớt thái độ hung hăng của chúng.

Nhưng Fergusson yêu cầu ông đừng làm thế:

- Làm vậy sẽ chọc tức chúng hơn. Ta hãy chờ xem chúng định làm gì.
- Tôi sẽ không bắn trượt đâu. - Dick hứa.
- Chắc chắn rồi, nhưng nếu chúng tấn công vào phần phía trên của quả cầu, ông nghĩ xem sẽ xảy ra chuyện gì. Chúng ta sẽ rơi vào tai họa.
- Tại sao?
- Nếu quả cầu bị vỡ vào lúc chúng ta đang ở một chỗ đầy thú dữ, hoặc chúng ta đang ở trên biển, hỏi chúng ta sẽ ra sao? Hoặc là chúng ta bị ăn thịt, hoặc là chúng ta bị chết đuối.
- Và còn phải nghĩ đến loài cá mập nữa chứ.

- Joe nói.

Dick hình như bị choáng váng do những lời phát hiện. Tuy nhiên, ông vẫn nhấn mạnh:

- Dù sao, cũng cần phải làm điều gì đó, nếu như chúng tiếp tục đuổi theo chúng ta như thế này.
- Chắc chắn vậy. - Samuel trả lời. - Ông hãy ở tư thế sẵn sàng.

Lũ chim không chịu rời bỏ. Chúng kêu lên những tiếng rin rít, quặp chặt những chiếc móng khỏe mạnh, xòe giăng những đôi cánh rộng.

Chúng dữ tợn đến nỗi Joe ví chúng như những con cá mập có cánh.

- Chúng thật quá ư đáng sợ! - Joe thú nhận.

Quả cầu càng lên cao, lũ chim càng bám riết.

- Chẳng làm gì được nữa, - Tiến sĩ công nhận. - chúng không chịu buông thả. Chúng đang săn đuổi chúng ta.

- Tôi bao giờ cũng có thể đuổi bắt vài con.

- Một lần nữa, Dick lại đề nghị.

Nhưng câu trả lời của tiến sĩ là không nên, cũng như lần trước..- Nếu chúng tấn công vào phần trên tàu Vic-toria, chúng ta sẽ đi đời.

Đột nhiên, một con diều râu tỏ ra hung hãn hơn lũ anh em của nó. Nó xòe đôi vuốt, giơ mỏ và xông thẳng vào quả cầu như một ngôi sao băng, cùng với tiếng kêu rít lên.

- Bắn! - Samuel kêu lên với Dick - Bắn!

Dick nhanh chóng thực hiện. Phát súng nổ.

Con chim bị tử thương, xé không gian, quay tròn, rơi xuống mặt đất.

- Ồ! - Joe nói. - Ta đã làm chúng sợ.

Thực vậy, lũ chim đã hơi tản đi một chút khi nghe thấy tiếng nổ. Nhưng phút sợ hãi qua đi, chúng lại quay trở lại bám mỗi, còn ráo riết hơn bao giờ hết.

- Tôi sẽ giúp ông. - Joe kêu lên với Kennedy.

Và anh ta bắn, nhiều con chim rơi bổ nhào.

Nhưng khi đó đàn chim còn lại thay đổi chiến thuật. Chúng bay lên cao thành một đám đông dày đặc ở phía trên đỉnh quả cầu.

Fergusson tái mặt. Ông nhìn Joe và Kennedy mà không thốt một lời. Rồi một tiếng xé vải rít lên, như tiếng xé lụa, và cái giỏ bỗng hụp hẫng dưới chân họ.

- Lũ chim đã đạt mục đích. - Samuel nói.

Mặt ông càng tái hơn. Ông nói thêm hầu như chỉ là tiếng thì thào.

- Chúng ta hỏng mất rồi. Tàu Victoria đang rơi tự do.

Cần phải vút bỏ trọng lượng dẫn thật nhanh.

Trong chớp mắt đã làm xong việc đó, thế mà khinh khí cầu vẫn không giữ được cân bằng. Nó tiếp tục điên rồ rơi xuống. Mặt hồ tiến lại gần ba nhà du hành với tốc độ cực nhanh.

- Vút hết đi! - Fergusson kêu lên. - Tất cả, tất cả!

- Mọi thứ đã vút hết rồi. - Kennedy nói. - Chúng ta chẳng thể làm gì được nữa.

Joe phản ứng.

- Tôi có thể làm được một điều gì đó... Tôi nhảy...

Và anh ta đã nhảy ra khỏi cái giỏ, dưới con mắt kinh hoàng của Dick và của người bạn.

- Anh chàng khốn khổ! - Fergusson thốt lên.

- Anh ta sẽ chết!

Ông cố gọi, nhưng Joe đã lao vào không trung sau khi đã làm dấu thánh, anh không nghe thấy gì nữa.

Tàu Victoria, sau khi đã bỏ trọng tải dẫn, lại bay cao lên mặc dù quả cầu chỉ phồng lên một nửa. Gió thổi vào chiếc vỏ quả cầu, kéo nó bay về phía bờ bắc.

Fergusson nhìn ông bạn mình, nước mắt dưng dưng.

- Anh ta đã hi sinh vì chúng ta Một tâm hồn đẹp để xiết bao!

Kennedy bắt đầu không cầm được nước mắt.

Ông rất yêu Joe.

- Cần phải hạ xuống ngay khi có thể và chờ đợi. Có thể Joe sẽ tìm lại được dấu vết của chúng ta, nếu như anh không chết. - Fergusson nói.

Ông sợ điều xấu nhất xảy ra, Kennedy cũng vậy.

Tàu Victoria tiếp tục bay nhiều dặm đường.

Rồi cuối cùng nó hạ xuống một vùng hồ hoang vắng, nằm ở phía bắc hồ Tchad. Người ta móc neo và chờ đêm xuống.

Hai người câm lặng, lo lắng, họ không thể ngủ được.

Chương 9

Đi tìm Joe

Hôm sau, ngay từ sáng sớm, hai nhà du hành đã đi thám sát phần bờ hồ mà họ đổ xuống. Đó là một hòn đảo nổi lên giữa một vùng đầm lầy bao la Rừng sậy bao quanh đảo, mọc rất cao.

- Ở nước ta, đây thực sự là những cây gỗ. Dick nói.

Dần dần khi bước chân đi, hai người đã lấy lại được chút hi vọng.

- Joe là một tay bơi rất giỏi. - Kennedy nói.

- Nếu như anh ta rơi xuống nước, có thể lực rơi sẽ được giảm nhẹ, cho dù anh ta bị hơi chút khó chịu.

- Đó là điều có thể. - Fergusson trả lời. -Thượng đế có thể làm được mọi điều, và Người có lẽ sẽ thương xót Joe của chúng ta, người bạn quá tận tâm của chúng ta.

Họ quay trở lại bên tàu Victoria để gỡ bỏ quả cầu lớn lúc này đã trở nên vô ích.

- Đó là công việc có lợi. - Samuel nói. -Khinh khí cầu (được rút bỏ vỏ ngoài) sẽ vô cùng nhẹ. Nó sẽ bay dễ dàng hơn.

Đó không phải là công việc nhẹ nhàng. Hai người bắt đầu vào công việc hăng hái bền bỉ.

Công việc tiến hành khoảng bốn giờ. Lúc đó, quả cầu bên trong hiện ra thật tuyệt vời.

- Nó không hề bị sây sát. - Fergusson phấn khởi nhận xét. - Đây là một tin vui dù chúng ta có những xúc động.

- Tàu Victoria hình như nhỏ bé đi rất nhiều.

- Kennedy nói. - Tôi tự hỏi liệu nó có thể giúp ích chúng ta như trước không.

- Chắc chắn là như thế. - Tiến sĩ khẳng định.

- Tôi sẽ làm tất cả để lấy lại cân bằng. Và nếu Joe quay trở về với chúng ta, thì cuộc du hành vẫn sẽ có thể tiếp tục chẳng có vấn đề gì, Samuel này, tôi xin thề như vậy.

Kennedy hình như mãi suy nghĩ. Một nếp nhăn hằn trên trán. Ông chẳng nói một lời.

Samuel hỏi:

- Ông nghĩ gì vậy?.- Nghĩ về cái nơi chúng ta bị rơi. Tôi nhớ rằng chúng ta không ở cách xa lắm một hòn đảo.

- Chắc chắn vậy. Trí nhớ anh tốt lắm.

- Những hòn đảo ấy là nơi cư ngụ của bọn cướp và những kẻ giết người. Hòn đảo mà tôi nghĩ tới chắc cũng không ra ngoài quy luật. -Kennedy nói.

- Chẳng có cách nào ngoài quy luật. Và ông cho rằng Joe sẽ làm mồi cho bọn người kinh khủng ấy?

- Điều ấy không phải không có thể, thậm chí còn là điều chắc chắn. Tuy nhiên, tôi hi vọng anh ta sẽ biết cách thoát ra khỏi.

Bữa cơm chiều thật ngon. Họ uống trà. Và nổi một nhọc xâm chiếm hai người. Họ được ban cho một giấc ngủ xứng đáng để lấy lại sức khỏe.

Điều đó cũng chẳng ngăn được họ nghĩ tới Joe, mỗi khi một trong hai người đến phiên canh gác.

Mới sáng tờ mờ, Samuel đã thức dậy từ lâu.

Kennedy cũng hết phiên gác. Samuel nói chuyện với bạn:

- Anh biết không, tôi nghĩ tới Joe.

- Tôi cũng thế.

- Tôi đã nghĩ ra cách phải làm gì để tìm lại người bạn của chúng ta.

- Samuel, tôi nghe anh nói đây.

- Cần phải cho Joe biết tin tức của chúng ta.

Quan trọng lắm.

- Chắc vậy rồi, nhưng bằng cách nào?

- Bằng cách chúng ta lại ngồi vào tàu Vic-toria, và lại bay lên cao trên mặt nước.

- Một ý tưởng tuyệt vời. - Dick công nhận.

- Tuy nhiên, anh có nhìn trước thấy điều gì sẽ xảy ra nếu gió cũng tham dự vào cuộc chơi?

- Về vấn đề này, đừng lo gì. Gió có khuynh hướng đưa chúng ta về trên hồ Tchad. Còn gì tốt hơn nữa?

- Đúng vậy, chúng ta cần phải nhìn thật gần mặt nước hồ và những hòn đảo. Joe chắc chắn sẽ nhìn thấy chúng ta nếu anh đang ở trong vùng lân cận.

- Và Joe sẽ cho chúng ta biết chính xác anh ta đang ở chỗ nào. - Samuel nói. - Như vậy chúng ta sẽ cứu được Joe.

Kennedy gật đầu:

- Với điều kiện là Joe không bị bắt làm tù binh, thậm chí bị thương nặng. Trường hợp ấy sẽ ngăn cản anh ta tự thể hiện.

- Nếu Joe bị thương nặng, rõ ràng đó là một vấn đề. Còn nếu anh bị bắt làm tù binh bởi những bộ tộc không giam người, lại là vấn đề khác. Bởi vì tập tục của một số bộ tộc không có thói quen giam tù binh trong nhà.

- Suy luận rất đúng. - Dick chấp nhận. - Nhưng điều ấy cũng không ngăn được tôi tự hỏi chúng ta sẽ làm gì nếu ta không tìm ra dấu vết của Joe. Đó cũng là điều có thể xảy ra.

- Trong trường hợp ấy, - Samuel trả lời. - Tốt nhất chúng ta tìm cách đến phần phía bắc hồ Tchad và chúng ta hãy tìm cách chường mặt ra cho mọi người nhìn thấy nhiều nhất. Sau đó ta thám sát tất cả mọi vật cần quan sát, từ một bụi rào nhỏ nhất đến một lùm cây lớn nhất. Tôi gần như tin chắc rằng Joe sẽ làm tất cả để tới được những nơi ấy.

Dick mỉm cười và tuyên bố sẵn sàng xuất phát ngay lập tức:

- Đừng phí hoài thêm phút giây nào nữa.

Samuel điểm lại tình hình. Theo bản đồ, ông cho rằng họ đang ở phía bắc hồ, chính xác là nằm giữa thành phố Lari và ngôi làng Ingemini, nơi ngài sĩ quan Denham đã tới. Dick tận dụng lúc đó để chuẩn bị thức ăn. Rồi họ nhổ neo.

Việc đó không phải chuyện dễ dàng, bởi vì đã thiếu mất anh chàng Joe một chuyên gia làm việc đó. Kennedy nguyên rửa vài câu, còn Samuel thì chỉ cào cào vào mặt thôi, nhưng rồi cuối cùng cũng tháo được cái mỏ neo, và quả khinh khí cầu bay lên. Đã đúng bảy giờ, quả cầu sau khi ngập ngừng theo nhịp gió, đã gặp được một luồng gió khá mạnh nhanh chóng đưa nó về phía hồ Tchad.

Tàu Victoria bay là là bên trên mặt nước.

Kennedy bắn nhiều phát súng, và Fergusson nhìn khắp mọi phía bằng chiếc ống nhòm. Không một bụi cây, không một hàng rào, không một hòn đá trú ẩn nào

chứng tỏ sự hiện diện của Joe Thật thất vọng.

Hai giờ trôi qua, chẳng đem lại điều gì mới.

- Tôi chẳng biết liệu chúng ta có nên hi vọng không. - Kennedy thốt lên. Ông ta như ủ rũ.

- Cần phải chờ thêm nữa. - Fergusson trả lời.

- Nếu trí nhớ của tôi chính xác, thì chúng ta không ở xa lắm nơi con tàu bị rơi.

Vào mười một giờ, khinh khí cầu gặp một luồng gió mới, nó kéo con tàu trôi giạt về phía đông. Nó bay trên một hòn đảo rất lớn.

- Đảo này có người ở. - Fergusson nhận xét.

- Chắc là người Farram. Có thể có chút cơ may tìm được anh bạn của chúng ta. Than ôi! Ba lần than ôi! Chẳng có gì xảy ra.

Cả ở đây cũng không có mặt Joe.

- Làm gì đây? - Dick tự hỏi, đồng thời nạp đạn vào súng đến lần thứ n.

- Cứ mặc cho sự vật tiến diễn. - Samuel khôn ngoan nói lại. - Tôi không thấy có cách gì khác.

Tàu Victoria tiếp tục đường bay. Đến mười bảy giờ, thành phố Lari hiện ra trước mắt. Những người thổ dân đang thu hoạch bông. Fergusson điều khiển để khinh khí cầu lại đổ trên hòn đảo mà họ đã qua đêm hôm trước. Tàu Victoria tiếp đất. Kennedy và Fergusson ăn ít. Cả hai đều không ngủ được. Hình bóng Joe liên tục ám ảnh họ.

Đã ba giờ sáng, lúc ấy gió mạnh lên gấp đôi.

Khinh khí cầu không thể ở dưới đất được nữa, bởi vì những cây sậy nghiêng ngả dữ dội, chúng đe dọa làm rách vỏ quả cầu thứ hai. Hai người không thể liều hiểm đứng im bất động tại đây.

Fergusson cất lời:

- Chúng ta phải đi thôi.

- Chắc là thế, nhưng còn Joe?

- Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó. Hãy tin tưởng. Chúng ta sẽ quay lại đây. - Fergusson tuyên bố. - Nhưng trong lúc này, cần phải xuất hành.

Kennedy thở dài.

- Vậy thì, chúng ta đi.

Không đơn giản. Mỏ neo khó tháo đến nỗi ông tiến sĩ phải cắt dây buộc. Tàu Victoria được giải phóng, vừa bay vừa xoay tròn trong cơn gió bão, nó đi về hướng bắc.

- Chúng ta hãy mặc cho sự vật tiến diễn. -Fergusson nói, ông trả lời cho một câu hỏi ngầm và lo lắng của người bạn. - Chúng ta không có khả năng làm khác được.

Ông im lặng không nói trong khoảng mười lăm phút, trong khi đó quả cầu được thả sức bay đi như một cơn gió. Bấy giờ, ông nhìn Dick và nói:

- Có lẽ tôi đã sai khi xây dựng quả cầu này.

Có lẽ tôi đã làm Thượng Đế phật lòng chăng?

- Và ông muốn nói rằng sự trừng phạt đã được biểu hiện bằng cách cướp đi người bạn đồng hành can đảm của chúng ta?

- Đúng đấy.

- Ông có lẽ đã đi quá xa trong việc tự buộc tội. Tôi mới chợt nghĩ ra một giải pháp. Nếu như Joe đã tìm được chỗ trú ẩn trong những bộ tộc vùng hồ, thì anh ta có thể làm như Đenham hoặc Barth, có phải không?

- Tôi thấy điều ấy ít có khả năng, Dick ạ.

- Tại sao?

- Đenham và Barth biết ngôn ngữ của thổ dân, hơn nữa, họ đã dùng quà tặng những tù trưởng để xoa dịu họ. Thế mà chuyện ấy cũng không ngăn được đôi khi họ vẫn bị tiếp đón tồi tệ, thậm chí bị ngược đãi. Bạn thấy đấy, chẳng đơn giản.

- Đúng vậy!

- Nhưng chúng ta sẽ quay trở lại. Tôi khẳng định với anh chuyện ấy, và chúng ta sẽ tự nguyện hi sinh vì bạn của chúng ta nếu cần.

Trong thời gian ấy, tàu Victoria đi qua vùng đất của người Tibbous. Họ bay trên Belad và Djérid, đến sa mạc, nơi đây ta có thể nhìn thấy dấu vết của những đoàn người vượt sa mạc. Kinh khí cầu bay nhanh bất thần trên vùng ốc đảo chính của châu Phi, và luôn bay nhanh như sao băng trên một nơi hạ trại của những người du mục.

- Chúng ta không thể đậu xuống. - Samuel than vãn.

Bỗng nhiên, ở hướng bắc, cát trên sa mạc bốc lên thành một cơn lốc cực kỳ mạnh. Nó điên cuồng xô tới một đoàn du mục. Gia súc, con người đều bị chôn vùi trong nháy mắt.

- Những con người khốn khổ! - Dick kêu lên... - Và chúng ta chẳng làm gì được cho họ.

Cái chết khủng khiếp biết bao.

- Thật khủng khiếp! - Samuel nói.

Còn con tàu Victoria phải dùng hết sức để chống chọi lại tự nhiên đang xông xịch. Hai người đàn ông can đảm bám chặt vào dây buộc, phải hét lên mới nói chuyện được với nhau, và trong hoàn cảnh ấy, họ phó mặc cho Thượng Đế.

- Tùy theo ý Người. - Samuel thì thầm.

Đột nhiên, con tàu Victoria đứng im. Gió bắc thẳng thẽ, quả cầu bị thổi về phía ngược lại, vậy tức là hướng tốt.

- Đúng là một phép lạ! - Fergusson sung sướng kêu lên và xúc động. - Dick ơi, chúng ta phải cảm ơn Chúa.

Tuy nhiên, quả cầu cũng phải trôi giạt đi chút ít, và đáng lẽ nó đến bờ hồ, thì nó lại vẫn còn ở trong sa mạc..- Điều này có bình thường không? - Dick hỏi.

Fergusson trả lời:

- Điều quan trọng là chúng ta lại quay về phía nam. Chắc chắn, chúng ta lại gặp những thành phố Bornou, Woudie hay Kouka và chúng ta sẽ có thể dừng lại ở đây.

- Tôi sẽ giám sát phía chân trời. - Kennedy tuyên bố. - Và ngay khi tôi trông thấy một cái cây, tôi sẽ chẳng ngần ngại gì báo ngay cho ông biết.

- Đồng ý. - Fergusson nói. - Tôi tin tưởng ở ông.

Họ vẫn cố tìm Joe Nhưng điều gì đã xảy ra với anh ta?

Khi Joe bị chìm trong hồ nước, chàng thanh niên tốt bụng ấy đã kịp nhìn thấy con tàu Vic-toria bay lên. Anh ta sung sướng nghĩ:

- Ông chủ của tôi và bạn ông đã thoát nạn.

Rồi, anh nghĩ về mình:

- Bây giờ ta đành phải được ăn cả ngã về không, ta sẽ thử bơi về một hòn đảo. Hi vọng rằng sẽ không bị lũ cá sấu ăn thịt. Chúng chẳng ngại gì mà không đớp mình.

Anh ta tiếp tục bơi, cởi hết quần áo để khỏi vướng. Đột nhiên, anh cảm thấy mình bị kéo tụt xuống đáy hồ, sau đó lại nổi lên mặt nước.

- > hơ! - Joe tự nghĩ. - Cá sấu gì mà lạ lùng thế.

Hai người da đen bỗng nổi lên mặt nước ở hai bên. Họ giữ chặt lấy anh và kêu lên những tiếng inh ỏi. Họ nhìn anh bằng những đôi mắt tròn xoe Joe nói với họ:

- Theo tôi, thà là gặp các anh còn tốt hơn, mặc dù tôi chưa biết các anh định giờ trò gì ra với tôi.

Và anh ta cười với họ bằng một nụ cười đầy hiền hòa.

Hai gương mặt gỗ mun càng trợn tròn con mắt to hơn. Joe suy nghĩ rất hợp lý:

- Chắc họ nhầm tưởng rằng ta là người từ trên trời rơi xuống chẳng? Mình chắc là họ nghĩ có sự liên quan giữa tàu Victoria và con người khiêm nhường của ta.

Joe lại mỉm cười, mặc cho họ mang mình lên đất liền. Trước mặt là đám đông người da đen đủ mọi lứa tuổi. Khi nhìn thấy anh, họ thốt lên những tiếng kêu ngạc nhiên, rồi quỳ xuống trước anh..- Họ đều trần truồng. - Joe tự nhủ. - Vậy ta cũng chẳng cần phải đỏ mặt vì ta bắt buộc phải trần truồng.

Anh đã rơi vào tay bộ tộc Bidiomahs. Lúc này, họ vây chặt quanh anh. Họ sờ mó người anh, vuốt tóc anh và mạnh dạn cười vang. Cuối cùng, một phụ nữ nảy ra sáng kiến mang thức ăn đến cho anh. Joe nói:

- Đây là điều làm tôi vui. Tôi đang đói là.

Anh uống sữa chua, và ăn cơm nắm trộn mật.

- Theo tôi, - Joe tự nhủ - món này cũng không tồi. Dạ dày của tôi phải bằng lòng với món ăn trời cho này.

Bộ tộc tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy một vị thần linh lại có thể ăn ngon lành như vậy. Họ nhảy múa chung quanh anh, vừa vỗ tay chắc là để mừng đón sự kiện này. Đến lượt Joe, anh cũng nhảy và được hoan nghênh. Tối đến, những vị phù thủy trên đảo nắm lấy tay anh rất kính cẩn, và dẫn anh tới một túp lều toàn những lá bùa.

Chung quanh căn lều dựng đứng những bộ xương.

- Hừ! - Joe tự nhủ. - Những xương này đối với ta chẳng nghĩa lý gì. Cuối cùng, rồi ta sẽ xem sao. Trước tiên, ta đã được họ xem như một vị thần linh, vậy, ta không phải sợ hãi những con người này.

Như thể để cho anh vững tin vào lý lẽ của mình, Joe nghe thấy những tiếng hát hội hè, người dân ở đây đã hát chào mừng anh gần thâu đêm. Rồi sau đó yên tĩnh trở lại, và anh chàng tốt bụng đó nghĩ tới việc nghỉ ngơi chút ít.

- Điều ấy chẳng có hại gì cho ta - Anh tự nhủ.

Anh ngủ rất say trên chiếc chiếu trải trên mặt đất. Anh ta chắc chắn sẽ ngủ rất lâu, nếu đột nhiên anh không cảm thấy mình bị ướt sũng.

Anh mở mắt và tự nhủ:

- Trời mưa hay sao?

Anh đứng dậy, đẩy cửa lều, nhảy ùm xuống hồ Tchad, dù không muốn. Hòn đảo không còn nữa. Anh đã bị nhấn chìm xuống nước trong đêm hôm ấy. Joe tự nhủ:

- Vì đất liền từ chối tiếp đón mình, và nước thay thế đất, thì ta cứ bơi, cứ bơi. Ta hãy gắng sức đến một nơi nào đó, nếu bọn cá sấu cho phép.

Anh ta gặp một chiếc thuyền bập bênh trên mặt nước, vội vàng leo lên. Anh dùng mái chèo bơi theo dòng nước, đến một mỏm đất, nơi đây có một cây to xòe cành như cái giường cho anh nằm.

- Đây là một cách để thoát khỏi những con thú thềm thịt người. - Joe nghĩ rồi nằm dài thoải mái trên những cành cây chắc chắn và rộng rãi.

Anh chờ đến sáng. Anh cố ngìm nén không dám kêu lên khiếp hãi khi nhìn thấy những gì hiện ra trước mắt.

Trên những cành của cái cây bao dung ấy, thấy toàn là rắn và kỳ nhông. Chúng quần lầy nhau và may thay, chúng còn đang ngủ.

- Cây rắn. - Joe tự nhủ, anh nhanh chóng tụt xuống những cành, mà do sự kỳ diệu nào đó trên đó lại không có rắn. Sẽ chẳng có ai tin vào chuyện này khi anh kể lại. Người ta cho rằng đó là truyện truyền thuyết hay một chuyện cổ tích.

Như vậy đấy, đôi khi thực tiễn lại quá hư cấu.

Anh hướng về phía đông - bắc, sau khi đã nhìn mặt trời. Trong lúc bước chân đi, nhiều lần anh ngược nhìn bầu trời. Nó vẫn trông trơn một cách tuyệt vọng. Tàu Victoria ở đâu? Các bạn tôi ở đâu?

Anh tự nuôi thân bằng những gì tìm thấy:

rễ cây, tủy cây nhỏ hoặc những quả chà là. Nhưng anh nghĩ rằng chẳng có gì ngon bằng miếng thịt và những củ khoai tây. Anh cảm thấy mệt mỏi.

Thân thể anh bị những cây sậy, cây xương rồng, và một vài loại cỏ sắc cào xước. Hai bàn chân chảy máu.

- Một con đường khổ ải thực sự. - Anh nghĩ.

Mặc dù tất cả, anh vẫn chống lại sự đau đớn.

Đêm xuống, anh quyết định qua đêm trên bờ hồ.

Cũng vẫn hoàn toàn khiếp hãi, bởi vì lũ muỗi vui vẻ tha hồ đốt, lũ kiến cũng chẳng kém phần.

Cơ thể anh chàng khốn khổ chẳng mấy lúc đã đầy những vết đốt và những vết thương nhỏ. Anh không thể chợp mắt suốt đêm và nóng lòng chờ sáng. Lúc đó, ở gần bên, anh trông thấy một con cóc quái dị, ghê tởm đang nhìn anh bằng đôi mắt kỳ lạ.

- Ôi! Xứ sở kỳ lạ! - Anh chàng Joe khốn khổ tự nhủ. - Mọi giống vật đều đáng kinh tởm tốt độ.

Anh đứng dậy, dùng lá cây rộng che thân, ăn vài rễ cây cho dịu cái đói cồn cào, uống nước của một thứ dây leo mát lạnh như nước suối.

Anh tự nhủ:

- May mắn thay, ở đây tôi không bị khát.

Nhưng cái đói và lũ côn trùng hành hạ, dù sao cũng chẳng là điều dễ dàng chịu đựng..Anh cố sức đi sâu vào rừng, gặp một nhóm người da đen đang tẩm thuốc độc vào mũi tên bằng nhựa cây xương khô.

- Tốt nhất ta phải nấp sao cho họ không nhìn thấy. - Joe tự nhủ. - Họ có thể bắn vào ta.

Mình không lường được đâu.

Anh ngược mắt nhìn lên, và qua kẽ lá, anh chợt trông thấy tàu Victoria.

- Trời ơi! - Anh nghĩ. - Các bạn đi tìm tôi.

Và ở nơi tôi đang nấp, họ sẽ chẳng nhìn thấy tôi.

Nhanh lên, nhanh lên! Tôi sẽ phải để lộ mình ra.

Anh chạy đi, vừa cố tránh những người da đen. Anh theo hướng bìa rừng, và vẫy tay tuyệt vọng. Quả khinh khí cầu đã bay xa Hai người trên quả cầu không thể trông thấy anh.

- Mình bị tuyệt đường rồi! - Anh than vãn.

- Tuyệt đường mãi mãi.

Anh đi lang thang không mục đích suốt ngày và một phần ban đêm. Đến những phút cuối, anh không thể lê chân nổi mà phải bò bằng đầu gối và đôi tay Anh cảm thấy mặt đất như lún dưới anh, và hiểu rằng anh đang bị lún xuống bùn.

Anh nghĩ:

- Một cái chết thảm khốc nhất dành cho ta đây.

Anh cố vùng vẫy, anh lại càng bị sa lầy hơn.

Anh tự nhủ:

- Chẳng có gì, chẳng có gì để giữ ta ở trên mặt đất. Thế là hết!

Trên tàu Victoria, Kennedy dăm dăm dò ngấm chân trời. Bỗng nhiên, ông báo

cho bạn mình:

- Nếu không nhầm, tôi đã trông thấy một đàn linh dương, hoặc những con bò hoang dã.

Fergusson cầm lấy ống nhòm, quan sát, rồi trả ống kính lại cho bạn, vừa nói:

- Quá xạ Tôi không nhìn thấy chính xác đó là cái gì.

- Tôi sẽ tiếp tục quan sát. - Dick nói. - Và tôi sẽ báo cho ông điều gì xảy ra.

Dick đứng yên một lúc để quan sát rồi nói:

- Đó là những kỵ sĩ. Hình như là họ đang đuổi theo một cái gì đó.

-Ồ, tôi không nhầm đâu! - Bỗng nhiên Dick kêu lên, khi nhìn gần hơn điều đã xảy ra, những người đó đang săn đuổi, nhưng không phải một con mồi bình thường.

- Vậy, đó là gì? - Fergusson hỏi..- Một người, một người. - Dick hỗn hển vì xúc động mạnh. - Tôi đang bị hoang tưởng hay sao. Tôi nghĩ rằng người đàn ông đó là... Trời ơi, anh Samuel, hãy nhìn xem!

Ông ta trao chiếc ống nhòm cho Samuel.

Ông này thốt lên tiếng kêu khiếp hãi, ông trở nên nhợt nhạt.

- Đó là Joe, đó là Joe!

- Anh ta đang cưỡi một con ngựa. Nhưng khoảng cách giữa anh ta và những kẻ săn đuổi rất gần. Chẳng mấy chốc Joe sẽ bị bắt. Thật kinh khủng.

- Nếu Joe nhìn thấy chúng ta, anh ấy sẽ thoát nạn. - Dick nói. - Nhưng liệu Joe có nhìn lên trời không, và hiện anh ta có thể làm điều ấy trong khi đang phi ngựa với tốc độ như thế này không?

- Joe sẽ nhìn thấy chúng ta, tôi cam đoan với ông điều này. - Samuel nói.

Ông ta làm giảm ngọn lửa của đèn xì, và quả khinh khí cầu bắt đầu hạ thấp độ cao, trong khi đó Kennedy tự hỏi xem mình có nên bắn một phát súng để báo hiệu cho chàng trai rằng anh không bị bỏ rơi. Nhưng Fergusson khuyên không nên làm:

- Đừng bắn súng. Điều đó chẳng ích gì. Joe không thể quay trở lại.

- Vậy làm gì bây giờ? - Kennedy hỏi. Ông xúc động đến nỗi trở nên nhợt nhạt.

- Chờ đến lúc chúng ta có thể đuổi kịp những người ở Rập và vượt qua họ. Chúng ta chẳng cách xa họ lắm. Chỉ cần ngựa của Joe chịu đựng nổi thì tất cả sẽ được cứu thoát.

Nhưng Kennedy bỗng thốt lên một tiếng kêu thất vọng.

- Con ngựa đã hất anh ta ngã xuống đất rồi.

Con ngựa đã khụy xuống. Nó chắc đã kiệt sức.

Fergusson trông thấy cảnh tượng ấy lại reo lên vui vẻ:

- Cậu ấy đã trông thấy chúng ta rồi. Tôi chắc là thế. Cậu ấy đã ra hiệu cho chúng ta.

Thực vậy, anh chàng đã đứng lên ngay tức khắc. Khi ngã xuống đất Joe đã trông thấy khinh khí cầu, đã khua tay lên, và lúc này anh ta dùng hết sức lực vật lộn với một người ở Rập cưỡi ngựa. Joe đã nhanh chóng làm kẻ kia ngã ngựa, anh cướp lấy ngựa của kẻ đó và bắt đầu phi như điên. Bám sát theo anh, bọn kỵ sĩ tức giận vì một người trong bọn họ bị thua.

May mắn là những kẻ điên cuồng ấy không trông thấy tàu Victoria đang đuổi theo họ và tiếp gần sát mặt đất..- Nhanh lên! - Kennedy giục. - Một đứa trong lũ điên sắp đâm bạn chúng ta, nếu ta không hành động ngay.

Đúng là một người ở Rập đang chuẩn bị dùng cây giáo đâm kẻ chạy trốn. Kennedy không thể lưỡng lự dù trong giây phút: ông bắn một phát súng thật chính xác. Kẻ truy đuổi ngã lăn ra đất, chết tươi.

- Ồ! - Joe tự nhủ. - Họ đang đến cứu mình.

Và anh tiếp tục chạy, biết rằng mọi sự sẽ được thu xếp ổn thỏa cho anh trong vài phút nữa.

- Mình thoát rồi. - Joe tự nhủ. - Anh phi ngựa với lòng hăng hái được tăng lên.

Trong lúc ấy, một số kẻ săn đuổi vừa mới trông thấy quả khinh khí cầu. Họ ngừng cuộc truy đuổi điên cuồng, xuống ngựa và quỳ xuống trước con tàu Victoria. Dick nói:

- Thế là bắt đi được vài kẻ.

- Nhưng những người khác không dừng lại.

- Fergusson nhận xét. - Cần phải hành động nhanh chóng.

Ông đưa cho Dick những túi cát phải vút ra ngoài cái giỏ, một khi đã cứu được Joe.

- Ông chờ đến lúc tôi ra lệnh mới được vút chúng. - Ông tiến sĩ tuyên bố.

- Ông cứ yên tâm. Tôi tuân theo mệnh lệnh của ông.

Khinh khí cầu lúc này bay trên đầu nhóm kỵ sĩ vẫn không ngừng truy đuổi Joe Fergusson cầm chiếc thang, sẵn sàng ném nó xuống vào lúc thích hợp. Joe vẫn tiếp tục chạy trước những kẻ săn đuổi.

- Chúng ta sắp vượt họ. - Fergusson nói. - ạng phải sẵn sàng, Dick ạ.

Tàu Victoria còn tiến thêm một chút, và ông tiến sĩ hét gọi Joe bám vào chiếc thang đã được ném xuống.

- Cậ bám thật chặt vào! - Ông hét to.

Và quay lại Kennedy, ông bảo:

- Ném những bao cát xuống.

Họ làm ngay tức thì. Cả Joe, cả Kennedy đều không chậm trễ. Chẳng mấy chốc, Joe đã ngồi trong giỏ, kiệt sức, nhưng rạng rỡ. Ở dưới đất, những người ả Rập bị hăng hực. Họ hét lên, giơ nắm đấm hướng về phía khinh khí cầu đe dọa.

Quả cầu nhanh chóng lấy được độ cao.

- Ôi chào! - Joe nói. - Tôi rất hài lòng vì gặp lại được các ngài..Anh không thể nói thêm gì nữa. Anh đã ngất đi.

- Anh ta đang ở trong trạng thái đáng buồn.

- Kennedy nói. Còn Fergusson vội đến sẵn sóc người giúp việc của mình.

- Chắc chắn như thế. - Ngài tiến sĩ trả lời.

- Nhưng anh ta vẫn còn sống. Đó là điều chủ yếu.

Joe đã được chăm sóc thích đáng. Anh ngủ suốt ngày, ngủ say sưa và sức khỏe phục hồi dần.

Quả cầu lúc này bay theo hướng tây. Nó lại bay trên lễ của sa mạc, rồi khi đêm về, đậu xuống đất.

- Thật là một ngày đặc biệt! - Dick kết luận.

Chương 10

Kết thúc cuộc phiêu lưu

Những ngày sau đó Joe đã hồi phục sức khỏe. Chỉ trong một thời gian ngắn, họ lại một lần nữa được gặp cái khô nóng của sa mạc, và nhất là những cơn mưa to khi quả cầu bay trên vùng Gao và Niger.

Joe kể cho họ nghe, khi anh bị lún sâu trong cát chảy, anh đã thoát ra khỏi đó nhờ bám vào một mẩu dây thừng mỏ neo của tàu Victoria, mà số phận đã như phép lạ đặt vào tầm tay anh. Sau đó, anh đã chiếm được một con ngựa, nhưng đã bị những người thổ dân phát hiện. Họ liền truy đuổi anh. Chính nhờ cuộc săn đuổi ấy mà Fer-gusson và Dick trông thấy anh. Mưa tiếp tục rơi.

Tuy nhiên, qua màn mưa, những kẻ du hành cũng vẫn nhận ra những chiếc lều bạt của người Touareg, ngoài lều, những người phụ nữ vừa vắt sữa lạc đà, vừa hút thuốc bằng những chiếc tẩu.

Tàu Victoria tiếp tục đường đi. Buổi sáng ngày.20 tháng năm, nó đến một vùng đất rất màu mỡ của Niger. Khi nhìn thấy những đàn linh dương và những đoàn lừa và lạc đà chở nặng hàng hóa, Fergusson kêu lên vui vẻ:

- Đây là Kabra! Tombouctou cũng gần đây thôi.

Và thực vậy, hai giờ sau đó, các thành phố bờ biển đã hiện ra trước mắt ba nhà du hành.

Những đường phố khá hẹp và những ngôi nhà gạch thẳng hàng. Ba người cũng trông thấy những túp lều bằng rơm ra. và những cây sậy. Họ nhận thấy rằng những túp lều ra. hình vuông, còn những túp lều sậy mang hình chóp nón. Họ chẳng nhìn thấy một người đàn bà nào cả.

- Có lẽ những người phụ nữ đều đẹp. - Fer-gusson nói.

Kinh khí cầu bay trên thành phố, hướng đi tới một nơi khác. Ngày tiếp theo, sau khi đậu xuống nghỉ đêm, ba người bạn của chúng ta thức giấc ở bên bờ

sông Niger, cách hồ Deho vài dặm.

Tàu Victoria lại tiếp tục bay, nó trôi giạt đến phần phía nam châu Phi, mà Fergusson chẳng làm được gì. Thật bức mình. Họ gặp phải một đám mây châu chấu. Chúng ào xuống thảm thực vật, và trong một lúc đã ăn trụi trơ tất cả.

- Một thứ kẻ ăn thịt người. - Joe nói, anh kinh ngạc trước sự hung hãn ghê gớm của đàn châu chấu.

Quả cầu bay về phía Sénégal rất khó khăn, bởi vì càng ngày nó càng bị mất chất khí.

Càng lúc càng phải làm nhẹ quả cầu đi để giữ một tốc độ vừa phải. Ban đêm, nó đậu lại trên đỉnh một cây tọ Tuy nhiên, vào lúc rạng sáng, Kennedy trong phiên gác, đã phải ngạc nhiên vì khí trời chợt vô cùng nóng. Ông nhìn kỹ và nhận thấy rằng cánh rừng đang bốc lửa.

- Cần phải bay đi. - Fergusson nói. - Chính những người Taliba đã đốt cháy rừng.

Đã đến lúc rồi. Ngọn lửa bắt đầu bao quanh khinh khí cầu.

Samuel cắt đứt dây thừng khỏi mỏ neo và con tàu Victoria nhanh chóng bay cao lên trong không trung.

- Ôi chào! - Joe nói. - Hôm qua may mắn là chúng ta đã làm nhẹ quả cầu, nếu không chúng ta sẽ bị quay chín.

- Này! - Kennedy bảo - Tôi nghĩ rằng chúng ta vẫn chưa hết lo lắng đâu.

Bỗng nhiên, quả cầu hạ thấp độ cao. Những người Taliba vẫn ở đấy, họ tỏ thái độ thù địch..Joe và Kennedy vút hết mọi thứ có thể ra khỏi con tàu để lấy lại độ cao, nhưng hoàn toàn vô ích. Sau nhiều lần hạ xuống đất và bay lên không thành, con tàu Victoria chịu thua cuộc, khí hy- đrô thoát ra ở mọi chỗ, nó suýt nữa chết toi khi cách con sông Sénégal chỉ còn vài trăm mét. Tàu Victoria cũng bay qua được con sông. Người ta quyết định hạ xuống mặt đất trên bờ sông đối diện, con tàu và các nhà du hành đã gặp được những sĩ quan người Pháp. Và đến lúc đó, nó thực sự hỏng hoàn toàn. Samuel nói:

- Lần này, thế là hết. Con tàu đã chết.

- Thưa, ngài là tiến sĩ Fergusson? - Viên trung úy người Pháp hỏi. - Chúng tôi biết chiến công của ngài. Chúng tôi hãnh diện được là những người đầu tiên tiếp đón ngài. Chúng tôi xin gửi đến ngài lời chúc mừng nhiệt liệt.

Ngày 25 tháng sáu, những nhà du hành đến Portsmouth. Ngày 26 tháng sáu đến Luân Đôn, ở đây họ được tiếp đón rất nồng nhiệt.

Kennedy sung sướng quay lại xứ Ex-cốt. Còn Joe thì lại than vãn về kho vàng anh đã bị mất.

Fergusson nhìn anh trù mẩn. Ông đặt tay lên vai anh rồi trả lời:

- Joe ạ, anh đã bị mất thứ của cải vật chất, tôi công nhận điều ấy. Nhưng anh có thể yên tâm về một điều: anh đã đem về được từ chuyến du hành này một kỷ niệm giá trị hơn là những của cải vật chất. Tôi xin biếu nó cho anh để làm quà. Tôi là bạn của anh và sẽ là bạn của anh mãi cho đến khi chết.

- Ồ, thưa ngài, - Joe nói. - tình bạn ư, có gì có thể quý báu hơn nó?

- Bạn hãy gọi tôi là Samuel. - Tiến sĩ trả lời.

- Và tất cả sẽ tốt đẹp.

Hai người đàn ông bắt tay nhau với niềm xúc động lớn lao..

Hết

